

Agatha Christie

ZECE NEGRI MITITEI

CAPITOLUL ÎNTÂI

I

În colțul unui compartiment de clasa întâi pentru fumători, judecătorul Wargrave, de curând retras din magistratură, urmărea cu interes, pufăind dintr-o țigară de foi, știrile politice din ziarul „Times”.

Lăsa ziarul și privi pe fereastră. Treceau prin Somerset. Se uită la ceas – încă două ore de mers.

Revăzu în minte tot ce citise în ziare despre Insula Negrului: o cumpărase mai întâi un milionar american nebun după iahting, care construisese pe această insuliță din preajma Devonului o casă modernă și luxoasă. Cum însă cea de a treia soție a milionarului american nu suporta marea, casa și insula fuseseră puse în vânzare. Ziarele publicaseră o vreme ofertele cele mai avantajoase. Și pe urmă, prima informație, de data asta exactă: insula a fost cumpărată de un oarecare domn Owen. Și deodată rubricile de scandal lansară zvonurile: Insula Negrului fusese de fapt cumpărată de Miss Gabrielle Turl, steaua de cinema de la Hollywood, care dorea să stea acolo câteva luni departe de orice publicitate. Revista „Busy bee” sugerase că s-ar putea ca acolo să locuiască familia regală.

„Merryweather” aflase că insula urma să găzduiască o tânără pereche în luna de miere – tânărul lord L. cedase, în sfârșit, în fața lui Cupidon. „Jonas” știa cu certitudine că fusese cumpărată de Amiralitate pentru efectuarea unor experiențe ultrasecrete.

Categoric, Insula Negrului era un subiect de senzație!

Judecătorul Wargrave scoase din buzunar o scrisoare cu un scris foarte greu de descifrat, în care doar unele cuvinte apăreau ici și colo neașteptat de clar:

Dragul meu Lawrence. Atâția ani de când n-am mai auzit nimic de dumneata. Trebuie să vii pe Insula Negrului. Locul cel mai încântător. Atât de multe de discutat. Zilele de altădată. Plaja însorită. Trenul de 12,40 din gara Paddington. Ești așteptat la Qakbridge. Și corespondenta semna cu o înfloritură A dumitale, Constance Culmington.

Judecătorul Wargrave încercă să-și amintească data exactă când o văzuse pentru ultima oară pe Lady Constance Culmington. Trebuie să fi fost acum șapte – ba nu, opt ani. Lady Constance pleca atunci spre țărmurile însorite ale Italiei să facă plajă, să fie una cu Natura și cu contadinii¹. Auzise

pe urmă că pornise spre Siria, unde-și propunea de asemenea să facă plajă și să fie una cu Natura și cu beduinii.

Constance Culmington, gândi, era exact tipul de femeie care să cumpere o insulă și să se înconjoare de mister. Mulțumit de o asemenea logică, judecătorul Wargrave începu să moțăie.

Și în curând adormi.

II

Într-un compartiment de clasa a treia, în care mai erau cinci călători, Vera Claythorne își lăsa capul pe spate și închise ochii. Ce cald e în tren! O să fie frumos la mare! Într-adevăr, a fost un noroc că a găsit slujba asta. În vacanță e mult mai greu să obții un post de secretară - aproape totdeauna e vorba de însoțit un cârd de copii. Nici agenția nu avea prea mari speranțe.

Când deodată, sosise scrisoarea:

Mi-ați fost recomandată de Agenția „Femeile îndemânatică”. După cate am înțeles, sunteți cunoscută personal acolo. Sunt de acord cu salariul pe care-l cereți și aștept să vă luați postul în primire la 8 august. Trenul cel mai indicat este cel de 12,40 din Paddington; veți fi așteptată în gară la Oakbridge. În plic aveți cinci lire pentru cheltuieli.

Cu multa simpatie, Una Nancy Owen
Iar sus, în colț, adresa cu litere de tipar:
Insula Negrului. Sticklehaven, Devon.

Insula Negrului! În ultima vreme zărele nu vorbiseră decât despre asta! Tot felul de aluzii și zvonuri fantastice. Deși cele mai multe erau probabil false. Dar casa fusese fără îndoială construită de un milionar și se spune că reprezintă ultima expresie în materie de lux.

Obosită după un semestru istovitor de școală, Vera Claythorne își spuse: „Nu e nici o afacere să fii profesoară de sport la o școală de mâna a treia. Dacă aș putea să găsesc o slujbă la o școală mai ca lumea.”

Un fior rece îi trecu prin inimă: „La urma urmei, bine că am și atât. Lumea nu-i vede cu ochi buni pe cei care au avut de-a face cu justiția - chiar dacă n-am fost găsită vinovată.”

Fusese chiar feliicitată pentru curajul și prezența ei de spirit. Dar, de fapt, la ce te puteai aștepta de la o anchetă? Doamna Hamilton însăși se purtase mai mult decât amabil - numai Hugo - dar nu voia să se gândească la Hugo.

Deodată, în ciuda căldurii din compartiment, începu să tremure: mai bine nu s-ar fi dus la mare! O imagine clară îi apărură în minte. Capul lui Cyril, săltând în sus și în jos, plutind spre stâncă. Sus - jos, sus - jos. Și ea însăși, înotând spre el cu mișcări ușoare, experimentate - tăindu-și drum prin apă, dar fiind, vai, sigură că nu va mai ajunge la timp.

Marea - albastrul ei cald, adânc - diminețile pe nisip - Hugo - Hugo care i-a spus că o iubește.

Nu trebuie să se gândească la Hugo.

Deschise ochii și privi încruntată la bărbatul care ședea în fața ei. Înalt, cu fața arămie, cu ochii de culoare deschisă, foarte apropiați, cu o gură arogantă, aproape crudă.

Își spuse în gând: „Cred că a călătorit mult și fac prinsoare că a văzut destule lucruri interesante.”

III

O singură privire spre tânăra din fața lui și ochii ageri ai lui Philip Lombard au înțeles dintr-o dată cu cine are de-a face: „Destul de atrăgătoare – păcat că are un aer pedagogic. Pare să aibă sânge rece, îmi închipui, nu cedează ușor în dragoste sau luptă.”

Parcă l-ar fi tentat să intre în vorbă cu ea.

Se încruntă. La naiba cu asemenea gânduri! Are treabă acum și mintea trebuie să-i fie acolo.

În fond, despre ce era vorba?

Evreul acela mititel fusese al dracului de misterios:

— Ești liber să accepți sau nu, căpitane Lombard.

La care Lombard, pe un ton indiferent răspunsese:

— O sută de guinee, zici?

Ca și cum o sută de guinee ar fi fost pentru el o nimica toată. O sută de guinee! Când nu mai avea o lețcaie!

Își dădea seama totuși că evreul cel mititel nu fusese păcălit – asta e nenorocirea cu evreii, nu pot fi înșelați în materie de bani – se pricep!

Reluase pe același ton indiferent:

— Și nu-mi poți da nici o informație?

Domnul Isaac Morris își scuturase cu hotărâre capul chel:

— Nu, căpitane Lombard, asta-i tot. Clientul meu m-a lăsat să-nțeleg că te bucuri de reputația unui om care știe să se descurce. Sarcina mea e să-ți înmânez o sută de guinee, iar dumneata trebuie să ajungi la Sticklehaven, Devon. În gara cea mai apropiată, Oakbridge, te așteaptă o mașină care te va duce la Sticklehaven, iar de acolo o barcă cu motor te va transporta pe Insula Negrului, unde vei rămâne la dispoziția clientului meu.

— Pentru câtă vreme?

— Nu mai mult de o săptămână.

Căpitanul Lombard își mângâiase mustața. Apoi, aruncându-i celuilalt o privire pătrunzătoare:

— Înțelegi, cred, că nu mă pot angaja la ceva ilegal.

Buzele groase, semite ale domnului Morris schițaseră un zâmbet aproape imperceptibil în timp ce răspundea grav:

— Dacă ți se va propune ceva ilegal, vei fi bineînțeles liber să te retragi.

Blestemata creatură zâmbise mieros, ca și cum ar fi știut bine că în trecutul lui Lombard legalitatea nu constituise totdeauna o însușire sine qua non.

Lombard rânji.

La naiba, fusese gata, gata s-o pățească de câteva ori! Dar întotdeauna a scăpat cu fața curată. De fapt, rareori a dat înapoi în fața unei încercări. Da, da, rareori.

Presimțea că o să se distreze bine pe Insula Negrului.

IV

Într-un compartiment pentru nefumători, domnișoara Emily Brent stătea, ca de obicei, foarte țeapănă. Avea 65 de ani și nu-i plăcea să trândăvească. Tatăl său, colonel de școală veche, fusese foarte pedant în ce privește ținuta.

E o rușine cât de neglijenți sunt tinerii de azi în ținută, ca și în toate celelalte.

Învăluită într-o aureolă de virtute și principii de neclintit, domnișoara Brent reușise să învingă căldura și lipsa de confort a compartimentului aglomerat de clasa a treia.

În ziua de azi se face atâta caz pentru orice! Oamenii nu-și mai scot un dinte fără injecții, iau doctorii pentru dormit, preferă scaune comode și perne moi, fetele nu mai știu ce-i aia o rochie decentă, iar vara umblă aproape goale pe plajă.

Domnișoara Brent strânse din buze: unii oameni erau chiar o adevărată pacoste.

Își aminti de vacanța din vara trecută! Anul ăsta va fi ceva cu totul deosebit. Insula Negrului.

Revăzu în minte scrisoarea pe care o citise de mai multe ori:

Draga domnișoară Brent, Sper că îți amintești de mine. Am fost împreună la Pensiunea „Belhaven” acum câțiva ani, prin luna august și, după cât se pare, aveam în multe privințe aceleași gusturi.

Am deschis și eu o pensiune pe o insula de lângă coasta Devonului. Cred că pentru asta e de ajuns o mâncare bună și o gazda primitoare, puțin demodată. Nu vei găsi aici femei despuiate, iar patefoanele nu vor urla până la miezul nopții. Aș fi foarte bucuroasă dacă ai accepta să-ți petreci vacanța de vară pe Insula Negrului. N-o să te coste nimic; trebuie să te consideri invitata mea. Pe la începutul lunii august îți convine? Pe data de 8, eventual.

Cu multa simpatie, U. N. O.

Cine iscălea? Semnătura era destul de greu de descifrat. Și Emily Brent se gândește nervoasă: „Sunt atâtea persoane cărora nu le poți descifra semnătura.”

Își reaminti de oamenii pe care îi cunoscuse la „Belhaven”. Se dusesse acolo două veri la rând. Să fi fost oare femeia aceea drăguță, cam în vârstă, domnișoara, domnișoara. Cum o chema? Tatăl ei fusese preot. Și mai era o doamnă Olten, Ormen, nu – era precis Oliver! Da. Oliver!

Insula Negrului! Parcă scrisese ceva în ziare despre Insula Negrului – ceva despre o stea de cinema, sau despre un milionar american?

Sigur că astfel de locuri sunt adesea foarte ieftine – insulele nu convin oricui. Ideea li se pare romantică, dar când ajung să locuiască acolo își dau seama de inconveniente și apoi sunt chiar destul de bucuroși să vândă.

„În orice caz, vacanța asta n-o să mă coste nimic”, își spuse Emily Brent.

Era ceva, dacă te gândeai la venitul ei atât de redus și la atâtea dividende neachitate. Numai dacă și-ar putea aminti ceva despre doamna – sau domnișoara Oliver!

Generalul Macarthur privea pe fereastra vagonului. Tocmai intrau în Exeter și aici trebuia să schimbe trenul. Afurisitele astea de personale de pe liniile secundare! Și era tare întortocheat drumul până la Insula Negrului.

Nu prea știa bine cine e acest individ Owen – un prieten de-al lui Spooft Leggard, pare-se, și de-al lui Johnnie Dyer. Vin și câțiva dintre vechii amici – am mai vorbi despre vremurile de altădată.

Sigur că i-ar place și lui să stea de vorbă despre zilele de altădată. În ultima vreme avusese impresia că oamenii se cam feresc de el. Și toate acestea – din cauza zvonului acela nenorocit. Doamne, tare greu a fost – sunt aproape treizeci de ani de atunci! Bănuia că Armitage era cel care scăpase o vorbă. Afurisită javră! Ce știa el despre asta? Ei, gata, nu e bine să te gândești prea mult la astfel de lucruri. Începi să ai închipuiri, și se pare că oamenii se uită chiorâș la tine.

Și acum, povestea asta cu Insula Negrului. Era curios s-o vadă. Se vorbește atâta despre ea. Părea adevărată știrea că Amiralitatea, ori Ministerul de Război, ori cel al Aerului pusese mâna pe ea.

Casa fusese construită într-adevăr de tânărul Elmer Robson, milionarul american. Se spune că l-a costat mii de dolari. Tot ce-și poate imagina un muritor în materie de lux.

Gara Exeter! Încă o oră de așteptare! Și el nu avea nici un chef să aștepte. Voia să meargă mai departe.

VI

Doctorul Armstrong își conducea Morrisul prin câmpia Salisbury. Era tare obosit. Succesul se plătește uneori scump. Își amintea de zilele acelea de demult când stătea în cabinetul lui din strada Harley, corect îmbrăcat, înconjurat de cele mai moderne aparate, de mobilierul cel mai luxos și aștepta, aștepta zile întregi și pustii întâmplarea care să-i aducă succesul sau eșecul.

Și i-a adus succesul! A avut noroc! Noroc și, firește, îndemânare. Își cunoștea bine meseria – dar nu-i destul ca să ai succes. Trebuie să ai și noroc. Și a avut! Un diagnostic bine pus, câteva paciente recunoscătoare – femei cu bani și poziție socială – și i s-a dus vestea. „Ar trebui să încerci la Armstrong, e destul de tânăr, dar grozav de deștept. Pam a fost ani de zile pe la tot felul de doctori și numai el a găsit imediat ce are.”

Și bulgărele începuse să se rostogolească.

Acum, nu mai încăpea nici o îndoială – doctorul Armstrong era cineva. Nu avea o clipă liberă. Se odihnea puțin. Așa că, în această dimineață de august, era bucuros că pleacă din Londra să stea câteva zile pe o insulă de lângă coasta Devonului, chiar dacă nu era vorba de o vacanță adevărată.

Scrisoarea pe care o primise era destul de vagă, dar nu și cecul alăturat. Un onorariu fantastic. Acești Oweni par să se scalde în bani. Era vorba, după cât se pare, de o mică neplăcere. Un soț îngrijorat din pricina sănătății soției. Dorea un control fără s-o alarmeze. Soția nici nu voia să audă de doctori. Nervii.

Nervii! Doctorul înălță din sprâncene. Femeile astea cu nervii lor! Dar, la urma urmei, afacerile mergeau bine. Jumătate dintre femeile care veneau

să fie consultate nu sufereau decât de plictiseală, dar n-avea rost să le-o spună. Și de obicei, se putea găsi ceva.

„O stare puțin neobișnuită, a (aici venea un cuvânt lung), nimic grav, dar trebuie să vă îngrijiți. Un tratament simplu.”

În fond, dacă stai să te gândești bine, orice vindecare are la bază mai ales credința. Iar el avea un fel de a fi care inspira speranță și încredere.

Noroc că reușise să-și revină la timp după afacerea aceea de acum zece. ba nu, cincisprezece ani. A fost la un pas de prăbușire. Dar șocul l-a făcut să se trezească. A renunțat definitiv la băutură. La naiba, a fost totuși la un pas de prăbușire!

Cu un claxon asurzitor, un enorm automobil Super Sports Dalmain zvâcni pe lângă el cu 80 de mile pe oră. Doctorul Armstrong fu cât pe-acți să intre în gard. Iarăși unul dintre tinerii aștia zăpăciți care străbat țara în lung și-n lat. Îi detesta – încă o dată scăpase ca prin urechile acului.

Nebun afurisit!

VII

Gonind spre Mere, Tony Marston se gândea: „Mulțimea asta de mașini care se târăsc ca melcul pe străzi e înspăimântătoare. Totdeauna se găsește câte unul să-ți blocheze calea. Și nu merg decât prin mijlocul șoselei. E aproape imposibil să șofezi în Anglia. Nu ca în Franța, unde poți într-adevăr să-ți dai drumul.”

Să oprească să bea ceva, sau să-i dea înainte? Timp avea destul. Și numai o sută de mile și ceva. O să ia niște gin și gingerbeer. Al dracului de cald!

Pare că se va distra bine pe insula asta – dacă ține vremea bună. Cine erau acești Oweni? Bogați și scârboși, probabil. „Bursucul” mirosea imediat când avea de-a face cu astfel de indivizi. Trebuia s-o facă, săracul, când n-avea un ban.

Cel puțin, să le dea de băut. Nu știi la ce să te aștepti de la asemenea indivizi care și-au făcut singuri averea, nu s-au născut cu ea. Păcat că n-a cumpărat Gabrielle Turl Insula Negrului! I-ar fi plăcut să facă parte din cercul acestei stele de cinema.

Ei, dar probabil că or să fie niște puicuțe acolo.

Leșind din hotel, se întinse, căscă, se uită la cerul albastru și se urcă în mașină.

Câteva fete tinere se uitară la el cu admirație, la trupul lui bine legat – 1,82 – la părul cârlionțat, la fața bronzată și la ochii de un albastru adânc.

Decuplă cu zgomot ambreiajul și mașina țâșni pe strada îngustă. Câțiva bătrâni și băieți de prăvălie se feriră să nu-i calce. Băiețandrii se uitau cu admirație după mașină.

Anthony Marston porni în marșul său triumfal.

VIII

Domnul Blore se afla în personalul de Plymouth. În compartiment nu mai era decât un marinar cam în vârstă, cu o privire tulbure, somnoroasă. Și deodată îl văzu închizând ochii și adormind.

Domnul Blore scria cu grijă într-un carnețel.

„Ăștia-s toți, murmură el. Emily Brent, Vera Claythorne, doctorul Armstrong, Anthony Marston, bătrânul judecător Wargrave, Philip Lombard, generalul Macarthur – C. M. G.2, D. S. O.3 – valetul cu nevasta: perechea Rogers.”

Închise carnețelul și-l puse la loc în buzunar. Aruncă o privire în colț, spre omul care dormea.

„A luat cam mult la măsese”, puse domnul Blore diagnosticul exact. Recapitulă în minte, conștiincios și atent, ce avea de făcut.

„Treaba pare să fie destul de ușoară, reflectă el. Nu văd cum aș putea să greșesc. Cred că am înfățișarea potrivită.”

Se ridică și se privi cu atenție în geam. Geamul oglinzi un chip cam militaros, cu mustață, aproape lipsit de expresie, ochii cenușii și destul de apropiați.

„Aș putea să mă dau drept maior, își spuse domnul Blore. Ba nu, am uitat. Militarul acela bătrânel m-ar dibui imediat.

Africa de Sud, ăsta mi-e rolul. Niciunul dintre ei n-are nimic de-a face cu Africa de Sud. Tocmai am citit revista aceea de călătorie, așa că am să mă descurc.”

Din fericire, existau tot soiul de oameni veniți din colonii. Domnul Blore simțea că poate pătrunde foarte ușor în orice societate pozând într-un om înstărit din Africa de Sud.

Insula Negrului. Își amintea de ea, din copilărie. Cam la o milă de coastă, o stâncă împuțită, plină mereu de pescăruși. Seamănă cu un cap de om – cap de negru buzat – de unde și numele.

Ce idee să construiești o casă acolo! Trebuie să fie ceva groaznic pe vreme rea! Dar milionarii ăștia-s plini de toane.

Bătrânul din colț se trezi și spuse:

— Cu marea nu știi niciodată cum stai – niciodată!

— Ai dreptate. Nu poți ști, îl liniști domnul Blore.

Bătrânul sughiță de două ori și spuse cu glas plângăreț:

— Vine furtuna.

— Nu, nu, prietene, e o zi minunată.

— Vine furtuna. Nu mă-nșel niciodată, afirmă bătrânul furios.

— Poate că ai dreptate, spuse domnul Blore împăciuitor.

Trenul se opri într-o gară și bătrânul se ridică anevoie, bâjbâind la fereastră.

— Aici mă dau jos.

Domnul Blore îl ajută.

Bătrânul stătea în ușă. Ridică solemn mâna și clipi din ochii tulburi:

— Vegheați și vă rugați. Vegheați și vă rugați. Ziua Judecății de apoi se apropie.

Gata să cadă prin ușă, se pomeni nici el nu știa cum pe peron. De jos privi spre domnul Blore și spuse cu demnitate:

— Cu dumneata vorbesc, tinere. Ziua Judecății de apoi este aproape.

„E mai aproape de tine decât de mine!” gândi domnul Blore așezându-se pe banchetă.

Numai că de data aceasta se înșela.

CAPITOLUL AL DOILEA

I

Nehotărâte, câteva persoane așteptau în gara Oakbridge; în spatele lor, hamalii încărcaseră bagajele. Unul dintre hamali strigă: „Jim”, și îndată se apropie șoferul unuia dintre cele două taxiuri.

— Mergeți cumva pe Insula Negrului? Întrebă el cu accent moale din Devon.

Patru glasuri răspunseră afirmativ și, imediat, tot atâtea priviri se încrucișară.

Șoferul spuse adresându-se judecătorului Wargrave, care părea cel mai în vârstă din grup:

— Mai e un taxi aici, domnule. Dar trebuie să aștepte un domn la personalul de Exeter – chestie de cinci minute. Poate că cineva dintre dumneavoastră nu se supăra dacă rămâne pentru mașina ailaltă. O să călătoriți mai lesne așa.

Cu conștiința funcției ei de secretară, Vera Claythorne interveni:

— Rămân eu, dacă vă hotărâți să plecați acum.

Avea în privire și în glas o ușoară nuanță dictatorială, caracteristică celor obișnuiți să comande. Parcă dădea indicații unor fete ce jucau tenis.

— Mulțumesc, zise înțepată domnișoara Brent, apoi se aplecă și intră într-unul din taxiuri, a cărui ușă șoferul o ținea deschisă.

O urmă judecătorul Wargrave.

Căpitanul Lombard spuse:

— Eu am să aștept cu domnișoara.

— Claythorne, completă Vera.

— Numele meu e Lombard, Philip Lombard.

Hamalii cărară bagajele în taxi. Înăuntru, cu rezerva caracteristică omului legii, judecătorul Wargrave remarcă:

— Avem vreme frumoasă.

— Da, într-adevăr, răspunse domnișoara Brent, iar în sinea ei gândi: „Un domn bătrân foarte distins. Cu totul deosebit de tipul obișnuit în pensiunile de la mare. E limpede, doamna sau domnișoara Oliver are relații selecte.”

Judecătorul Wargrave urmă:

— Cunoașteți bine acest colț al țării?

— Am fost în Cornwall și la Torquay, dar acum vin pentru prima oară în această parte a Devonului.

— Nici eu nu cunosc regiunea, adăugă judecătorul.

Taxiul porni.

Șoferul celui alt taxi se adresă celor rămași:

— Poate doriți să stați jos până plecăm.

— Cătuși de puțin, hotărî Vera.

Căpitanul Lombard zâmbi:

— Zidul acela înșorit pare mai atrăgător. Sau poate preferați să intrați în gară?

— Nu, deloc. E așa de plăcut afară, după aerul îmbâcsit din tren.
— Da, e într-adevăr insuportabil să călătorești cu trenul pe o astfel de vreme.

— Sper să se mențină - vremea, vreau să spun. Verile noastre englezești sunt atât de înșelătoare, spuse Vera pe un ton convențional. Cu o ușoară lipsă de originalitate, căpitanul Lombard se interesă:

— Cunoașteți bine acest colț al țării?

— Nu, n-am mai fost niciodată pe aici.

Apoi, hotărâtă să-și clarifice poziția, adăugă repede:

— Nu mi-am văzut până acum nici măcar patronul.

— Patronul?

— Da, sunt secretara doamnei Owen.

— A, înțeleg.

Aproape imperceptibil, își schimbă comportarea, devenind ceva mai sigur, mai degajat. Spuse:

— Nu e cam neobișnuit?

Vera râse:

— O, nu, nu cred. I s-a îmbolnăvit subit secretara, a telegrafiat unei agenții să i se trimită un înlocuitor și am venit eu.

— Va să zică așa. Și să presupunem că ajunsă acolo nu vă convine postul?

Vera râse din nou.

— O, e numai ceva temporar - un post de vacanță. Am o slujbă permanentă la o școală de fete. Drept să spun, sunt grozav de emoționată la gândul că voi vedea Insula Negrului. S-a vorbit atâta despre ea în ziare. E într-adevăr fascinantă?

— Nu știu. N-am văzut-o niciodată, răspunse Lombard.

— Într-adevăr? Owenii trebuie să fie grozav de încântați de insulă.

Spune-mi, te rog, ce fel de oameni sunt?

Lombard se gândi: „A dracului situație. Ce să fac? Să mă prefac că îi cunosc sau nu?” Spuse repede:

— O viespe! Acolo, pe braț. Nu, stați liniștită. Și cu un aer foarte convingător, se repezi asupra prăzii: Gata. S-a dus!

— O, vă mulțumesc. Vara asta sunt multe viespi.

— Da, probabil din cauza căldurii. Știți pe cine așteptăm?

— N-am cea mai mică idee.

Se auzi șuieratul strident al trenului care se apropia.

— Țsta trebuie să fie trenul, zise Lombard.

La ieșirea de pe peron își făcu apariția un bătrân înalt, cu înfățișare de militar. Părul cărunt îl avea tuns scurt, iar mustața albă potrivită cu grijă.

Hamalul, care se cam clătina sub greutatea geamantanului mare de piele, arătă spre Vera și Lombard.

Vera îi ieși înainte cu un aer competent.

— Sunt secretara doamnei Owen. Vă așteaptă o mașină. Și adăugă: Dumnealui e domnul Lombard.

O persoană foarte atentă ar fi putut zări o clipă lucind o apreciere în ochii de un albastru șters, pătrunzători în ciuda vârstei, care îl cântăriră pe Lombard: „Chipeș băiat. Dar parcă ceva nu e în regulă cu el.”

Se urcară toți trei în taxiul care aștepta. Mașina o luă pe străzile adormite ale orașelului și apoi, cam o milă, urmă drumul principal spre Plymouth. După aceea se afundă într-un labirint de ulicioare de țară, care mai de care mai întortocheată.

Generalul Macarthur spuse:

— Nu cunosc deloc această parte a Devonului. Locuiesc în estul Devonului – chiar la hotarul cu Dorset.

— E încântător aici, interveni Vera. Dealurile, pământul roșu, totul pare atât de verde și plin de sevă.

— E puțin cam sumbru, aprecie Lombard. Mie îmi plac locurile deschise. Unde poți să vezi ce se întâmplă.

— Ai văzut ceva locuri, îmi închipui? Îl întrebă generalul Macarthur.

Lombard ridică din umeri cu modestie:

— Am hoinărit și eu pe ici, pe colo, domnule.

Iar în sinea lui se gândi: „Acum o să mă întrebe dacă eram destul de mare ca să fi făcut războiul. Așa fac totdeauna bătrâniiăștia.”

Dar generalul Macarthur nu pomeni nimic despre război.

II

După ce urcară un deal abrupt, coborâră pe un drumeag în serpentină până la Sticklehaven – o simplă îngrămădire de case, cu una sau două bărci de pescuit trase pe plajă.

Sub razele amurgului zăriră pentru prima oară ieșind din mare, înspre sud, Insula Negrului.

Surprinsă, Vera exclamă:

— Dar e departe în larg.

Și-o imaginase altfel, mai aproape de țărm, cu o casă albă, frumoasă, în vârful. Dar nu se zărea nici o casă, numai silueta îndrăzneată a stâncii, semănând vag cu capul unui negru uriaș. Era în ea ceva sinistru. Vera se înfioră ușor.

În fața micului han „La șapte stele” îi așteptau trei siluete: cea încovoiată, bătrânească a judecătorului, trupul drept, țeapăn al domnișoarei Brent și cel de al treilea, un tip masiv care veni spre ei și se înclină:

— Ne-am gândit să vă așteptăm. Să facem un singur drum. Dați-mi voie să mă prezint. Mă numesc Davis. Sunt de fel din Africa de Sud – din Natal – ăsta e locul meu natal – ha, ha, ha!

Râse vesel.

Judecătorul Wargrave îl privi cu vădită ostilitate, cu un aer de parcă se pregătea să ordone evacuarea sălii de ședință. Domnișoara Emily Brent nu era deloc sigură dacă îi plac colonialii.

— Dorește cineva să ia o picătură înainte de a ne îmbarca? Întrebă domnul Davis ospitalier.

Cum nimeni nu-i răspunse la întrebare, domnul Davis se întoarse și ridică un deget.

— Atunci, să nu mai stăm. Probabil că gazdele ne așteaptă.

Asupra întregului grup se lăsă un ciudat sentiment de constrângere, de parcă menționarea gazdelor ar fi avut un curios efect paralizant asupra invitaților.

Răspunzând la semnul lui Davis, un om se dezlipi de lângă zidul din apropiere unde stătuse rezemat și veni spre ei, cu mersul legănat al oamenilor mării. Avea un obraz bătut de vânturi și ochii negri, cu o expresie ușor evazivă. Vorbea cu accentul moale din Devon.

— Sunteți gata să porniți spre insulă, doamnelor și domnilor? Barca vă așteaptă. Mai trebuie să vină încă doi domni cu mașina, dar domnul Owen a spus să nu-i așteptăm, pentru că pot sosi oricând.

Grupul se mișcă. Ghidul îi conduse de-a lungul unui debarcader mic de piatră spre barca cu motor.

— E foarte mică barca asta, spuse Emily Brent.

— E o barcă grozavă, doamnă. Vă duce cât ai clipi chiar până la Plymouth, o liniști proprietarul.

— Suntem destul de mulți, spuse tăios judecătorul Wargrave.

— Poate să ia de două ori pe atât, domnule.

— E-n regulă, acceptă Philip Lombard cu vocea sa plăcută, binevoitoare. E o vreme splendidă - nici o suflare de vânt.

Cu oarecare îndoială, domnișoara Brent se lăsă ajutată să urce în barcă. Ceilalți urmară la rând. Membrii grupului nu formau încă un tot. Parcă fiecare îl deruta pe celălalt.

Erau gata să pornească în larg, când ghidul se opri cu cârligul bărcii în mână.

Pe drumul abrupt dinspre sat cobora o mașină. O mașină atât de neverosimil de puternică și de frumoasă, încât părea o vedenie. La volan se afla un tânăr, cu părul involburat de vânt. În strălucirea apusului părea nu un om, ci un zeu tânăr, un erou dintr-o legendă nordică.

Apăsă pe claxon și ecoul îi răspunse, amplificând zgomotul, dintre stâncile golfului.

În acea clipă de necrezut, Anthony Marston părea mai mult decât un muritor. Mai târziu, nu numai unul dintre cei prezenți avea să-și amintească acea clipă.

III

În barcă, lângă motor, Fred Narracott se gândea: „Ciudată adunătură!” În nici un caz cum și-i închipuise el pe invitații domnului Owen. Se așteptase la ceva mai de soi: femei bine îmbrăcate și bărbați în costume de iahting, toți foarte bogați și plini de importanță.

Nu semănau deloc cu invitații domnului Elmer Robson. Fred Narracott rânji ușor amintindu-și de ei. Aia da, invitați! Și băutura pe care o înghițeau.

Acest domn Owen pare să fie cu totul alt om. Curios, gândi Fred, că nu-l zărise până acum pe Owen - și nici cucoana lui. Nu fusese încă niciodată pe aici. Totul comandat și plătit de acel domn Morris. Instrucțiunile foarte clare și plata imediat - dar era ciudat totuși. Ziarele spuneau că e un mister cu acest Owen, și Fred Narracott le dădea dreptate.

Poate că, la urma urmei, domnișoara Gabrielle Turl era aceea care cumpărase insula. Dar părăsi imediat teoria asta când începu să examineze pasagerii. Niciunul nu părea să aibă nici în clin, nici în mână cu o vedetă de cinema.

Și-i categorisi, pe toți, fără părtinire.

O fată bătrână – dintre cele acre, țâfnoase, le cunoștea el destul de bine. Putea să pună rămașag că era o viperă afurisită. Un militar bătrân – se vede de la o poștă; o tânără drăguță, dar comună, nimic fascinant, nimic de Hollywood în ea; domnul acela vesel. Nu era un adevărat gentleman – fost comerciant, asta e, gândi Fred Narracott. Celălalt domn, slab, parcă mereu flămând, cu ochii ageri, era un tip ciudat. S-ar putea ca acesta să aibă de a face cu cinematografia.

Nu, în barcă nu se afla decât un singur pasager satisfăcător. Tipul care sosise ultimul, cu mașina. Și ce mașină! Cum nu mai văzuse până atunci nimeni la Sticklehaven. Trebuie să fi costat sute de lire. Țsta da bărbat! Părea să se scalde în bani. Dacă tot grupul ar fi fost ca el, mai era de înțeles, dar așa. Ciudată poveste, dacă te gândești mai bine – totul era ciudat – foarte ciudat.

IV

Barca își croia drum înspumat în jurul stâncii. În sfârșit se zări casa. Latura de sud a insulei era cu totul altfel. Cobora în pantă dulce spre mare. Casa era orientată spre sud – joasă, pătrată, modernă, cu ferestre rotunde care lăsau să intre multă lumină.

O casă minunată – pe măsura așteptărilor.

Fred Narracott opri motorul și, încet, căută drumul spre un mic golf natural între stânci.

— Trebuie să fie greu de debarcat aici pe vreme rea, spuse deodată Philip Lombard.

Fred Narracott îi răspunse vesel:

— Nu se poate debarca pe Insula Negrului când bate vântul de sud-est. Câteodată e izolată câte o săptămână sau chiar mai mult.

Vera Claythorne gândi: „Aprovizionarea trebuie să fie foarte greu de făcut. E lucrul cel mai neplăcut pe o insulă. Toate problemele gospodăriei îți dau mult mai multă bătaie de cap.”

Barca scrâșni frecându-se de stânci. Fred Narracott sări afară și, împreună cu Lombard, îi ajută pe ceilalți să coboare. Narracott legă barca de un inel prins în stâncă. Apoi îi conduse în sus, pe niște scări tăiate în piatră.

— Hm! Încântător loc! Spuse generalul Macarthur. Dar se simțea neliniștit. Un loc al naibii de ciudat.

Pe măsură ce urcau treptele spre terasa de sus, spiritele se înviorară. În ușa deschisă a casei îi aștepta un majordom cu ținuta corectă; ceva din gravitatea lui îi liniști. Și pe urmă, casa era într-adevăr foarte atrăgătoare, iar vederea de pe terasă magnifică.

Majordomul înaintă înclinându-se ușor. Era înalt, slab, cărunt și foarte respectabil.

— Pofțiți vă rog, pe aici.

În holul larg erau pregătite băuturi. Șiruri de sticle. Anthony Marston se mai înveseli puțin. Tocmai se gândea că povestea era cam ciudată. Nimeni dintre cunoscuții lui! Ce-o fi gândit bătrânul „Bursuc” când l-a lăsat să intre în chestia asta? Băuturile erau totuși în regulă. Și cu multă gheață.

Ce spunea majordomul?

„Domnul Owen. Din nefericire reținut. Nu poate ajunge aici decât mâine. Instrucțiuni. Să facă ce vor. Dacă doresc să mergă în camere. Cina va fi servită la ora 8.”

Vera o urmase sus pe nevasta majordomului. Femeia deschise o ușă la capătul unui coridor și Vera păși într-o cameră plăcută, cu o fereastră largă ce dădea spre mare, și alta spre răsărit. Scoase o exclamație ușoară de plăcere.

— Sper că aveți tot ce vă trebuie, domnișoară.

Vera se uită în jur. Valiza îi fusese adusă și lucrurile aranjate. Din cameră, o ușă deschisă lăsa să se vadă baia în faianță bleu. Răspunse repede:

— Da, cred că tot.

— Dacă aveți nevoie de ceva, sunați.

Avea o voce egală, monotonă. Vera se uită curioasă la ea. Ce stafie de femeie, albă, fără pic de sânge! Foarte respectabilă ca înfățișare, cu părul strâns, cu rochia neagră. Dar ochii ciudați, de culoare deschisă îi fugeau mereu în toate părțile.

„Parcă i-ar fi frică de umbra ei”, gândi Vera.

Da, asta era - frică!

Arăta ca o femeie care trăiește într-o stare permanentă de teroare.

Îi trecu un fior prin spate. De ce oare i-o fi frică femeii acesteia?

Spuse cu amabilitate:

— Sunt noua secretară a doamnei Owen. Cred că știți.

— Nu, domnișoară, nu știu nimic. Am doar o listă cu doamnele și domnii ce trebuiau să sosească și camerele pe care să le ocupe.

Vera continuă:

— Doamna Owen n-a pomenit de mine?

Genele femeii tremurară:

— N-am văzut-o încă pe doamna Owen. Sunt aici abia de două zile.

„Extraordinari oameni, acești Oweni”, gândi Vera. Apoi, cu glas tare:

— Ce personal există aici?

— Numai eu și cu Rogers, domnișoară.

Vera se încruntă. Opt oameni în casă - zece cu gazdele - și numai perechea asta ca să-i servească.

— Sunt o bună bucătăreasă, iar Rogers se pricepe la treburile casei. Nu știam, firește, că vor fi atâtea persoane.

— Dar o să puteți face față?

— O, da, domnișoară. Dacă vor aduce mai des invitați, poate că doamna Owen va mai lua un ajutor.

— Cred și eu, spuse Vera.

Femeia se întoarse și plecă. Picioarele i se mișcau fără zgomot pe podea. Dispăru din cameră plutind ca o umbră.

Puțin tulburată, Vera se așeză la fereastră. Totul – într-un fel – era cam ciudat. Absența Owenilor, stafia asta de femeie. Și invitații! Da, invitații erau și ei ciudați. Un grup bizar.

„Aș vrea să-i văd pe Oweni. Aș vrea să știu ce fel de oameni sunt.”

Se ridică și începu să se plimbe agitată prin cameră.

Un dormitor desăvârșit, în stilul cel mai modern. Covoare albe în culori deschise pe parchetul strălucitor, pereți pastel, o oglindă mare înconjurată de lumini. Un cămin fără ornamente, doar un bloc enorm de marmoră albă în formă de urs, o sculptură modernă, în care era încrustat un ceas. Deasupra, într-o ramă lucitoare de crom se afla o fâșie de pergament pe care era scrisă o poezie.

Se apropie mai mult de cămin și o citi. Era vechiul cântecel pe care și-l amintea din copilărie:

Zece negri mititei au cinat sub luna nouă;

Unul însă s-a-necat și-au rămas doar nouă.

Nouă negri mititei au stat noaptea după trei;

Unul s-a-ntrecut cu somnul și-au rămas doar opt din ei.

Opt negri mititei trec prin Devon într-o noapte;

Unul zice: „Eu rămân” – și-au rămas doar șapte.

Șapte negri mititei despicau surcele groase;

Unul s-a tăiat în două și-au rămas doar șase.

Șase negri mititei se jucau c-un stup, netoții;

Un bondar înțeapă pe unul și-au rămas doar cinci cu toții.

Cinci negri mititei vor s-ajungă magistrați;

Unul și-a-implinit dorința și-au rămas deci patru frați.

Patru negri au plecat, hăt, pe mare, mititei;

Unul a picat în laț și-au rămas doar trei.

Trei negri mititei zic: „La zoo e de noi”.

Pe-unu-l strânse-un urs în brațe și-au rămas doar doi.

Doi negri mititei se uscau la soare-un pic;

Unul s-a prăjit de tot și-a rămas un negru mic.

Un negru mititel, singur-singurel, Cu un ștreang s-a spânzurat și n-a mai rămas nici el.

Vera zâmbi. Sigur! Doar era Insula Negrului!

Se duse și se așeză din nou lângă fereastră privind marea.

Ce imensă e marea! De aici nu se vede nici o bucățică de pământ, numai o nesfârșită întindere albastră clipocind sub soarele ce asfințea.

Marea. Atât de pașnică azi – atât de crudă uneori. Marea care te trăgea în adâncurile ei. Înecat. Găsit înecat. Înecat în mare. Înecat, înecat, înecat.

Nu, nu voia să-și amintească. Nu voia să se gândească la asta! Totul se sfârșise.

VI

Doctorul Armstrong sosi pe Insula Negrului tocmai când soarele apunea în mare. În timpul traversării stătuse puțin de vorbă cu barcagiul – un om de prin partea locului. Era curios să afle câte ceva despre oamenii ăștia, proprietarii Insulei Negrului, dar Narracott părea surprinzător de neinformați

sau, poate, nu voia să vorbească. Așa că doctorul Armstrong trebuise să discute despre vreme și pescuit.

Era obosit după lungul drum cu mașina. Îl dureau ochii. Mergând spre apus, mergi împotriva soarelui.

Da, era foarte obosit. Marea, și liniște absolută – de asta avea nevoie. Ar vrea un concediu adevărat, lung. Dar era ceva imposibil, nu din punct de vedere financiar, desigur. Nu putea să lipsească. Ești uitat repede în ziua de azi. Nu, acum după ce reușise, trebuie să meargă înainte.

Se gândi: „Oricum, în seara asta o să-mi închipui că nu mă mai întorc înapoi – că s-a terminat cu Londra, cu strada Harley și cu tot restul.”

E ceva magic într-o insulă – ajunge doar să pronunți cuvântul, și fantezia se dezlănțuie. Pierzi contactul cu lumea – o insulă e o lume aparte, o lume din care poate nu te vei mai întoarce niciodată.

„Îmi las în urmă viața obișnuită.”

Și zâmbindu-și, începu să facă planuri, planuri fantastice de viitor. Mai zâmbea încă în timp ce urca scările tăiate în stâncă.

Pe terasă, într-un scaun, ședea un domn care i se păru doctorului Armstrong cunoscut de undeva. Unde văzuse fața asta de broască, gâtul de broască țestoasă, ținuta încovoiată – da – și ochii mici de culoare deschisă, atât de pătrunzători?

Da, sigur – bătrânul Wargrave. Depusese odată mărturie în fața judecătorului Wargrave. Totdeauna părea pe jumătate adormit, dar când era vorba de tot ce avea vreo legătură cu legea, era cât se poate de perspicace. Avea o mare influență asupra juriului – se spune că oricând îi poate face să hotărască așa cum vrea el. Le-a smuls chiar câteva condamnări improbabile. Un judecător afurisit, spuneau unii.

Curios. Să-l întâlnești aici. Într-un colț pierdut de lume.

VII

„Armstrong? Gândi judecătorul Wargrave. Mi-l amintesc în boxa martorilor. Foarte corect și prudent. Toți doctorii sunt tare proști. Iar cei din Harley sunt cei mai proști. Și răuvoitori”, își spuse, gândindu-se la o întrevvedere recentă pe care o avusese cu o persoană chiar de pe această stradă.

Mormăi ceva în genul:

— Băaturile sunt în hol.

Doctorul Armstrong spuse:

— Trebuie să mă duc să-mi prezint omagiile gazdelor.

Judecătorul Wargrave închise din nou ochii – acum semăna fără nici o îndoială cu o reptilă – apoi spuse:

— Nu se poate.

— De ce? Tresări doctorul Armstrong.

— Nu sunt aici, spuse judecătorul. Foarte stranie situație. Nu înțeleg ce se petrece.

Doctorul Armstrong se uită o clipă țintă la el. Credea că bătrânul domn adormise de-a binelea când, deodată, îl auzi spunând:

— O cunoști pe Constance Culmington?

— Nu - mă tem că nu.

— N-are importanță. O femeie misterioasă și cu un scris aproape indescifrabil. Tocmai mă întrebam dacă n-am greșit casa.

Dând din cap, doctorul Armstrong urcă pe scări.

Judecătorul Wargrave rămase cu gândul la Constance Culmington - nu te poți bizui pe ea, e la fel ca toate femeile.

Gândul îl duse la cele două femei din grup, bătrâna cu buzele strânse, și fata. Fata nu-l interesa, o obraznică sigură de ea. Ba nu, trei femei, dacă o socotea și pe nevasta lui Rogers. Stranie ființă, parcă moartă de frică. O pereche respectabilă, care-și cunoștea meseria.

Cum Rogers ieși chiar în clipa aceea pe terasă, judecătorul îl întrebă:

— Nu știi, e așteptată și Lady Constance Culmington?

Rogers făcu ochii mari:

— Nu, domnule, după câte știu eu.

Judecătorul înălța din sprâncene, mormăind ceva.

Se gândi: „Insula Negrului? E ceva necurat în toată treaba asta.”

VIII

Anthony Marston era în baie. Se lăfăia în apa fierbinte. Își simțea trupul amorțit după drumul lung pe care-l făcuse. Prin cap îi treceau foarte puține gânduri. Anthony era o ființă alcătuită din senzații și acțiune.

Își spuse: „Cred că trebuie să merg până la capăt”, și apoi alungă orice gând din minte.

Apă caldă, aburi. Oboseală. Se va bărbieri apoi. Un cocteil. Masa.

Și pe urmă?

IX

Domnul Blore își înnoda cravata. Nu prea se pricepea la astfel de lucruri.

Arată cum se cuvine? Își zise că da.

Ceilalți nu fuseseră prea cordiali cu el. Felul ciudat în care se uitau unul la altul, de parcă ar fi știut.

Totul depinde de el.

N-avea de gând să facă o treabă de mântuială.

Se uită la cântecelul de deasupra căminului.

Ce idee, s-o pui acolo!

„Mi-amintesc de insula asta de când eram copil. Nu mi-am închipuit niciodată că o să vin cu o astfel de treabă în casa asta. Poate că e bine să nu poți prevedea viitorul.”

X

Generalul Macarthur era preocupat.

La naiba cu toate! Ce ciudățenie afurisită! Nici pe departe ce i se spusese.

O să găsească o scuză, să plece. Să dea dracului tot.

Dar barca cu motor plecase.

Va trebui să rămână.

Individul ăsta, Lombard, era un tip ciudat. Nu părea cinstit. Putea să jure că nu e cinstit.

XI

La bătaia gongului, Philip Lombard ieși din cameră și merse până în capul scărilor. Se mișca ușor și fără zgomot, ca o panteră. Avea chiar ceva de panteră. Un animal de pradă plăcut ochiului.

Zâmbi în sinea sa.

O săptămână?

Se va distra în săptămâna asta.

XII

În camera ei, îmbrăcată pentru masă într-o rochie de mătase neagră, Emily Brent citea Biblia. În timp ce urmărea cuvintele, mișca din buze.

Prabușitu-s-au păgânii în copca pe care au pregătit-o, în lațul pe care l-au măiestrit s-a prins piciorul lor. Știut fie că Domnul a făcut judecata! În isprava lucrată de chiar mâinile lui s-a încurcat cel fără de lege. Întoarcă-se în locașul morții cei nelegiuți!

Strânse tare din buze și închise Biblia.

Se ridică, își prinse la gât o broșă de cristal de stâncă și coborî la masă.

CAPITOLUL AL TREILEA

I

Masa se apropia de sfârșit.

Mâncarea fusese bună, vinul excelent. Rogers servea bine.

Toți erau într-o dispoziție mai bună. Începuseră să-și vorbească cu mai multă libertate și intimitate.

Judecătorul Wargrave, îndulcit de un porto excelent, era amuzant într-un fel destul de caustic; doctorul Armstrong și Tony Marston îl ascultau. Domnișoara Brent vorbea cu generalul Macarthur – descoperiseră că aveau prieteni comuni. Vera Claythorne îi punea domnului Davis întrebări inteligente despre Africa de Sud, la care acesta se arăta perfect informat. Lombard asculta conversația. O dată sau de două ori ridică repede privirea și făcu ochii mici. Din când în când, ochii îi umblau în jurul mesei, studiindu-i pe ceilalți.

Anthony Marston spuse deodată:

— Ce obiecte ciudate, nu-i așa?

În mijlocul mesei rotunde, pe un suport circular de sticlă, se aflau niște figurine mici de porțelan.

— Negri, spuse Tony. Insula Negrului. Cred că asta e legătura.

— Sunt curioasă câți sunt, zece? Se interesă Vera. Ce nostim! Sunt cei zece negri mititei din cântecel, așa cred. În camera mea cântecelul e înrămat și atârnă deasupra căminului.

— Și în camera mea, spuse Lombard.

— Și în a mea.

— Și în a mea, repetară toți în cor.

— Ce caraghios! Spuse Vera.

— Găsesc că e copilăros! Mormăi judecătorul Wargrave și se mai servi cu porto.

Emily Brent privi la Vera Claythorne, iar Vera Claythorne privi spre domnișoara Brent.

Cele două femei se ridicară de la masă.

În salon, ușile spre terasă erau deschise și vuietul mării, lovindu-se de stânci, ajungea până sus.

— E plăcut zgomotul valurilor, spuse Emily Brent.

— Pe mine mă calcă pe nervi, răspunse tăios Vera.

Domnișoara Brent o privi surprinsă.

Înroșindu-se, Vera repetă pe un ton mai liniștit:

— Cred că locul acesta nu-i de loc plăcut pe timp de furtună.

— Cred și eu, confirmă Emily Brent și adăugă: Sunt sigură că pe timpul iernii casa stă închisă. N-ai să găsești pentru nimic în lume servitori care să rămână iarna aici.

— Într-adevăr, răspunse Vera, trebuie să fie greu de găsit servitori.

Iar Emily Brent continuă:

— Doamna Oliver a avut noroc să-i găsească pe aceștia doi. Femeia gătește foarte bine.

„Ce amuzant, gândi Vera, că oamenii mai în vârstă rețin adeseori greșit numele.” Apoi, cu glas tare:

— Da, cred că doamna Owen a avut într-adevăr noroc.

Emily Brent scosese din geantă ceva de brodat. Tocmai voia să pună ața în ac, dar se opri.

— Owen? Owen ai spus?

— Da.

— În viața mea n-am cunoscut pe cineva cu numele Owen, conchise hotărâtă Emily Brent.

Vera făcu ochii mari.

— Bine, dar.

Nu isprăvi însă. Ușa se deschise și intrară bărbații. Îi urmă Rogers purtând tava cu cafele.

Judecătorul se așeză lângă Emily Brent. Armstrong se apropie de Vera. Tony Marston se îndreptă spre fereastra deschisă.

Blore, cu o curiozitate naivă, studia o statueta de alamă și se întreba dacă acea formă bizară, unghiulară, voia să reprezinte o figură feminină. Generalul Macarthur stătea cu spatele la cămin, trăgându-se ușor de mustăcioara albă. Fusese o masă pe cinste! Începea să se simtă mai în largul lui. Lombard răsfoia paginile unui număr din Punch, aflat pe o masă de lângă perete, împreună cu alte ziare.

Rogers trecea pe la fiecare cu cafelele.

Cafeaua era bună - neagră și foarte fierbinte.

Toți invitații mâncaseră bine. Se simțeau mulțumiți și împăcați cu ei înșiși și cu viața. Minutarele ceasului arătau nouă și douăzeci.

Era liniște - o liniște plăcută, plină de intimitate.

Și deodată, în liniștea aceasta, se auzi Vocea.

Fără ca ceva s-o fi vestit - inumană, pătrunzătoare.

Doamnelor și Domnilor! Liniște, va rog!

Toată lumea tresări. Se uitară în jur - unul la altul, la pereți. Cine vorbea?

Iar Vocea continuă, clară și implacabilă:

Sunteți acuzați de următoarele:

Edward George Armstrong, ai pricinuit moartea Louisei Mary Clées, la 14 martie 1925.

Emily Caroline Brent, ești răspunzătoare de moartea Beatricei Taylor, survenită la data de 5 noiembrie 1931.

William Henry Blore, ai provocat moartea lui James Stephen Landor, la 10 octombrie 1928.

Vera Elisabeth Claythorne, l-ai ucis la 11 august 1935 pe Cyril Ogilvie Hamilton.

Philip Lombard, la o anumită dată în februarie 1932 te-ai făcut vinovat de moartea a 21 oameni, membri ai unui trib din Africa Răsăriteană.

John Gordon Macarthur, la 14 ianuarie 1917 ai trimis la moarte în mod deliberat pe iubitul soției tale, Arthur Richmond.

Anthony James Marston, la data de 14 noiembrie anul trecut te-ai făcut vinovat de uciderea lui John și a Luciei Combes.

Thomas Rogers și Ethel Rogers, la data de 6 mai 1929 ați pricinuit moartea lui Jennifer Brady.

Lawrence John Wargrave, la 10 iunie 1930 te-ai făcut vinovat de moartea lui Edward Seton.

Acuzați, aveți ceva de spus în apărarea voastră?

Vocea tăcuse.

Un moment de tăcere mormântală și apoi un zgomot asurzitor!

Rogers scăpase tava cu cafele!

În aceeași clipă, de undeva de afară se auzi un țipăt și apoi zgomotul unei prăbușiri.

Lombard acționează cel dintâi. Sări la ușă și o deschise. Afară, nevasta lui Rogers zăcea pe jos ghemuită.

Lombard strigă:

— Marston!

Anthony sări să-l ajute. Ridică femeia și o aduseră în salon.

Doctorul Armstrong se apropie numaidecât, le ajută să o întindă pe sofa și aplecându-se peste ea, spuse în grabă:

— Nu-i nimic. A leșinat, atât. Are să-și revină îndată.

Lombard se adresează lui Rogers:

— Adu niște brandy.

Rogers, alb la față, cu mâinile tremurânde, murmură:

— Da, domnule, și dispăru imediat din cameră.

Vera strigă:

— A cui era vocea? De unde venea? Parcă. Parcă.

Generalul Macarthur bolborosi:

— Ce se petrece aici? Ce fel de glumă e asta?

Mâna îi tremura. Stătea ghemuit, cu umerii căzuți. Arăta deodată cu zece ani mai bătrân.

Blore își ștergea obrazul cu o batistă.

Numai judecătorul Wargrave și domnișoara Brent păreau prin comparație mai liniștiți.

Emily Brent stătea dreaptă, cu capul sus. Obrajii îi erau roșii ca focul. Judecătorul, în ținuta lui obișnuită, stătea cu capul plecat între umeri și cu o mână își freca ușor urechea. Numai ochii lui inteligenți, activi și nedumeriți aruncau jur împrejurul camerei priviri ca niște săgeți.

Din nou, Lombard fu cel care acționează.

În timp ce Armstrong îi dădea îngrijiri femeii leșinate, Lombard luă încă o dată inițiativa.

Spuse:

— Vocea aceea? Se auzea ca și cum ar fi fost aci, în cameră.

— Cine a fost? Cine a fost? N-a fost unul dintre noi, strigă Vera.

Asemenea judecătorului, Lombard își rotea încet privirile prin cameră. Le opri o clipă asupra ferestrei deschise, apoi dădu hotărât din cap. Deodată fața i se luminează. Se îndreaptă numaidecât spre ușa de lângă cămin, care dădea într-o cameră alăturată.

Cu o mișcare bruscă, apăsă clanța și deschise ușa. Pășii dincolo și în același timp se auzi o exclamație de satisfacție.

— Am găsit!

Toți ceilalți se înghesuiră după el. Numai domnișoara Brent rămase singură, nemișcată, pe scaun.

În camera de alături, văzură o masă, lângă peretele care o despărțea de salon. Pe masă, se afla un patefon de tip vechi, la care era atașată o pâlnie. Dând la o parte pâlnia, lipită chiar de perete, Lombard arată locul unde fuseseră făcute în zid câteva găuri mici care treceau neobservate.

Potrivind patefonul, lăsă acul pe placă și deodată auziră din nou:

Sunteți acuzați de următoarele.

— Oprește! Oprește! E îngrozitor, strigă Vera.

Lombard se supuse.

Doctorul Armstrong, cu un suspin de ușurare, exclamă:

— O glumă de prost-gust, dar plină de cruzime, după cum văd.

Vocea slabă și clară a judecătorului Wargrave murmură:

— Va să zică, dumneavoastră credeți că a fost o glumă, nu-i așa?

Doctorul îl privi țintă:

— Ce altceva ar putea fi?

Judecătorul își mângâia ușor buza de sus:

— Deocamdată, nu sunt pregătit să-mi spun părerea.

Anthony Marston interveni:

— Ascultați, e un lucru pe care l-ați trecut cu vederea. Cine dracu l-a pornit și l-a făcut să meargă?

Wargrave murmură:

— Da, cred că ar trebui să cercetăm.

Se întoarse înapoi în salon. Ceilalți îl urmară.

Rogers tocmai intrase cu un pahar de brandy. Domnișoara Brent stătea aplecată asupra nevestei lui, care gemea.

Cu abilitate, Rogers se strecură printre cele două femei.

— Permiteți-mi, doamnă, să-i vorbesc. Ethel, nu a fost nimic. Totul e în regulă, auzi? Revino-ți.

Pieptul femeii se ridică în tresăriri scurte. Ochii ei, holbați, îngroziți treceau pe rând de la o figură la alta.

Vocea lui Rogers șopti stăruitor:

— Vino-ți în fire, Ethel.

Doctorul Armstrong îi vorbi cu blândețe:

— O să te simți bine acum, doamnă Rogers. A fost doar o amețeală.

— Am leșinat, domnule? Întrebă ea.

— Da.

— Vocea. Vocea aceea îngrozitoare. ca o sentința.

Se îngălbeni din nou, pleoapele i se agitară.

— Unde e brandy-ul? Întrebă repede doctorul Armstrong.

Rogers îl puse pe o măsuță. Cineva îl dădu doctorului, iar acesta se aplecă asupra femeii care respira greu.

— Bea asta, doamnă Rogers.

Înecându-se și gâfâind, femeia bău puțin brandy. Alcoolul îi făcu bine. Fața își recăpătă culoarea.

— Mă simt bine acum. Am avut. Numai o amețeală.

— Sigur, confirmă imediat Rogers. Și eu am avut o amețeală. Când am auzit minciunile alea sfruntate, am scăpat tava. Aș vrea să știu.

Dar fu întrerupt. Era doar o tuse - o tuse ușoară, uscată, care-l opri însă la jumătatea cuvântului.

Privi fix spre judecătorul Wargrave, iar acesta tuși din nou și apoi întrebă:

— Cine a pus placa aceea la patefon? Dumneata, Rogers?

Rogers strigă:

— N-am știut ce era. Jur în fața lui Dumnezeu, domnule, că n-am știut nimic. Dacă aș fi știut, n-aș fi pus-o niciodată.

Judecătorul spuse sec:

— Poate că e adevărat. Cred însă că ar fi bine să explici cum s-a întâmplat, Rogers.

Majordomul, ștergându-și fața cu batista, răspunse cu seriozitate:

— N-am făcut decât să ascult ordinul, domnule.

— Al cui ordin?

— Al domnului Owen.

— Te rog să fii mai clar, ceru judecătorul Wargrave. Care au fost exact ordinele domnului Owen?

La care Rogers răspunse:

— Trebuia să iau o placă din sertar și s-o pun la patefon, iar nevastă-meă trebuia să pornească patefonul când eu voi intra în salon cu cafelele.

— Interesantă poveste, murmură judecătorul.

— Țasta e adevărul, domnule. Jur pe Dumnezeu că ăsta e adevărul, strigă Rogers. N-am știut nici o clipă despre ce e vorba. Pe placă era scris un nume - am crezut că era o bucată muzicală.

Wargrave îl privi pe Lombard:

— Avea un titlu?

Lombard încuviință. Schiță un zâmbet ironic, arătându-și dinții albi și ascuțiți; apoi spuse:

— Sigur că da, domnule. Era intitulată Cântecul Lebedei.

III

Generalul Macarthur izbucni deodată:

— Dar e absurd - cu totul absurd! Să arunci asemenea acuzații! Trebuie făcut ceva. Acest individ Owen, oricine ar fi el.

Emily Brent îl întrerupse:

— Tocmai asta e, cine e?

Vorbind cu autoritatea pe care i-o conferea o viață întreagă petrecută la tribunal, judecătorul interveni:

— Tocmai asta trebuie să cercetăm cu toată atenția. Aș propune ca, mai întâi, să-ți duci nevasta la culcare, Rogers. Apoi vino din nou aici.

— Da, domnule.

— Te ajut și eu, Rogers, se oferi doctorul Armstrong.

Sprijiuită de amândoi, femeia ieși din cameră clătănându-se.

După plecarea lor, Tony Marston interveni:

— Nu știu ce simțiți dumneavoastră, dar eu parcă aș bea ceva.

— De acord, aprobă Lombard.

— Mă duc să caut ceva de băut, se oferi Tony, ieșind din cameră.

După o clipă, reveni:

— Am găsit totul pregătit pe tavă.

Așeză tava cu grijă. Câteva minute trecură cu servitul băuturilor.

Generalul Macarthur luă un whisky sec, la fel judecătorul. Simțeau toți nevoia unui reconfortant. Numai Emily Brent ceru un pahar cu apă.

Doctorul Armstrong reveni.

— E bine, spuse el. I-am dat un calmant. Dar asta ce-i, băutură? Aș lua și eu ceva.

O parte dintre bărbați își umplură din nou paharele. Peste câteva clipe, Rogers apăru și el în cameră.

Judecătorul Wargrave se însărcină cu procedura și încăperea deveni un tribunal improvizat.

— Ei, și acum, Rogers, încep judecătorul, trebuie să încercăm să descurcăm ițele. Cine este acest domn Owen?

Rogers holbă ochii:

— Proprietarul acestei case, domnule.

— Știi asta. Ce vreau să-mi spui este: ce știi dumneata personal despre el?

Rogers dădu din cap:

— Nu știu nimic, domnule. Știți, nu l-am văzut niciodată.

O agitație ușoară trecu prin încăpere.

— Nu l-ai văzut niciodată? Intervenii generalul Macarthur. Ce vrei să spui cu asta?

— Suntem aici numai de o săptămână, domnule, nevastă-mea și cu mine. Am fost angajați printr-o scrisoare, de Agenția „Regina” din Plymouth.

Blore dădu aprobativ din cap:

— Firmă veche și de încredere.
— Ai scrisoarea? Întrebă Wargrave.
— Scrisoarea prin care am fost angajați? Nu, domnule, n-am păstrat-o.
— Spune mai departe. Ziceai că ați fost angajați printr-o scrisoare?
— Da, domnule. Trebuia să sosim într-o anumită zi. Am sosit. Totul era în ordine aici. Am găsit provizii serioase și toată casa aranjată. N-a fost nevoie decât să ștergem praful și. Cam atât.

— Și pe urmă?

— Nimic, domnule. Am primit ordin. Tot printr-o scrisoare. Să pregătim camerele pentru câțiva invitați și pe urmă, ieri, cu poșta de după-amiază, am mai primit o scrisoare de la domnul Owen. Zicea că el și cu doamna sunt reținuți și să facem tot ce ne stă în putință, ca să primim bine invitații – dădea instrucțiuni cu privire la masă, la cafea și la placa de patefon.

Judecătorul îl întrerupse:

— Desigur că ai scrisoarea?

— Da, domnule, o am aici.

O scoase din buzunar și i-o dădu judecătorului:

— Hm. Antetul – „Hotel Ritz” – bătut la mașină.

Dintr-o mișcare, Blore fu lângă el:

— Dați-mi voie să mă uit puțin.

Îi smulse scrisoarea din mână și se uită la ea, apoi murmură:

— Mașină „Coronation”. Destul de nouă. Fără defecte. Hârtie. Din cea mai banală. Nu văd ce-ar ieși din asta. S-ar putea să aibe amprente, dar mă îndoiesc.

Wargrave îl privi deodată cu atenție.

Anthony Marston, uitându-se peste umărul lui Blore, remarcă:

— Are niște nume de botez ciudate, nu-i așa? Ulick Norman Owen. Ți se-ncurcă limba-n gură.

Bătrânul judecător tresări:

— Îți sunt recunoscător, domnule Marston. Mi-ai atras atenția asupra unui punct curios și sugestiv.

Se uită în jur la ceilalți și, lungindu-și gâtul ca o broască înfuriată, spuse:

— Cred că a sosit timpul să spunem fiecare ceea ce știm. Ar fi bine, cred, ca fiecare să vină cu informațiile pe care le deține în legătură cu proprietarul acestei case.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Suntem cu toții invitații lui. Cred că ar fi bine dacă fiecare ar spune cum s-a întâmplat asta.

Urmă o pauză scurtă, și deodată Emily Brent începu cu hotărâre:

— E un lucru foarte ciudat. Am primit o scrisoare cu o semnătură greu de descifrat. Părea să fie de la o doamnă pe care o cunoscusem acum doi, trei ani, într-o stațiune. Am crezut că o cheamă Ogden sau Oliver. Cunosc o doamnă Oliver și o domnișoară Ogden. Sunt absolut sigură că în viața mea n-am cunoscut și nu m-am împrietenit cu vreo persoană cu numele Owen.

— Aveți scrisoarea aceea, domnișoară Brent? Întrebă judecătorul Wargrave.

— Da, v-o aduc.

Plecă și se întoarse imediat cu scrisoarea.

După ce o citi, judecătorul spuse:

— Încep să înțeleg. Dar dumneata, domnișoară Claythorne?

Vera explică împrejurările în care fusese angajată secretară.

Apoi, judecătorul continuă:

— Marston?

Anthony răspunse:

— Am primit o telegramă de la un amic. Berkeley - „Bursucul”. M-a surprins pe moment, deoarece știam că gloaba bătrână plecase în Norvegia. Zicea să vin aici.

Wargrave încuviință din nou. Apoi întrebă:

— Doctorul Armstrong?

— Am fost chemat ca medic.

— Înțeleg. Îi cunoșteți dinainte?

— Nu. În scrisoare s-au referit la un coleg de-al meu.

— Ca să fie verosimil. Da, murmură judecătorul. Și colegul acesta.

Probabil că tocmai lipsea din oraș?

— Da, da.

Lombard, care se uitase tot timpul la Blore, spuse deodată:

— Știți ceva, m-am gândit că.

Judecătorul ridică mâna:

— O clipă.

— Dar.

— Răbdare, domnule Lombard, să luăm lucrurile pe rând. Pentru moment cercetăm cauzele care ne-au adus aici. General Macarthur?

Mângâindu-și mustața, generalul bolborosi:

— Am primit o scrisoare. De la acest individ Owen. Menționa câțiva foști camarazi care urmau să vină. Se scuza pentru această invitație neceremonioasă. Mă tem că nu am păstrat scrisoarea.

— Domnule Lombard? Întrebă în continuare Wargrave.

Lombard se gândise între timp. Să dea cărțile pe față sau nu? Se hotărî:

— Același lucru. Invitație. Menționați prieteni comuni. Am căzut în cursă. Din păcate am rupt scrisoarea.

Judecătorul Wargrave își îndreptă atenția asupra lui Blore. Își duse degetul la buze și vocea îi deveni primejdios de politicoasă:

— Adineauri am trecut printr-o experiență neplăcută. O voce, după toate aparențele fără trup, ne-a vorbit adresându-ni-se tuturor pe nume și aducându-ne anumite acuzații precise. Ne vom ocupa îndată și de ele. Pentru moment mă interesează un lucru mai puțin important. Printre numele pomenite a fost și cel de William Henry Blore. Dar, după câte știm, printre noi nu se află nimeni cu numele de Blore. Iar numele Davis nu a fost amintit. Ce ne puteți spune despre asta, domnule Davis?

Blore răspunse îmbufnat:

— Acum, că tot s-a aflat, cred că ar fi mai bine să recunosc că nu mă cheamă Davis.

— Ești William Henry Blore?

— Exact.

— Vreau să adaug ceva, spuse Lombard. Nu numai că te afli aici sub un nume fals, domnule Blore, dar am observat astă-seară că ești și un mincinos clasa întâi. Pretinzi că vii din Natal, Africa de Sud. Cunosco Africa de Sud și Natalul și sunt gata să jur că în viața dumitale n-ai pus piciorul acolo.

Toți ochii se-ntoarseră spre Blore. Ochi furioși și bănuitori. Anthony Marston se apropie de el cu pumnii strânși.

— Acum să te vedem, porcule, spuse. Ai de dat vreo explicație?

Blore dădu capul pe spate, împingându-și bărbia înainte.

— M-ați înțeles greșit, domnilor. Puteți să-mi vedeți actele. Am făcut parte din C. I. D.4 În prezent conduc o agenție de detectivi în Plymouth. Am fost trimis aici.

— De cine? Întrebă judecătorul Wargrave.

— De acest Owen. Am primit o sumă de bani frumoasă pentru cheltuieli și instrucțiuni ce să fac. Trebuia să mă alătur grupului trecând drept invitat. Mi s-au comunicat numele dumneavoastră. Trebuia să vă observ pe toți.

— Ți s-a dat vreo explicație?

Blore spuse cu amărăciune:

— Bijuteriile doamnei Owen. Doamna Owen, pe dracu! Nici nu cred că există o astfel de persoană.

Judecătorul își lovi din nou buzele cu degetul, de data asta apreciativ:

— Concluziile dumitale par juste. Într-adevăr, Ulick Norman Owen! În scrisoarea domnișoarei Brent, deși numele de familie apare ca o simplă mâzgălitură, numele de botez sunt destul de clare – Una Nancy. Observați că în ambele cazuri avem de-a face cu aceleași inițiale: Ulick Norman Owen, Una Nancy Owen, adică U. N. Owen. Sau, printr-un ușor efort de fantezie – UNKNOWN.5

— Dar e fantastic, e o nebunie, exclamă Vera.

Judecătorul aprobă:

— O, da. Nu mă îndoiesc că am fost invitați aici de un nebun, probabil un criminal periculos.

CAPITOLUL AL PATRULEA

I

Pentru moment se făcu tăcere. O tăcere plină de neliniște și de consternare. Vocea potolită, clară a judecătorului reluă firul:

— Să trecem acum la etapa următoare a anchetei noastre. Mai întâi, trebuie să adaug totuși și eu probele mele la cele spuse de dumneavoastră.

Scoase o scrisoare din buzunar și o aruncă pe masă.

— Scrisoarea aceasta pare să vină de la o veche prietenă de-a mea, Lady Constance Culmington. N-am văzut-o de câțiva ani. O știam plecată în Orient. Este exact genul de scrisoare vagă, incoerentă pe care ar scrie-o – mă roagă s-o întâlnesc aici. La gazde se referă în termeni foarte vagi. Aceași

tehnică, dacă observați. Menționez acest fapt, numai pentru că se potrivește cu celelalte dovezi. Din toate reiese un amănunt interesant: oricine e cel care ne-a atras aici, știe sau și-a dat osteneala să afle o mulțime de lucruri despre noi. Această persoană, oricine ar fi, știe că sunt prieten cu Lady Constance și cunoaște stilul ei epistolar. Știe ceva despre colegii doctorului Armstrong și pe unde se află acum. Cunoaște porecla prietenului domnului Marston și genul de telegrame pe care le trimite. Știe exact unde și-a petrecut domnișoara Brent vacanța acum doi ani și oamenii pe care i-a întâlnit acolo. Știe totul despre foștii camarazi ai generalului Macarthur.

Făcu o pauză, apoi continuă:

Știe, după cum vedeți, o mulțime de lucruri. Și din aceste cunoștințe pe care le are despre noi, a alcătuit o serie de acuzații foarte precise.

Se stârni imediat o hărmălaie nemaipomenită:

— O grămadă de minciuni sfruntate. Calomnii! Strigă generalul Macarthur.

— Neadevărate! Țipă Vera, respirând greu. Și pline de cruzime!

— E o minciună. O minciună păcătoasă. Noi niciodată – niciunul dintre noi. Se auzi vocea răgușită a lui Rogers.

— Nu știu la ce se referă nebunul ăsta, mârâi Marston.

Mâna ridicată a judecătorului Wargrave potoli tumultul. Apoi, alegându-și cu grijă cuvintele, rosti:

— Vreau să vă spun ceva. Prietenul nostru necunoscut mă acuză de uciderea unui oarecare Edward Seton. Mi-l amintesc perfect. A fost adus în fața mea pentru a fi judecat. În iunie 1930. Era acuzat de uciderea unei femei în vârstă. A fost foarte bine apărat și a făcut o bună impresie asupra juriului. Totuși, probele dovedeau precis că e vinovat. Am tras concluziile bazându-mă pe aceste probe și jurații l-au găsit vinovat. Pronunțând sentința de condamnare la moarte, n-am făcut decât să fiu de aceeași părere cu juriul. S-a făcut recurs, pe motiv de viciu de procedură. Recursul a fost respins și omul a fost executat. Vreau să spun în fața dumneavoastră a tuturor, că am conștiința perfect curată în această problemă. Mi-am făcut datoria și atât. Am pedepsit un ucigaș condamnat pe drept.

Armstrong începea să-și amintească. Cazul Seton! Verdictul constituise o mare surpriză. Pe vremea procesului, se întâlnise într-o zi la un restaurant cu Mattews, consilier regal, care era optimist. „Nici o îndoială asupra verdictului. Achitarea e ca și sigură.” Apoi auzise comentarii: „Judecătorul a fost categoric împotriva lui. A schimbat complet opinia juriului și l-au declarat vinovat. Totuși, a procedat legal. Bătrânul Wargrave își cunoaște meseria. Dar parcă avea ceva împotriva acuzatului.”

Toate aceste amintiri îi trecură cu iuțea prin minte doctorului. Înainte de a-și da seama, întrebă nestăpânit:

— L-ați cunoscut cumva pe Seton? Vreau să spun, înaintea procesului.

Ochii ascunși, de reptilă, se fixară asupra lui. Cu o voce rece, limpede, judecătorul declară:

— Nu știam nimic despre acest Seton înainte de proces.

„Individul minte. Simt că minte”, gândi Armstrong.

II

Vera Claythorne începu cu voce tremurătoare:

— O să vă povestesc. Despre copilul acela. Cyril Hamilton. I-am fost guvernantă. Nu avea voie să înoate prea departe. Într-o zi, când nu eram atentă, a pornit în larg. Am înotat după el. N-am putut ajunge la timp. A fost îngrozitor. Dar n-a fost vina mea. La anchetă procurorul m-a absolvit de orice vină. Iar mama lui – a fost atât de bună. Dacă nici ea nu m-a acuzat, cine a putut. Cine a putut să spună acest lucru îngrozitor? Nu e drept. Nu e drept.

Izbucni într-un plâns amar.

— Lasă, lasă, dragă, o liniști generalul Macarthur mângâind-o pe umeri. Sigur că nu-i adevărat. Individul e nebun! Are o idee fixă. E scrântit de-a binelea.

Îndreptându-și umerii, spuse cu glas ridicat:

— Cel mai bine ar fi să lăsăm fără răspuns întrebarea. Totuși, simt că trebuie să vă spun. Nu e nimic adevărat. Nimic din tot ce a spus despre tânărul Arthur Richmond. Richmond era unul dintre ofițerii mei. L-am trimis într-o misiune de recunoaștere. A fost ucis. Lucru firesc la război. Vreau să spun că sunt indignat de clevetirea asta despre soția mea. Cea mai bună femeie din lume. Absolut – Soția Cezarului!

Generalul Macarthur se așază. Cu mâna tremurândă își mângâie mustața. Efortul de a vorbi îl costase mult.

Era rândul lui Lombard. Ochii îi licăreau amuzați.

— Despre băștinașii aceia.

— Ce-i cu ei? Se interesă Marston.

Philip Lombard rânji:

— Povestea e foarte adevărată. I-am părăsit. O problemă de spirit de autoconservare. Ne rătăcisem în pădure. Cu alți câțiva oameni am luat hrana care mai rămăsese și am șters-o.

— Ți-ai părăsit oamenii – i-ai lăsat să moară de foame? Întrebă cu severitate generalul Macarthur.

— Mi-e teamă că nu e chiar fapta unui adevărat sahib, urmă Lombard. Dar autoconservarea e prima datorie a unui om. Iar băștinașilor nu le pasă de moarte, știți. Nu privesc moartea ca noi, europenii.

Vera își ridică obrazul din mâini. Întrebă, privindu-l țintă:

— I-ai lăsat să moară?

— I-am lăsat să moară, răspunse Lombard, privind amuzat ochii ei îngroziți.

Anthony Marston vorbi rar, nedumerit:

— Tocmai mă gândeam. John și Lucy Combes. Trebuie să fie copiii aceia peste care am dat cu mașina, lângă Cambridge. Blestemat ghinion!

— Pentru ei, sau pentru dumneata? Întrebă acru judecătorul Wargrave.

— Mă gândeam la mine, dar firește că a fost un ghinion și pentru ei. Un simplu accident, categoric. Au ieșit în fugă dintr-o casă. Mi s-a suspendat permisul de conducere pe un an de zile. Adevărată pacoste!

Doctorul Armstrong interveni aprins:

— Viteza asta nu e bună - deloc! Tineri ca dumneata sunt un pericol pentru societate.

Antony dădu din umeri:

— Viteza n-o să dispară. E adevărat că în Anglia drumurile sunt o nenorocire. Nu poți să atingi o viteză ca lumea pe ele.

Se uită în jur căutându-și paharul, îl luă de pe masă, se duse la bufet și-și mai turnă un whisky cu sifon. Spuse peste umăr:

— În orice caz, n-a fost vina mea. Un simplu accident!

III

În tot acest timp Rogers, valetul, își umezea buzele, tot frământându-și mâinile. Începu să vorbească încet cu voce joasă, respectuoasă:

— Pot să spun și eu ceva, domnule?

— Dă-i drumul, Rogers, îl încurajă Lombard.

Rogers tuși și-și mai trecu o dată limba peste buzele uscate:

— Am fost pomeniți și noi, nevastă-mea și cu mine. Și domnișoara Brady. Nu e o vorbuliță adevărată în tot ce s-a spus, domnule. Nevastă-mea și cu mine am slujit-o pe domnișoara Brady până în ceasul morții. Totdeauna a dus-o prost cu sănătatea, domnule, totdeauna, de când am intrat la dânsa. Era furtună în noaptea aia, domnule. În noaptea când i s-a făcut rău. Telefonul era deranjat. N-am putut chema doctorul. M-am dus eu după el, domnule, pe jos. Dar a venit prea târziu. Am făcut pentru dânsa tot ce era posibil, domnule. Îi eram devotați. Oricine poate să vă spună același lucru. Nu ni s-a reproșat niciodată nimic. Nimic.

Lombard se uită gânditor la fața convulsionată a omului, la buzele lui uscate, la ochii înspăimântați. Își aminti de zgomotul făcut de căderea tăvii cu cafele. Gândi, fără s-o spună: „Zău?”

Blore fu acela care întrebă, cu felul său viguros, arțăgos de polițai:

— V-a rămas totuși ceva la moartea ei?

Rogers își reveni. Spuse înțepat:

— Domnișoara Brady ne-a lăsat ceva, în semn de recunoștință pentru că am slujit-o cu devotament. Și de ce n-ar fi făcut-o, aș vrea să știu?

— Despre dumneata acum, domnule Blore, îl invită Lombard.

— Despre mine?

— Și numele dumitale era pe listă.

Blore se înroși:

— Landor, vrei să spui? E vorba de spargerea de la banca „London & Commercial”.

Judecătorul Wargrave se mișcă pe scaun.

— Îmi amintesc, spuse. Îmi amintesc cazul, deși nu l-am judecat eu.

Landor a fost condamnat pe baza mărturiei dumitale. Ai fost ofițerul de poliție care s-a ocupat de acest caz?

— Da, eu am fost.

— Landor a fost condamnat la muncă silnică pe viață și a murit la Dartmoor după un an. Avea sănătatea cam șubredă.

— Era un pungaș, izbucni Blore. L-a omorât pe paznicul de noapte. Faptele erau clar împotriva lui.

Wargrave vorbește rar, accentuând fiecare cuvânt:

— Ai fost, mi se pare, feliçitat pentru felul în care ai rezolvat cazul.

— Am fost promovât, spuse morocănos Blore. Și adăugă cu o voce răgușită: Nu mi-am făcut decât datoria.

Lombard râse - un râs neașteptat, răsunător:

— Ce oameni care ne facem datoria și ne supunem legii părem cu toții! În afară de mine. Dar cu dumneata ce e, doctore - cu mica dumitale greșeală profesională? Un avort, nu-i așa?

Emily Brent îl privi cu dezgust și se dădu puțin la o parte.

Doctorul Armstrong, foarte stăpân pe sine, dădu din cap bine dispus.

— Sunt în încurcătură - nu înțeleg despre ce e vorba. Numele nu-mi spune nimic. Cum zicea că o cheamă? Clees? Close? Nu pot să-mi amintesc de vreo pacientă cu acest nume, nici să fi fost implicat în vreun deces. Totul e un mister pentru mine. Sigur, sunt mulți ani de atunci. S-ar putea să fie una dintre operațiile pe care le-am făcut la spital. Vin totdeauna prea târziu cei mai mulți dintre bolnavi. Apoi, când pacientul moare, spun că e greșeala chirurgului.

Dădu din cap oftând. Dar în sinea lui se gândea: „Beat. Asta a fost. Eram beat. Și am operat! Nervii distruși. Măinile îmi tremurau. Ce mai încolo-încoace? Am omorât-o. Sărmana. O femeie mai în vârstă. Treabă simplă, dacă aș fi fost treaz. Noroc că exista loialitate în profesiunea noastră! Sora știa, desigur. Dar și-a ținut gura. Doamne, prin ce-am trecut. De atunci m-am învățat minte. Dar cine a putut să știe despre lucrul ăsta. După atâția ani?”

IV

În cameră se făcu tăcere. Toată lumea se uita, pe furiș sau pe față, la Emily Brent. Au trebuit să treacă câteva minute până să-și dea seama că lumea aștepta să vorbească. Sprâncenele i se înălțară pe fruntea îngustă:

— Așteptați să vă spun ceva? N-am nimic de spus.

— Nimic, domnișoară Brent? Întrebă judecătorul.

— Nimic. Și spunând aceasta, strânse tare buzele.

Judecătorul își mângâie obrazul. Întrebă blând:

— Vă rezervați apărarea?

— Nu e vorba de apărare, răspunse cu răceală domnișoara Brent.

Totdeauna am acționat ascultând de glasul conștiinței. N-am nimic să-mi reproșez.

În aer se simțea nemulțumirea. Dar Emily Brent nu era omul care să se lase impresionat de opinia publică. Rămânea inflexibilă.

Judecătorul își drese glasul:

— Ne oprim deci aici cu ancheta. Rogers, cine se mai află pe insulă în afară de noi. Și de dumneata cu nevasta?

— Nimeni, domnule, absolut nimeni.

— Ești sigur?

— Foarte sigur, domnule.

Wargrave continuă:

— Nu înțeleg încă ce a urmărit necunoscuta noastră gazdă când ne-a adunat pe toți aici. Dar, după părerea mea, această persoană, oricine ar fi, nu

este sănătoasă, în sensul propriu al cuvântului. S-ar putea să fie periculoasă. Cred că ar fi bine să plecăm de aici cât mai curând. Propun să plecăm deseară.

— Scuzați-mă, domnule, dar nu e nici o barcă pe insulă, interveni Rogers.

— Nici o barcă?

— Niciuna, domnule.

— Cum comunicați cu uscatul?

— Păi, în fiecare dimineață vine încoace Fred Narracott, domnule.

Aduce pâinea, laptele, poșta și ia comenzile.

— Atunci, după părerea mea, ar fi bine să plecăm cu toții mâine dimineață, de îndată ce vine Fred Narracott cu barca, conchise judecătorul Wargrave.

Aprobară în cor cu toții, în afară de unul singur, Anthony Marston, care nu se arătă de acord cu majoritatea:

— Cam nesportiv, nu credeți? Ar trebui să dezlegăm misterul înainte de a pleca. Totul seamănă cu un roman polițist. E pur și simplu palpitant.

Judecătorul îl întrerupse acru:

— La vârsta mea nu mai doresc lucruri palpitate.

Anthony exclamă rânjind:

— Viața legală e înăbușitoare. Sunt cu totul pentru crimă. În cinstea ei! Luă paharul și-l goli dintr-o înghițitură.

Prea repede, se pare. Se îneacă - se îneacă rău. Fața i se convulsionă, se înroși. Gâfâia - nu avea aer - apoi alunecă de pe scaun și paharul îi căzu din mână.

CAPITOLUL AL CINCILEA

I

Lucrurile se petrecuseră atât de repede și pe neașteptate, încât toți își pierdură graiul. Stăteau uitându-se prosteste la trupul prăbușit pe podea.

Apoi, doctorul Armstrong sări și se repezi spre cel căzut, îngenunchind lângă el.

Când se ridică, avea privirea rătăcită. Vorbi în șoaptă, cu o voce joasă, îngrozită:

— Doamne, Dumnezeule, e mort!

Nu pricepeau. Pentru moment cel puțin.

Mort? Mort? Acest tânăr zeu nordic, în floarea sănătății și a puterii!

Prăbușit într-o secundă. Nu mor așa bărbații tineri, sănătoși, îneecându-se cu whisky și sifon.

Nu, nu puteau să priceapă.

Doctorul Armstrong cercetă fața mortului. Miroși buzele albastrui, crispate. Apoi luă paharul din care băuse Anthony Marston.

— Mort? Vrei să spui că s-a îneecat și gata - a murit? Întrebă generalul Macarthur.

— Puteți să-i spuneți îneecat dacă vreți. A murit prin asfixiere, asta e, preciză medicul.

Miroși paharul. Muie un deget în restul de lichid din pahar și îl puse foarte prudent pe vârful limbii.

Expresia feței i se schimbă.

— N-am crezut niciodată că cineva poate muri în felul ăsta, înecându-se, spuse generalul Macarthur.

— În tot timpul vieții suntem la un pas de moarte, enunță Emily Brent.

Doctorul Armstrong se ridică. Spuse brusc:

— Nu, un om nu moare înecându-se. Moartea lui Marston nu e ceea ce numim o moarte naturală.

— Era. Ceva. În whisky? Întrebă Vera aproape în șoaptă.

Armstrong aprobă din cap:

— Da. Nu știu exact ce anume. Totul pare să indice cianura. Nu se simte mirosul specific de acid prusic, e vorba probabil de cianură de potasiu. Are un efect instantaneu.

— Era cianură în pahar? Întrebă cu voce metalică judecătorul.

— Da.

Doctorul se îndreptă spre masa unde se aflau băuturile. Luă dopul de la sticla de whisky, îl miroși, îl puse pe limbă. Gustă pe urmă din sifon. Dădu din cap:

— Astea n-au nimic.

— Vrei să spui că și-ar fi pus singur ceva în pahar? Întrebă Lombard.

Armstrong încuviință din cap, dar pe față i se putea citi o ciudată expresie de nemulțumire:

— Așa se pare.

— Sinucidere? Pare cam dubios, spuse Blore.

— N-ai fi crezut niciodată că un om ca el s-ar putea omorî, murmură Vera. Era așa de viu! Se bucura atât de mult de viață! Când cobora dealul în mașină astă-seară, semăna - semăna cu - oh, nu pot să explic!

Dar toți știau ce voia să spună.

Anthony Marston, în culmea tinereții și a bărbăției, părea o ființă nemuritoare. Și acum, prăbușit, zăcea jos pe podea.

— Există altă posibilitate decât sinuciderea? Întrebă doctorul Armstrong.

Toți scuturară din cap - nu exista altă explicație. Băuturile erau neatînse. Îl văzuseră cu toții pe Anthony Marston ducându-se și servindu-se singur. Concluzia era că Anthony și-a pus cu mâna lui cianura în pahar.

Și totuși - de ce s-ar fi sinucis Anthony Marston?

Blore spuse gânditor:

— Știi, doctore, nu mi se pare lucru curat. N-aș fi crezut niciodată că Marston e omul care să se sinucidă.

— Sunt cu totul de acord, spuse Armstrong.

II

Lucrurile rămaseră aici. Ce altceva s-ar mai fi putut spune?

Armstrong și cu Lombard duseră trupul inert al lui Anthony Marston în camera lui și-l întinseră pe pat, acoperindu-l cu un cearceaf.

Când coborâra din nou, îi găsiră pe ceilalți stând în picioare, în grup, și tremurând puțin, deși noaptea nu era rece.

— Ar fi mai bine să ne culcăm, propuse Emily Brent. E târziu.

Trecuse într-adevăr de miezul nopții. Sugestia era înțeleaptă – și totuși ezitau – de parcă s-ar fi agățat unul de altul, pentru mai multă siguranță.

— Da, trebuie să dormim puțin, admise judecătorul.

— N-am strâns încă. În sufragerie – spuse Rogers.

— Lasă pe mâine dimineață, i-o tăie scurt Lombard.

— Soția dumitale se simte mai bine? Îl întrebă Armstrong.

— Mă duc să văd, domnule.

Se întoarse îndată:

— Doarme liniștită.

— Bine, zise doctorul, nu o mai deranja.

— Nu, domnule. O să fac puțină ordine în sufragerie, o să văd dacă e închis peste tot și pe urmă mă culc.

Traversă holul spre sufragerie.

Ceilalți începură să urce scările, într-o procesiune înceată, nehotărâtă.

Dacă s-ar fi aflat într-o casă veche, de lemn, care să scârțâie, cu umbre întunecate, pereți lambrisați, s-ar fi explicat simțământul straniu, de teamă, pe care-l aveau cu toții. Dar casa era însăși personificarea modernismului. Nu avea colțuri întunecoase, nici panouri mobile – era scăldată în lumină electrică – totul era nou, strălucitor, sclipitor. Nu avea nimic ascuns, nimic tănuit. Nimic nu sugera o atmosferă specială.

Dar, într-un fel, tocmai asta era cel mai înfricoșător.

Pe palierul de sus își urară noapte bună. Fiecare intră la el în cameră și fiecare, în mod automat, aproape inconștient, încuie ușa.

III

În camera-i plăcută, zugrăvită în culori pastel, judecătorul Wargrave se dezbracă și se pregăti de culcare.

Se gândea la Edward Seton.

Și-l amintea foarte bine. Părul, ochii albaștri, obiceiul de a te privi drept în față, cu un aer de sinceritate. Asta făcuse o impresie atât de bună asupra juriului.

Llewellyn, din partea acuzării, o cam încurcase. Fusese prea vehement, încercase să dovedească prea mult.

Pe de altă parte, Mattews – în ce privește apărarea, fusese bun. Argumentele lui – convingătoare. Întrebările – extraordinare. Felul în care și-a mânuit clientul din boxă a fost de-a dreptul magistral.

Seton a ieșit cu bine din greaua încercare a interogatoriului. Nu s-a emoționat, nici n-a devenit prea violent. Juriul a fost impresionat.

Lui Mattews i se păruse, poate, că soarta procesului fusese hotărâtă.

Judecătorul întoarse cu grijă ceasul și-l puse lângă pat.

Își amintea exact tot ce simțise stând acolo – ascultând, luând note, apreciind totul, înregistrând cea mai mică dovadă care pleda împotriva prizonierului.

Îi plăcuse cazul ăsta! Concluziile lui Matthews fuseseră grozave. Llewellyn, vorbind după el, nu reușise să înlăture buna impresie pe care o făcuse avocatul apărării.

Și atunci, a intervenit el cu concluziile.

Foarte grijuliu, judecătorul Wargrave își scoase dinții falși și-i puse într-un pahar cu apă. Buzele, întinse până atunci, îi căzură înauntru. Avea o gură crudă acum, crudă și prădalnică.

Mijindu-și ochii, judecătorul zâmbi în sinea sa.

I-o făcuse lui Seton!

Gemând puțin din pricina reumatismului, se urcă în pat și stinse lumina.

IV

Jos, în sufragerie, Rogers era nedumerit. Se holba la figurinele de porțelan din mijlocul mesei. Mormăi:

— Necurată treabă! Aș fi putut jura că erau zece.

V

Generalul Macarthur se întorcea de pe o parte pe alta.

Somnul nu voia să vină.

În întuneric vedea mereu figura lui Arthur Richmond.

Îi plăcuse Arthur - al naibii de mult îi plăcuse! Fusesse mulțumit că-i place și lui Leslie.

Leslie era atât de capricioasă. Existau o mulțime de băieți buni la care Leslie se uita de sus și zicea că sunt prostănaci. „Prostănaci!” Chiar așa.

Dar pe Arthur Richmond nu-l găsisese prostănac. Se înțeleșeseră bine chiar de la început. Vorbeau împreună despre teatru, muzică, filme. Îl tachina, îl sâcâia, se distra pe socoteala lui. Iar el, Macarthur, era încântat la gândul că Leslie îi arăta băiatului un interes aproape matern.

Matern, într-adevăr! Ce prost fusese să uite că Richmond avea 28 de ani, iar Leslie 29.

O iubise pe Leslie. O avea și-acum în minte. Fața ei, ca o inimioară, ochii cenușii, adânci, jucăuși, și părul castaniu, buclat. O iubise pe Leslie și avusese o încredere oarbă în ea.

Depart, în Franța - în iadul de-acolo - stătea gândindu-se la ea, scotea mereu fotografia ei din buzunarul de sus al tunicii.

Și pe urmă - descoperirea.

Se întâmplase exact ca în romane. Leslie greșise plicul. Le scrisese la amândoi, dar pusese scrisoarea pentru Richmond în plicul adresat lui. Și acum, după atâția ani, mai simte încă lovitura - durerea.

Doamne, cât l-a durut!

Și povestea dura de câtăva vreme. Scrisoarea arăta clar. Week-end-uri! Ultima permisie a lui Richmond.

Leslie - Leslie și Arthur!

Blestematul! Blestemată fața lui zâmbitoare, felul lui de a răspunde vioi „Da, domnule”. Mincinos și ipocrit! Îi furase nevasta!

Furia aceea rece, ucigătoare, se adunase încet. Reușise să se poarte ca de obicei - să nu arate nimic. Încercase să aibă aceeași atitudine față de Richmond. Izbutise oare? Se pare că da. Richmond n-a bănuțit. Dispozițiile

schimbătoare erau ușor de explicat acolo, unde nervii oamenilor sunt în permanență gata să cedeze din cauza tensiunii.

Numai tânărul Armitage se uitase la el cam curios de câteva ori. Un tinerel, dar avea spirit de observație băiatul.

Armitage bănuise poate – când a sosit clipa.

L-a trimis pe Richmond în mod deliberat la moarte. Numai o minune l-ar fi putut salva. Minunea nu s-a întâmplat. Da, la trimis pe Richmond la moarte și nu-i părea rău. A fost destul de ușor. Greșeli se făceau tot timpul, ofițerii fiind trimiși uneori inutil la moarte. Totul era numai confuzie și panică.

Oamenii ar fi putut spune pe urmă: „Bătrânul Macarthur s-a cam ramolit, a făcut gafe colosale, și-a sacrificat câțiva dintre cei mai buni oameni.” Nu puteau spune mai mult.

Dar tânărul Armitage era altfel. Se uitase foarte ciudat la comandantul său. Știuse poate că Richmond a fost în mod deliberat trimis la moarte.

(Să fi vorbit oare Armitage, după ce s-a terminat războiul?)

Leslie nu știuse nimic. Plânsese după iubitul ei (presupunea), dar până s-a întors el în Anglia se consolase. Nu i-a spus niciodată că ar fi aflat ceva. Trăiseră mai departe – numai că, de atunci părea, într-un fel, desprinsă din lumea asta. Și peste trei-patru ani a făcut o dublă pneumonie și a murit.

Toate astea s-au întâmplat de multă vreme. Să fie de atunci 15 sau 16 ani?

Se retrăsese din armată și venise să trăiască în Devon – cumpăraseră un locșor așa cum și-a dorit totdeauna. Vecini simpatici – regiune frumoasă. Putea să vâneze, să pescuiască. Duminicile se ducea la biserică. (Dar nu în ziua când se citea despre David, care îl trimitea pe Uriah în primele rânduri ale luptei. Nu putea să asculte. Îi provoca un fel de jenă.)

Toți erau foarte prietenoși. La început adică. Mai târziu, a avut simțământul neplăcut că oamenii îl vorbeau pe la spate. Parcă îl priveau altfel. Ca și cum ar fi auzit ceva – niște zvonuri mincinoase.

(Armitage? Să fi vorbit Armitage?)

Începuse să evite oamenii – retrăgându-se în sine. E neplăcut să simți că lumea vorbește pe seama ta.

Dar e mult de atunci. La ce bun să se mai gândească? Leslie pierise în negura vremii, și Arthur Richmond la fel. Nimic din ceea ce se întâmplase nu părea să mai aibă vreo importanță.

Și totuși, ducea o viață singuratică. Începuse să-și evite vechii tovarăși de arme.

(Dacă Armitage vorbise, ei trebuiau să știe.)

Și acum – în seara asta – o voce ascunsă proclamase sus și tare povestea cea veche, tăinuită în sufletul lui.

Oare s-a purtat cum trebuie? A fost destul de tare? Trădase atât cât trebuie – indignare, dezgust – sau se arătase derutat? Greu de spus.

Cu siguranță că nimeni n-a putut lua în serios acuzația. S-au spus o mulțime de alte prostii, tot așa de trase de păr. Fata aceea drăguță - vocea o acuzase că a înecat un copil! Stupid! Vreun nebun care azvârle în jur acuzații!

Și Emily Brent - nepoata bătrânului Tom Brent de la regiment. A acuzat-o și pe ea de crimă! Oricine putea să vadă, chiar și numai privind-o în treacăt, că era o femeie cât se poate de pioasă - de felul celor care se înțeleg de minune cu preoții.

Totul părea al dracului de ciudat! Nebunie curată și nimic mai mult.

Încă de când veniseră aici - când a fost asta? Ei, la dracu: abia în după-amiaza trecută! Pare mult mai demult.

Se gândi: „Mă întreb când o să scăpăm de aici?”

Măine, desigur, când va veni barca din sat.

Curios, în clipa aceea nu dorea prea mult să plece de pe insulă. Iarăși pe uscat, iarăși acasă, iarăși necazuri și supărări. Prin fereastra deschisă auzea valurile spărgându-se de stânci - ceva mai tare decât la începutul serii. Și vântul se înțețea.

Se gândi: „Pașnic zgomot. Pașnic loc. O insulă are ceva bun. O dată ajuns aici - nu poți merge mai departe. ai ajuns la capăt.”

Și deodată, știu că nu dorea să plece de pe insula.

VI

Vera Claythorne, stătea în pat, trează, uitându-se țintă în tavan.

Lampa de lângă ea era aprinsă. Îi era frică de întuneric.

Se gândea: „Hugo. Hugo. De ce te simt atât de aproape astă-seară?

Undeva, foarte aproape.

Unde o fi de fapt? Nu știu. N-am să știu niciodată. S-a dus pur și simplu - s-a dus din viața mea.”

Degeaba încerca să nu se gândească la Hugo. Era lângă ea. Trebuia să se gândească la el. Să-și amintească.

Cornwall.

Stâncile negre, nisipul fin, galben. Doamna Hamilton, impozantă, simpatică. Cyril, totdeauna răsfățându-se, trăgând-o de mână.

„Vreau să înot până la stâncă, domnișoară Claythorne. De ce nu pot să înot până la stâncă?”

Își ridică privirea - întâlnea ochii lui Hugo urmărind-o.

Serile, după ce Cyril se culca.

„Nu vreți să facem o plimbare, domnișoară Claythorne?” „Ba da, cred că ar fi bine.”

Plimbarea liniștită în jos spre plajă. Lumina lunii - aerul plăcut dinspre Atlantic.

Și deodată, brațele lui Hugo în jurul ei.

„Te iubesc. Te iubesc. Știi că te iubesc, Vera?”

Da, știa.

(Sau credea că știe.) „Nu-ți pot cere să te măriți cu mine. N-am un ban. Tot ce pot să fac e abia să mă întretin pe mine. Ciudat, știi, o dată timp de trei

luni am sperat că o să fiu bogat. Cyril s-a născut abia la trei luni după ce a murit Maurice. Dacă ar fi fost o fată.”

Dacă ar fi fost o fată, Hugo ar fi moștenit totul. Recunoștea că a fost dezamăgit.

„Nu mi-am făcut iluzii prea mari, desigur. Dar, a fost o lovitură. Ei, norocul e noroc! Cyril e un copil drăguț. Mi-e tare drag.”

Așa era, într-adevăr. Totdeauna gata să se joace ori să-l distreze pe nepoțel. Nu era ranchiunos din fire, Hugo.

Nu s-ar fi putut spune că Cyril era prea voinic. Un copil debil – fără vigoare, dintre aceia care nu ajung să se facă mari.

Și pe urmă?

„Domnișoară Claythorne, de ce nu pot să înot până la stâncă?”

O tot sâcâia cu întrebarea.

„E prea departe, Cyril.” „Dar, domnișoară Claythorne.”

Vera se sculă. Se duse la măsuța de toaletă și înghiți trei aspirine.

Se gândi: „Ce bine ar fi să am ceva de dormit.”

Apoi, după o vreme: „Dacă ar fi să-mi iau zilele, aș înghiți o doză mai mare de veronal – sau ceva în genul ăsta – nu cianură!”

Se cutremură amintindu-și de fața convulsionată, vânătă a lui Anthony Marston.

Trecând pe lângă cămin, privi spre poezioara înrămată.

Zece negri mititei au cinat sub luna nouă;

Unul însă s-a-necat și-au rămas doar nouă.

„Îngrozitor – exact ca astă-seară.”

De ce dorise Anthony Marston să moară?

Ea nu dorea să moară.

Nu putea să-și imagineze ce înseamnă să dorești să mori.

Moartea era pentru. Ceilalți oameni.

CAPITOLUL AL ȘASELEA

I

Doctorul Armstrong visa.

Se făcuse foarte cald în sala de operație.

Mâinile îi erau umede. Și trebuia să țină bine bisturiul.

Ce ascuțit era.

Nu-i greu de omorât cu un cuțit ca ăsta. Dar chiar asta făcea.

Corpul femeii părea altul. Fusesse un corp mare, greoi. ăsta era slab, uscățiv. Și fața îi era ascunsă.

Pe cine trebuia să ucidă?

Nu-și putea aminti. Dar trebuie să știe! S-o întrebe pe soră?

Sora îl observa. Nu, nu putea s-o întrebe. Era bănuitoare, își dădu seama.

Dar cine era pe masa de operație?

N-ar fi trebuit să i se acopere obrazul.

Dacă ar putea măcar să vadă fața.

Ah! Era mai bine așa. Un tânăr intern trăgea de batistă.

Emily Brent, sigur. Emily Brent era aceea pe care trebuia s-oucidă. Ce ochi răutăcioși avea! Își mișcă buzele. Ce spunea?

„În tot timpul vieții, suntem la un pas de moarte.”

Acum râdea. „Nu, soră, nu pune batista la loc. Trebuie să văd. Trebuie să-i dau anestezicul. Unde-i eterul? Doar am adus eterul cu mine. Ce-ai făcut cu eterul? Château Neuf du Pape? Da, e bun și ăsta.

la batista la o parte, soră. E Anthony Marston!

Sigur! Am știut-o tot timpul! Are fața vânătă și convulsionată. Dar nu e mort – râde. Zău că râde. Se zguduie masa de operație cu el.

Atenție, omule, ai grijă! Soră, ține-l bine. Ține-l bine.”

Cu o tresărire, doctorul Armstrong se trezi. Era dimineață. Soarele inunda camera.

Și cineva stătea aplecat deasupra lui – zgâlțâindu-l. Era Rogers. Rogers, alb la față, bolborosind: „Dom' doctor, dom' doctor.”

Doctorul Armstrong se trezi de-a binelea. Se ridică în capul oaselor și întrebă speriat:

— Ce este?

— Nevastă-mea, dom' doctor. Nu pot s-o trezesc. Doamne, Dumnezeule! N-o pot face să se trezească. Și. Nu-mi place cum arată.

Doctorul Armstrong era un om iute în mișcări. Își puse halatul de casă și îl urmă pe Rogers.

Se aplecă peste patul în care femeia stătea liniștită pe o parte. Apucă mâna rece, îi ridică pleoapa.

După câteva minute se îndreptă de spate și se întoarse spre Rogers.

— E. e? Șopti Rogers.

Își umezi buzele uscate cu limba.

— Da, e moartă, preciză Armstrong.

Ochii i se opriră gânditori asupra omului din față lui. Apoi se îndreptară spre masa de lângă pat, spre lavoar, pe urmă din nou la femeia care dormea.

— Ce a fost. Inima, domnule doctor? Întrebă Rogers.

Doctorul Armstrong nu răspunse imediat. Apoi se interesă:

— Cum o ducea cu sănătatea?

— Suferea puțin de reumatism.

— A tratat-o vreun doctor de curând?

— Doctor? Se holbă Rogers. N-am fost la un doctor de ani de zile.

Niciunul dintre noi.

— N-ai nici un motiv să crezi că suferea de inimă?

— Nu, domnule doctor. N-am bănuț niciodată nimic.

— Dormea bine?

De data asta ochii lui Rogers îi evitară pe-ai săi. Omul își împreună mâinile, le răsuci, le întoarse stingherit. Șopti:

— Nu dormea prea grozav. Nu.

— Lua ceva de dormit? Întrebă doctorul.

Mirat, Rogers se uită țintă la el:

— Să ia ceva? De dormit? Nu știu. Dar sunt sigur că nu.

Armstrong se duse la lavoar. Pe el erau câteva sticle. Loțiune de păr, lavandă, un laxativ, glicerină cu apă de castravete pentru mâini, apă de gură, pastă de dinți și un borcănaș cu cremă.

Rogers ajută trăgând sertarele de la toaletă. De acolo trecură la dulap. Dar nici urmă de somnifere.

Rogers spuse:

— N-a luat nimic aseară, domnule, în afară de ce i-ați dat dumneavoastră.

II

La ora nouă, când sună gongul pentru micul dejun, îi găsi pe toți așteptând să fie poftiți în sufragerie.

Generalul Macarthur și judecătorul se plimbaseră afară pe terasă, schimbând din când în când comentarii cu privire la situația politică.

Vera Claythorne și Philip Lombard fuseseră până în vârful insulei, în spatele casei. Acolo îl găsiră pe William Henry Blore, care stătea și se uita la țarm.

— Nu se vede încă barca. O pândesc, le spuse el.

— Devonul e o regiune somnoroasă. Toate se fac de obicei mai târziu, spuse Vera zâmbind.

Philip Lombard privea în cealaltă direcție, în largul mării. Spuse deodată:

— Ce credeți despre vreme?

Uitându-se la cer, Blore remarcă:

— Mie mi se pare că se menține frumoasă.

Lombard scoase un fluierat.

— O să se strice înainte de a se lăsa seara, fu el de părere.

— Furtună, zici? Se miră Blore.

De jos se auzi bătaia unui gong. Philip Lombard spuse:

— Micul dejun? Nu zic nu.

Coborând panta abruptă, Blore îi spuse lui Lombard cu o voce gânditoare:

— Știi. Nu pot să înțeleg. De ce a vrut tânărul ăsta să-și facă seama!

Toată noaptea m-a chinuit gândul.

Vera era ceva mai în față. Rămânând puțin în urmă, Lombard spuse:

— Ai altă teorie?

— Mi-ar trebui ceva dovezi. Mai întâi un motiv. Era bogat, după cât se pare.

Emily Brent, care tocmai ieșea din salon în întâmpinarea lor, întrebă:

— Vine barca?

— Nu încă, răspuse Vera.

Intrară în sufragerie. Pe bufet era un platou imens cu ouă prăjite cu slănină, ceai și cafea.

Rogers le ținuse ușa deschisă ca să intre, apoi o închisese pe dinafară.

— Pare bolnav în dimineața asta, spuse Emily Brent.

Doctorul Armstrong, care stătea lângă fereastră, își drese vocea:

— Va trebui să-l scuzați. Dacă nu e totul cum trebuie. Rogers a pregătit singur micul dejun azi-dimineață. Doamna Rogers a. n-a putut să facă față. În dimineața asta.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Întrebă domnișoara Brent.

Doctorul Armstrong trecu peste întrebare:

— Să mâncăm. Se răcesc ouăle. După asta, aș vrea să discut câteva lucruri cu dumneavoastră.

Îi ascultară sfatul. Își umplură farfuriile, turnară ceai, cafea. Masa începu.

Căzuseră cu toții de acord să nu discute nimic despre insulă. În schimb vorbeau, la întâmplare, despre diferite evenimente curente. Vești din străinătate, știri din viața sportivă, ultima reapariție a monstrului de la Loch Ness.

Apoi, după ce s-au strâns farfuriile, doctorul Armstrong își dădu puțin scaunul spre spate, își dresă plin de importanță glasul și vorbi:

— Am crezut mai potrivit să aștept ca să mâncați înainte de a vă spune o veste tristă. Doamna Rogers a murit în timpul somnului.

Se auziră exclamații de surpriză și groază.

— E îngrozitor! Doi morți pe insulă de când am sosit! Exclamă Vera.

Judecătorul Wargrave, cu ochii mijiți, spuse cu vocea lui limpede și precisă:

— Hm. Interesant. Și care a fost cauza decesului?

Armstrong dădu din umeri:

— Imposibil de spus pentru moment.

— E necesară o autopsie?

— Firește, n-aș putea semna certificatul de deces. Nu am nici cea mai mică idee despre starea sănătății femeii.

— Arăta foarte nervoasă. Iar aseară a avut un șoc. S-ar putea să fi fost un atac de cord, nu credeți? Spuse Vera.

Doctorul Armstrong spuse sec:

— Nu mai încape îndoială că inima a încetat să bată - dar problema este care a fost cauza.

— Conștiința!

Cuvântul izbucni limpede, dur, din gura Emily-ei Brent.

Armstrong se întoarse spre ea:

— Ce înțelegi prin asta, domnișoară Brent?

Cu o expresie severă, Emily Brent vorbi:

— Ați auzit cu toții. A fost acuzată că, împreună cu soțul ei, și-a omorât cu premeditare fosta stăpână - o femeie în vârstă.

— Și dumneata crezi?

— Cred că acuzația a fost întemeiată. Ați văzut-o cu toții aseară. Era complet dărâmată. A leșinat. Șocul produs în clipa când și-a auzit dezvăluită mișelia a fost prea puternic. Pur și simplu a murit de frică.

Doctorul Armstrong dădu din cap cu îndoială:

— E o teorie posibilă. Dar nu pot s-o adopt dacă nu știu nimic exact despre starea sănătății ei. Dacă exista o sensibilitate cardiacă.

— Spune-i mai bine Mâna lui Dumnezeu, rosti calm Emily Brent.

Fiecare părea zguduit. Blore începu, stingherit:

— Cred că împingem lucrurile puțin cam departe, domnișoară Brent.

Ochii începură să-i lucească. Uitându-se la Blore, spuse ridicându-și

bărbia:

— Vi se pare cu neputință ca un păcătos să fie lovit de Mâna Domnului?

Mie nu!

Judecătorul își mângâia bărbia. Murmură puțin cam ironic:

— Dragă domnișoară, din experiența mea cu răufăcătorii știu că

Providența lasă opera de condamnare și de pedepsire pe seama noastră, a muritorilor – iar procesul este adesea plin de greutate. Nu există cărări bătute.

Emily Brent ridică din umeri.

Deodată, Blore întrebă:

— Ce-a mâncat și ce-a băut aseară după ce s-a dus la culcare?

— Nimic, răspunse Armstrong.

— N-a luat nimic? O ceașcă de ceai? O înghițitură de apă? Pariez că a băut o ceașcă de ceai. Cam așa obișnuiesc toți.

— Rogers mă asigură că n-a luat absolut nimic.

— Ah! Bine, dar el este cel care o spune.

Tonul lui Blore era atât de semnificativ, încât doctorul se uită la el pătrunzător.

— Va să zică, asta crezi dumneata? Întrebă Philip Lombard.

— Ei da, de ce nu? Răspunse Blore agresiv. Am auzit cu toții acuzația de aseară. S-ar putea să fie baliverne – nebunie curată. Dar s-ar putea să nu fie. Să presupunem pentru moment că e adevărată. Rogers și nevasta lui i-au făcut seama bătrânei doamne. Mai departe, ce urmează? Se simțeau foarte fericiți și în siguranță.

— Nu, nu cred că nevasta lui Rogers s-a simțit vreodată în siguranță, îl întrerupse Vera cu glas scăzut.

Pe Blore îl enervă întreruperea.

„Ah, femeile astea!” spunea privirea lui.

— Să zicem că așa e, reluă el. În orice caz, atât cât știau numai ei, nu exista nici un pericol. Și deodată, aseară, un nebun de care habar n-aveau, dă totul în vileag. Ce se întâmplă? Femeia leșină – pică jos. Ați observat cum stătea bărbat-su lângă ea în timp ce-și revenea. Nu era deloc grijă de soț! Nici pe departe! Era ca o pisică pe cărămizi fierbinți. Scos din minți, de teamă ca ea să nu mărturisească. Așa văd eu lucrurile. Au făptuit un omor și l-au mușamalizat. Dar dacă totul începe să fie dezgropat, ce-o să se întâmple? Mai mult ca sigur că femeia o să dea totul de gol. N-are curajul să reziste și să nege cu nerușinare. Reprezintă un pericol viu pentru bărbatul ei, asta e! Cu el, e totul în regulă. Poate să mintă fără să clipească – dar nu poate fi sigur de ea! Iar dacă ea nu rezistă, capul lui e în pericol! Așa că îi strecoară ceva într-o ceașcă de ceai și se asigură că i-a închis gura pentru totdeauna.

— Nu era nici o ceașcă goală lângă pat – nu era absolut nimic. M-am uitat, spuse rar Armstrong.

— Sigur că nu era! Pufni Blore. Primul lucru pe care l-a făcut după ce i-a dat să bea, a fost să ia ceașca și farfuria și să spele totul cu grijă.

Se făcu o pauză. Apoi generalul Macarthur spuse cu îndoială:

— S-ar putea. Dar îmi vine greu să cred că un bărbat poate să facă asta. Neveste-si.

Blore râse scurt:

— Când e capul lui în joc, nici un bărbat nu se mai gândește la sentiment.

Din nou, tăcere. Înainte ca cineva să înceapă să vorbească, ușa se deschise și intră Rogers.

— Mai doriți ceva? Întrebă el uitându-se la fiecare.

Judecătorul Wargrave se mișcă puțin. Întrebă:

— La ce oră vine de obicei barca cu motor?

— Între șapte și opt, domnule. Câteodată mai întârzie un pic peste opt. Nu știu ce poate să facă Fred Narracott în dimineața asta. Când e bolnav, își trimite fratele.

— Cât e ceasul acum? Se interesă Philip Lombard.

— Zece fără zece, domnule.

Lombard își ridică sprâncenele. Dădu încet din cap pentru sine.

Rogers rămase în așteptare.

Generalul Macarthur începu deodată:

— Ne-a părut rău când am auzit despre nevasta dumitale, Rogers.

Doctorul tocmai ne-a spus.

Rogers se înclină.

— Da, domnule. Mulțumesc, domnule.

Luă platoul gol și ieși din cameră.

Din nou se lăsă tăcerea.

III

Afară, pe terasă, Philip Lombard începu:

— În legătură cu barca asta cu motor.

Blore se uită la el. Dădu din cap:

— Știu la ce te gândești, domnule Lombard. Mi-am pus și eu aceeași întrebare. Barca ar fi trebuit să fie aici de aproape două ore. Și totuși nu a sosit. De ce?

— Ai găsit răspunsul? Întrebă Lombard.

— Nu-i o întâmplare - iată părerea mea. E în legătură cu toată povestea asta. Toate se leagă între ele.

— Crezi că n-o să mai vină?

În spatele lor se auzi o voce - iritată și nerăbdătoare:

— Barca n-o să vină.

Blore își întoarse puțin umerii largi și se uită gânditor la cel care vorbește:

— Nici dumneata nu crezi că o să vină, generale?

Generalul Macarthur spuse tăios:

— Sigur că n-o să vină. Barca cu motor ne trebuie ca să ne ducă de pe insulă. Dar nu vom părăsi insula. Niciunul dintre noi nu va pleca vreodată. E sfârșitul, înțelegeți – sfârșitul.

Ezită, apoi spuse pe un ton coborât, straniu:

— E pacea. Pacea adevărată. Să ajungi la capăt. Să nu mai trebuiască să mergi mai departe. Da, pacea.

Se întoarse brusc și se îndepărtă. Întâi de-a lungul terasei, apoi în jos, pe panta spre mare – spre colțul insulei unde stâncile răzlețe intrau în apă.

Umbla puțin șovăielnic: ca un om numai pe jumătate treaz.

— Uite încă un aiurit! Spuse Blore. Se pare că până la urmă tot grupul o s-o apuce pe calea asta.

— Dumneata, Blore, în nici un caz! Zise Lombard.

— E cam greu să-mi pierd mințile, râse fostul inspector și adăugă sec: Dar cred că nici dumneata n-o s-o apuci pe calea asta, domnule Lombard.

— Mă simt foarte întreg la minte pentru moment, mulțumesc, îi răspunse Philip Lombard.

IV

Doctorul Armstrong ieși pe terasă. Stătu acolo, ezitând. La stânga erau Blore și Lombard. La dreapta Wargrave, cu capul plecat, umbla cu pași rari în sus și în jos.

După o clipă de șovăială, se întoarse către acesta din urmă.

Dar în aceeași clipă Rogers ieși repede din casă și se apropie de el:

— Aș putea să vă spun ceva, domnule, vă rog?

Armstrong se întoarse. Tresări când îl văzu pe Rogers. Era agitat, mâinile îi tremurau, avea obrazul verzui-cenușiu.

Schimbarea era atât de mare față de calmul său de acum câteva clipe, încât Armstrong rămase uluit.

— Vă rog, domnule, aș vrea să vă spun ceva, dacă se poate. Înăuntru, domnule.

Doctorul se întoarse și intră din nou în casă, împreună cu majordomul înspăimântat.

— Ce s-a întâmplat, omule? Vino-ți în fire.

— Aici, domnule, veniți înăuntru.

Deschise ușa de la sufragerie. Doctorul intră. Rogers îl urmă și închise ușa după el.

— Ei, spuse Armstrong, ce este?

Rogers tremura și înghițea într-una în sec.

— Se petrec lucruri, domnule, pe care nu le înțeleg, izbucni el.

— Lucruri? Ce lucruri? Întrebă Armstrong.

— O să mă credeți nebun, domnule. O să spuneți că nu e nimic. Dar trebuie să fie o explicație, domnule. Trebuie! Pentru că nu are nici un sens.

— Ei, omule, spune-mi despre ce e vorba. Nu mai vorbi în șarade.

Rogers înghiți iar:

— Despre figurinele acelea mici, domnule. Din mijlocul mesei.

Figurinele mici de porțelan. Erau zece cu toatele, domnule, zece, pot s-o jur.

— Da, zece. Le-am numărat aseară la cină, se declară de acord Armstrong.

Rogers se apropie de el:

— Exact, domnule. Aseară, când strângeam masa, n-am mai văzut decât nouă, domnule. Mi s-a părut tare ciudat. Dar n-am zis nimic. Și acum, domnule, când am venit să fac curat – vă rog, uitați-vă cu ochii dumneavoastră dacă nu mă credeți. Sunt numai opt, domnule! Numai opt! E nemaipomenit, nu-i așa? Numai opt.

CAPITOLUL AL ȘAPTELEA

În
După micul dejun, Emily Brent îi propusese Verei Claythorne să meargă din nou până în punctul cel mai înalt al insulei și să pândească dacă nu vine barca. Vera se declară de acord.

Vântul se întetise. Creste mici, albe, apăreau pe mare. În larg nu se vedeau bărci de pescuit – și nici urmă de barcă cu motor.

Satul Sticklehaven nu se vedea, numai dealul care-l mărginea; o stâncă roșcată țâșnită în afară ascundea golfuluțului propriu-zis.

— Omul care ne-a adus ieri părea un om serios, spuse Emily Brent. E foarte ciudat într-adevăr că întârzie așa de mult în dimineața asta.

Vera nu spuse nimic. Încerca să-și înfrângă un crescând simțământ de panică.

„Păstrează-ți sângele rece, își spuse mânioasă. Frica nu-i în firea ta. Ai avut totdeauna nervii foarte buni.”

Apoi, cu voce tare:

— Aș vrea să vină. Eu. Doresc să plec.

— Nu mă îndoiesc că o dorim cu toții, spuse Emily Brent pe un ton sec.

— Totul e atât de extraordinar. Pare fără nici o noimă, zise Vera.

Femeia în vârstă, de lângă ea, spuse cu vioiciune:

— Mi-e grozav de ciudă pe mine că m-am lăsat dusă atât de ușor.

Scrisoarea aceea e de-a dreptul absurdă, dacă o cercetezi bine. Dar când am primit-o, n-am avut nici un fel de îndoieli – niciuna.

— Îmi închipui, murmură mecanic Vera.

— Am procedat toți ca niște naivi, spuse Emily Brent.

Vera respiră adânc, înfiorată.

— Credeți cu adevărat. Ce-ați spus la masă? Întrebă ea.

— Fii ceva mai precisă, draga mea. La ce anume te referi?

Vera spuse pe un ton aproape șoptit:

— Credeți într-adevăr că Rogers și soția lui i-au făcut seama acelei doamne bătrâne?

Emily Brent se uită gânditoare spre mare. Apoi spuse:

— Personal, sunt aproape sigură. Dumneata ce crezi?

— Nu știu ce să cred.

— Totul vine în sprijinul acestei idei. Felul cum a leșinat. Iar bărbatul a scăpat tava cu cafele, nu uita. Apoi, felul cum a povestit – nu suna veridic. Oh, da, mă tem că au făcut-o!

Vera spuse:

— Arăta. De parcă i-ar fi fost frică și de umbra ei! N-am văzut niciodată o femeie care să pară atât de îngrozită. Cred că o obseda.

Domnișoara Brent murmură:

— Mi-amintesc de un text care atârna în camera mea de copil. Fii sigur că păcatul te va găsi. E foarte adevărat. Fii sigur că păcatul te va găsi.

Vera se clătină.

— Dar, domnișoară Brent. Domnișoară Brent. În cazul acesta.

— Da, draga mea.

— Ceilalți? Atunci ceilalți?

— Nu prea te înțeleg.

— Toate celelalte acuzații. au fost adevărate? Dacă e adevărat despre Rogers.? Se opri, incapabilă să-și exprime clar gândul care-i umbra prin cap.

Fruntea Emily-ei Brent, care se încruntase, se luminează:

— A, înțeleg. Păi, uite-l pe acest domn Lombard. Singur recunoaște că a lăsat să moară douăzeci de oameni.

— Nu erau decât niște băștinași.

— Albi sau negri - toți sunt frații noștri, spuse tăios Emily Brent.

„Frații noștri negri - frații noștri negri, se gândi Vera. Ah, îmi vine să râd. Sunt isterică. Nu mai sunt eu însămi.”

Emily Brent continuă pe gânduri:

— Desigur, unele acuzații erau exagerate și chiar ridicole. Împotriva judecătorului, de exemplu, care nu-și făcea decât datoria de judecător. Și a omului care a lucrat la Scotland Yard. Sau în cazul meu.

Făcu o pauză și apoi continuă:

— Firește, aseară, ținând seama de împrejurări, nu puteam să spun nimic. Nu era un subiect de discutat de față cu bărbații.

— Nu?

Vera asculta cu interes. Domnișoara Brent continuă calmă:

— Beatrice Taylor a fost la mine în slujbă. Nu era o fată cuminte - dar asta am descoperit prea târziu. M-am lăsat dusă de nas. Avea purtări frumoase, era foarte curată și binevoitoare. Eram mulțumită de ea. Bineînțeles, totul fiind doar cea mai curată ipocrizie! Era o fată ușuratică, fără nici un fel de morală. Dezgustător! A trecut câțva timp până să aflu că era, așa cum spun ei, „la necaz”. Făcu o pauză, iar nasul delicat i se încreți de dezgust. A fost o mare lovitură pentru mine. Părinții ei erau oameni cumsecade, care o crescuseră foarte sever. Sunt bucuroasă să spun că nu i-au iertat purtarea.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Vera uitându-se țintă la domnișoara Brent.

— Firește că n-am mai ținut-o un ceas sub acoperișul meu. Nimeni nu va putea spune vreodată că am trecut cu vederea o purtare imorală.

— Ce s-a întâmplat. Cu ea? Vocea Verei era răgușită.

— O creatură nenorocită! Nu i-a fost de ajuns un singur păcat de conștiință - a făptuit altul și mai grav. Și-a luat viața.

— S-a omorât? Șopti Vera îngrozită.

— Da, s-a aruncat în râu.

Vera se cutremură, uitându-se fascinată la profilul calm al domnișoarei Brent. Spuse:

— Ce-ați simțit când ați aflat ce-a făcut? Nu v-a părut rău? Nu v-ați reproșat atitudinea?

Emily Brent se ridică drept în sus:

— Eu? N-aveam nimic să-mi reproșez.

— Dar dacă. Asprimea dumneavoastră a împins-o la asta?

— Propriile-i acțiuni - păcatul ei - asta a împins-o, spuse hotărâtă Emily Brent. Dacă s-ar fi purtat ca o tânără modestă, cuviincioasă, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Își întoarse fața spre Vera. Nu exista nici reproș, nici stinghereală în ochii aceia: erau aspri și siguri de dreptatea lor. Emily Brent stătea pe culmea Insulei Negrului, învăluită în propria-i armură de virtute.

Fata asta bătrână, micuță - nu-i mai părea ridicolă Verei.

Deodată i se păru înfricoșătoare.

II

Doctorul Armstrong ieși din sufragerie și veni din nou pe terasă. Judecătorul stătea acum pe scaun, privind liniștit departe spre mare.

Lombard și Blore erau în stânga, și fumau în tăcere.

Ca și înainte, doctorul ezită o clipă. Își opri ochii asupra judecătorului Wargrave. Voia să se consulte cu cineva. Cunoștea mintea logică, pătrunzătoare a judecătorului. Dar șovăia totuși. Wargrave putea să aibă o minte perspicace, dar era un om în vârstă. Armstrong simțea că în această împrejurare e nevoie de un om de acțiune.

Se hotărî:

— Lombard, pot să-ți vorbesc o clipă?

Philip tresări:

— Desigur.

Cei doi bărbați părăsiră terasa. Coborâră încet panta, în jos spre mare. Când nu mai puteau fi auziți, Armstrong zise:

— Aș vrea să-mi acorzi o consultație.

Lombard ridică sprâncenele:

— Dragă prietene, n-am nici un fel de cunoștințe medicale.

— Nu, nu, mă refeream la situația generală.

— Oh, asta-i altceva!

Armstrong întrebă:

— Spune sincer, ce crezi despre situație?

Lombard reflectă o clipă. Pe urmă spuse:

— E destul de pasionantă, nu-i așa?

— Care este părerea dumitale despre femeia aceea? Accepți teoria lui Blore?

Philip pufăi din țigară, apoi spuse:

— E perfect plauzibilă - luată singură.

— Exact.

În glasul lui Armstrong se simțea ușurarea. Philip Lombard nu era un prost. Îl auzi continuând:

— Adică, acceptând premisa că soții Rogers au făptuit cu succes o crimă la vremea aceea. Și nu văd de ce n-ar fi scăpat de pedeapsă. Ce crezi că au făcut exact? Au otrăvit-o pe bătrână?

Armstrong spuse rar:

— S-ar putea să fie mai simplu decât crezi. L-am întrebat azi-dimineață pe Rogers de ce suferea această domnișoară Brady. Răspunsul lui a fost edificator. Nu e nevoie să intru în detalii medicale, dar într-o anumită formă a maladii cardiace se folosește amylnitrita. Când se produce un atac, se sparge o fiolă (de amylnitrită) și i se dă să inhaleze. Dacă amylnitrita nu se administrează - ei bine, consecințele ar putea fi fatale.

— Ce simplu, spuse gânditor Philip Lombard. Trebuie să fi fost destul de tentant.

Doctorul se declară de acord:

— Da, nimic mai ușor. Nu trebuia să faci rost de arsenic și să-l administrezi - nimic de făcut decât să nu-i dai medicamentul. Iar Rogers s-a grăbit după aceea să aducă în toiul nopții doctorul și amândoi credeau că nimeni n-o să știe vreodată ceva.

— Și chiar dacă ar ști cineva, tot nu s-ar putea dovedi niciodată nimic împotriva lor, adăugă Philip Lombard. Se încruntă deodată: Desigur asta explică multe.

— Iartă-mă, nu înțeleg, spuse Armstrong nedumerit.

— Vreau să spun. Că explică Insula Negrului. Sunt crime care nu pot fi imputate făptuitorilor. Ia-i pe soții Rogers, de exemplu. Sau un alt exemplu, bătrânul Wargrave - care și-a comis crima în cadrul strict al legii.

— Crezi povestea asta? Întrebă Armstrong.

— Da, o cred, zâmbi Philip Lombard. Wargrave l-a ucis în toată regula pe Edward Seton, l-a ucis la fel de sigur ca și cum i-ar fi înfipt pumnalul în piept! Dar a fost destul de deștept s-o facă din scaunul de judecător, cu perucă și robă. Așa că, în mod obișnuit, nu-i poți reproșa mica lui crimă.

Un gând trecu deodată ca un fulger prin mintea lui Armstrong: „Crima la spital. Crima pe masa de operație. În siguranță - da, în perfectă siguranță!”

— De aici - domnul Owen; de aici - Insula Negrului, spunea Lombard. Armstrong trase adânc aer în piept.

— Ajungem și la asta. Dar scopul adevărat pentru care am fost adunați toți aici?

— Dumneata ce crezi? Întrebă Philip Lombard.

Armstrong începu să vorbească precipitat:

— Să ne întoarcem o clipă la moartea acestei femei. Care sunt teoriile posibile? Rogers a omorât-o fiindcă i-a fost teamă că o să-l dea de gol. A doua posibilitate: și-a pierdut curajul și a găsit singură o ieșire.

— Sinucidere? Întrebă Lombard.

— Nu ești de părere?

— Da, ar fi putut să fie. Da. Dacă n-ar fi fost moartea lui Marston. Două sinucideri în 12 ore e puțin cam prea greu de înghițit. Și dacă-mi spui că Anthony Marston, un taur tânăr fără nervi și creier, s-a înfricoșat pentru că a omorât niște copii și în mod deliberat și-a luat zilele, ei bine, nu pot decât să

râd! Și chiar așa – de unde a făcut rost de otravă? După câte am auzit eu, cianura de potasiu nu e un lucru pe care îl porți în buzunarul de la vestă. Dar asta e meseria dumitale.

— Nici un om în toate mințile nu ține la el cianură de potasiu, spuse Armstrong. Doar dacă are de gând să prindă un roi de viespi.

— Grădinarul zelos sau moșierul, adică? În nici un caz Anthony Marston. Mi se pare că cianura asta are nevoie de puțină explicație. Ori Anthony Marston avea intenția să-și facă seama înainte de a veni aici și atunci a venit pregătit. Ori.

— Ori? Glasul lui Armstrong suna nerăbdător.

Philip Lombard rânji:

— De ce mă faci s-o spun eu, când îți stă pe limbă? Anthony Marston a fost ucis, fără nici o îndoială.

III

Doctorul Armstrong respiră adânc:

— Și nevasta lui Rogers?

Lombard spuse rar:

— Aș putea crede (cu greu, e-adevărat) în sinuciderea lui Anthony Marston dacă n-ar fi nevasta lui Rogers. Aș putea crede (ușor) în sinuciderea nevestei lui Rogers dacă n-ar fi Anthony Marston. Pot crede că Rogers i-a făcut de petrecanie neveste-si – dacă n-ar fi moartea neașteptată a lui Marston. Dar ceea ce ne trebuie e o teorie în stare să explice cele două morți – care s-au succedat așa de rapid.

— Aș putea să-ți dau, poate, un ajutor în elaborarea unei teorii, spuse Armstrong.

Și repetă ce relatase Rogers despre dispariția celor două figurine de porțelan.

Lombard murmură:

— Da, niște negri mici de porțelan. Erau precis zece, aseară la masă. Și acum, zici că sunt opt?

Doctorul Armstrong recită:

Zece negri mititei au cinat sub luna nouă;

Unul însă s-a-necat și-au rămas doar nouă.

Nouă negri mititei au stat noaptea după trei;

Unul s-a-ntrecut cu somnul și-au rămas doar opt din ei.

Cei doi se priviră. Philip Lombard rânji și aruncă țigara:

— Prea se potrivește al naibii de bine, ca să poată fi o coincidență!

Anthony Marston moare asfixiat, sau înecându-se, seara trecută, după cină, iar madam Rogers s-a întrecut cu somnul.

— Și atunci? Spuse Armstrong.

Lombard îi luă vorba:

— Ei, atunci, încă un soi de negru. Negrul care și-a băgat coada.

Domnul X! Domnul Owen! U. N. Owen! Un necunoscut nebun în libertate!

— Ah! Armstrong respiră ușurat. Va să zică, ești de acord. Dar îți dai seama ce rezultă din toate astea? Rogers a jurat că nu mai e nimeni în afară de noi, el, și nevastă-sa pe insulă.

— Rogers greșește! Sau poate. Minte!

Armstrong dădu din cap:

— Nu cred că minte. Omul e îngrozit. E scos din minți de frică.

Philip Lombard fu de acord:

— N-a venit nici o barcă în dimineața asta. Se potrivește exact. Micile aranjamente ale domnului Owen ies din nou la iveală. Insula Negrului urmează să fie izolată până ce domnul Owen își va isprăvi treaba.

Armstrong se îngălbenise.

— Îți dai seama că. Omul trebuie să fie un maniac furios!

Philip Lombard vorbi cu un sunet nou în glas:

— Un singur lucru l-a uitat, domnul Owen.

— Care?

— Insula asta nu e decât o stâncă goală. Ne va trebui puțin timp ca s-o cercetăm. În curând o să-i dăm de urmă domnului U. N. Owen.

— Cred că e un lucru periculos, spuse doctorul Armstrong, înfierbântându-se.

— Periculos? Râse Philip Lombard. Cui i-e frică de lupul cel mare și rău? Eu voi fi periculos când am să pun mâna pe el!

— Ar fi bine să-l luăm și pe Blore să ne ajute. Cred că e bun la nevoie. Femeilor mai bine să nu le spunem nimic. Cât despre ceilalți, generalul e un ramolit, iar specialitatea bătrânului Wargrave este inactivitatea. Putem face treaba doar noi trei.

Capitolul al optulea

I

Pe Blore l-au convins ușor. A fost imediat de acord cu argumentele lor.

— Ceea ce mi-ați spus despre figurinele alea de porțelan schimbă totul. Ce nebun de legat! Mai e însă ceva. Nu credeți că Owen o fi avut ideea să facă această treabă printr-un loctiitor, ca să zic așa?

— Explică-te, omule.

— Uite ce vreau să spun. După tărăboiul de aseară, tânărul Marston se sperie și se otrăvește. Iar Rogers se sperie și el și îi face seama neveste-si. Totul în conformitate cu planul lui U. N. O.

Armstrong clătină capul a îndoială. Nu trebuia uitată cianura.

Blore îi dădu imediat dreptate:

— Da, am uitat de cianură. Nu e ceva pe care să-l porți în mod obișnuit cu tine. Dar cum a ajuns în paharul lui?

— M-am gândit la asta, spuse Lombard. Marston a băut de câteva ori aseară. În intervalul de timp dintre ultimul pahar și cel dinainte, a fost o pauză cam mare. În acest timp, paharul a rămas pe una din mese. Cred - deși nu sunt sigur - că se afla pe măsuta de lângă fereastră. Fereastra era deschisă. Cineva ar fi putut să verse cianură în pahar.

— Fără ca niciunul dintre noi să vadă? Spuse neîncrezător Blore.

— Păi, eram cu toții preocupați de altceva, spuse Lombard sec.

— E adevărat, vorbi rar Armstrong. Ne atacase pe toți. Ne frământam, ne agităm prin cameră. Discutam indignați, preocupați de problemele noastre. Cred că cineva putea s-o facă.

Blore ridică din umeri.

— Fapt este că a făcut-o! Ei, și acum, domnilor, să pornim. N-are nimeni, din întâmplare, un revolver?

— Am eu, spuse Lombard și își lovi buzunarul.

Blore făcu ochii mari. Spuse pe un ton prefăcut ca să fie natural:

— Totdeauna îl porți cu dumneata?

— Aproape totdeauna. Am fost în câteva situații grele.

— Oh, spuse Blore și adăugă: Ei bine, probabil că n-ai fost niciodată într-o situație mai grea decât acum. Dacă pe insula asta se ascunde un nebun, probabil că are un întreg arsenal cu el ca să nu vorbim de cuțit sau de pumnale.

Armstrong tuși:

— S-ar putea să greșești aici, Blore. Mulți nebuni ucigași sunt niște oameni foarte liniștiți și la locul lor. Oameni chiar plăcuți.

— Nu cred ca așa să fie așa, doctore Armstrong, spuse Blore.

II

Cei trei bărbați porniră în recunoaștere pe insulă.

Treaba se dovedea neașteptat de simplă. La nord-vest, înspre coastă, stâncile coborau netede drept în mare, într-o pantă abruptă.

Pe insulă nu se vedeau pomi și erau doar câteva tufișuri. Cei trei bărbați explorau terenul atent și metodic, în sus și în jos, ciocănind stâncile, din punctul cel mai înalt până la marginea apei, cercetând cu grijă orice fisură în vreo stâncă, pe unde s-ar fi putut intra într-o peșteră. Dar nu existau peșteri. Mergând pe țarm, ajunseră în cele din urmă la locul unde generalul Macarthur ședea și privea întinderea sărată. Era multă pace aici, cu clipocitul valurilor care se spărgeau de stânci. Bătrânul stătea foarte drept, cu ochii ațintiți în depărtare.

Nu dădu nici o atenție exploratorilor când aceștia se apropiară. Până la urmă, cei trei se simțiră puțin stingheriți.

„Nu e normal. Parcă ar fi în transă sau așa ceva”, gândi Blore.

Își dresе glasul și spuse pe un ton cu care încerci să legi o conversație:

— V-ați găsit un loc drăguț, liniștit, domnule.

Generalul se încruntă. Aruncă repede o privire peste umăr și spuse:

— Avem atât de puțin timp. Atât de puțin. Trebuie să insist ca să nu mă deranjeze nimeni.

Blore spuse binevoitor:

— Nu vă vom deranja. Nu facem decât turul insulei, ca să zicem așa. Ne întrebam, știți, dacă nu se poate ascunde cineva pe aici.

Generalul se încruntă:

— Nu înțelegeți nimic. Nu înțelegeți deloc. Vă rog să plecați.

Blore se retrase. Când îi ajunse pe ceilalți doi, le spuse:

— E nebun. N-are rost să vorbim cu el.

— Ce spunea? Întrebă Lombard puțin curios.

Blore dădu din umeri:

— Ceva despre lipsa de timp. Și că nu vrea să fie deranjat.

Doctorul Armstrong se încruntă. Murmură:

— Mă întreb.

III

Cercetarea insulei era practic terminată. Cei trei se aflau în punctul cel mai înalt și priveau spre țărm. Nu se vedeau bărci în larg. Vântul se întetea.

— Nu văd nici o barcă de pescuit, spuse Lombard, Și vine furtuna. Ce păcat că nu se poate vedea satul de aici! Am putea semnaliza sau face ceva.

— Am putea aprinde un foc la noapte, spuse Blore.

— Nenorocirea e că totul a fost probabil prevăzut, se încruntă Lombard.

— Cum adică?

— De unde să știu? O glumă, poate. În tot cazul, suntem izolați aici, și probabil că nu vor fi luate în seamă nici semnalele. S-ar putea ca sătenilor să li se fi spus că e un rămășag în joc. Vreo istorie din asta prostească, în orice caz.

— Și crezi că vor înghiți asemenea snoavă? Își exprimă Blore îndoiala. Lombard spuse pe un ton sec:

— E mai ușor de crezut decât adevărul. Dacă li s-ar fi spus sătenilor că insula va fi izolată până ce necunoscutul domn Owen își va omorî în liniște toți invitații - crezi că ar crede?

— Sunt momente când nu pot s-o cred nici eu însumi, vorbi doctorul Armstrong. Și totuși.

Philip Lombard, arătându-și într-un rânjet dinții, spuse:

— Și totuși. Asta e! I-ai spus pe nume, doctore!

Blore privea jos în apă.

— Presupun că nu s-ar putea cățara nimeni până aici.

Armstrong clătină din cap.

— Mă îndoiesc. E tare abrupt. Unde s-ar putea ascunde?

— S-ar putea să fie o scobitură în stâncă. Dacă am avea acum o barcă, am putea înconjura insula.

— Dacă am avea o barcă, am fi cu toții de mult spre țărm, spuse Lombard.

— Asta-i adevărat.

— Am putea să ne asigurăm în privința stâncii, propuse deodată Lombard. Nu e decât un loc unde ar putea exista o adâncitură - puțin mai la dreapta, chiar aici jos. Dacă faceți rost de o frânghie, mă puteți lăsa pe mine în jos ca să ne asigurăm.

Blore spuse:

— Am putea fi ca și siguri. Deși pare absurd - așa cum se poate observa. În fine, mă duc să văd dacă găsesc ceva.

O porni repede spre casă.

Lombard privea țintă la cer. Norii începeau să se adune. Vântul se întetea. Aruncă o privire în lături spre doctorul Armstrong și spuse:

— Ești foarte tăcut, doctore. La ce te gândești?

Armstrong răspunse rar:

— Mă gândeam tocmai cât de nebun e bătrânul Macarthur.

IV

Vera nu-și găsisese locul toată dimineața. O evitase pe Emily Brent cu un fel de aversiune înfiorată.

Domnișoara Brent își așezase și ea un scaun după colțul casei, ca să nu fie în bătaia vântului. Stătea acolo și croșeta.

De fiecare dată când se gândea la ea, Vera părea că vede o față palidă înecată, cu iarbă de mare încurcată în păr. O față care fusese drăguță odată – obraznic de drăguță poate – și care era acum dincolo de milă sau de groază.

Iar Emily Brent, senină, calmă și sigură de dreptatea ei, stătea și croșeta.

Pe terasa principală, judecătorul Wargrave se ghemuise într-un scaun. Capul îi era bine vârât între umeri.

Când se uită la el, Vera văzu un om pe banca acuzaților – un tânăr blond cu ochii albaștri și o față zăpăcită, îngrozită. Edward Seton. Și în imaginație văzu mâinile bătrâne ale judecătorului punându-și în cap tichia neagră și pronunțând sentința de condamnare la moarte.

După o vreme Vera porni încet în jos, spre mare. Merse spre capătul cel mai îndepărtat al insulei, unde un bătrân stătea privind țintă orizontul.

Generalul Macarthur se mișcă la apropierea ei. Întoarse capul – în privire avea un amestec ciudat de întrebare și înțelegere, care o făcu să tresară. Se uită fix la ea câteva clipe.

„Ce ciudat! Parcă ar ști.” gândi fata.

— Ah, dumneata ești! Ai venit. Vorbi generalul.

Vera se așeză jos lângă el. După o vreme întrebă:

— Vă place să stați aici să vă uitați la mare?

El dădu ușor din cap:

— Da. E plăcut. E un loc bun de așteptat, cred.

— De așteptat? Spuse Vera brusc. Dar ce așteptați?

— Sfârșitul, spuse el blând. Dar cred că știi asta, nu-i așa? E adevărat, nu-i așa? Cu toții așteptăm sfârșitul.

— Ce vreți să spuneți? Întrebă ea șovăind.

Generalul Macarthur spuse grav:

— Niciunul dintre noi nu va pleca de pe insulă. Țasta e planul. O știi foarte bine. Ceea ce nu-nțelegi, poate, e ușurarea!

— Ușurarea? Făcu mirată Vera.

— Da. Sigur, ești foarte tânără. N-ai ajuns încă până aici. Dar vine! Binecuvântata ușurare, când știi că ai terminat cu toate – că nu mai trebuie să porți povara. O să simți și dumneata asta, odată.

— Nu vă înțeleg, spuse Vera răgușit.

Degetele i se frământau spasmodic. Simți deodată că îi e frică de ostașul acesta bătrân, liniștit.

— Înțelegi, am iubit-o pe Leslie. Am iubit-o foarte mult. Spuse el gânditor.

— Leslie. Era soția dumneavoastră? Întrebă Vera.

— Da, soția mea. O iubeam. Și eram mândru de ea. Era atât de drăguță. Și de veselă. Tăcu o clipă, apoi urmă: Da, o iubeam pe Leslie. De asta am făcut ce-am făcut.

— Vreți să spuneți. Vera se opri.

Generalul Macarthur dădu ușor din cap.

— N-are rost s-o mai neg acum. Când o să murim cu toții. L-am trimis pe Richmond la moarte. Presupun că, într-un fel, a fost o crimă. Curios. Crima. Iar eu am fost totdeauna un om supus legilor. Dar pe atunci nu părea așa. N-am regretat. „I se cuvine”, mi-am spus. Dar pe urmă.

— Pe urmă? Vocea Verei devenise aspră.

Generalul dădu din cap ușor. Părea nedumerit și puțin amărât.

— Nu știu. Nu știu. S-a schimbat totul. Înțelegi. Nu știu dacă Leslie a bănuțit vreodată. Nu cred. Dar, vezi, n-am mai regăsit-o. Plecase parcă departe. Unde n-o mai puteam ajunge. Apoi a murit. Și am rămas singur.

— Singur. Singur. Repetă Vera, iar ecoul îi răspunse dinspre stânci.

— Și dumneata o să fii bucuroasă când va veni sfârșitul, îi spuse generalul Macarthur.

Vera se ridică. Spuse deodată:

— Nu știu ce vreți să spuneți!

— Eu știu, copila mea. Știu.

— Ba nu știți. Nu înțelegeți nimic.

Generalul Macarthur își întoarse din nou privirea spre mare. Părea că uitase de prezența fetei în spatele lui.

Spunea foarte încet și blând:

— Leslie.?

V

Când Blore se întoarse din casă cu o frânghie înfășurată pe braț, îl găsi pe Armstrong unde îl lăsase, privind țintă adâncurile.

Blore întrebă cu sufletul la gură:

— Unde e domnul Lombard?

Armstrong spuse cu nepăsare:

— S-a dus să-și verifice o teorie. Se întoarce imediat. Ascultă, Blore, sunt îngrijorat.

— Aș spune că suntem cu toții.

Doctorul dădu nerăbdător din mână.

— Sigur. Sigur. Nu mă refeream la asta. Mă gândesc la bătrânul Macarthur.

— Ce-i cu el?

Doctorul Armstrong spuse necruțător:

— Noi căutăm un nebun. Ce-ai zice de Macarthur?

Blore întrebă cu îndoială în glas:

— Vreți să spuneți că el e criminalul?

Armstrong începu, gânditor:

— N-aș fi spus-o. Nici o clipă. Dar, desigur, nu sunt specialist în boli mintale. Nici n-am avut o discuție adevărată cu el. Nu l-am studiat din acest punct de vedere.

În glasul lui Blore se simțea nesiguranța:

— Ramolit, da! Dar n-aș fi spus.

Armstrong oftă ușor, ca un om care își revine.

— S-ar putea să ai dreptate! La dracu, trebuie să fie cineva ascuns pe insulă. Uite, vine Lombard.

Legară frânghia cu grijă.

— O să cobor cât o să pot, spuse Lombard. Fiți atenți când o să smucesc frânghia.

După câteva clipe, în vreme ce stăteau observând mișcările lui Lombard, Blore spuse:

— Coboară ca o pisică, nu-i așa?

Glasul îi suna ciudat.

— Aș zice că a făcut ceva alpinism în viața lui, spuse doctorul Armstrong.

— Poate.

După o tăcere, fostul inspector spuse iar:

— Dar e un tip ciudat. Știți ce cred?

— Ce?

— E ceva putred în el.

— Cum adică? În glasul lui Armstrong se simțea îndoiala.

Blore mormăi ceva. Apoi spuse:

— Nu știu. Exact. Dar n-aș avea încredere în el nici o clipă.

— Îmi închipui că a avut o viață aventuroasă, fu de părere doctorul Armstrong.

— Pariez că unele din aventurile sale au rămas destul de ascunse, spuse Blore.

După o pauză, continuă:

— Spune-mi, doctore, ai adus cu dumneata un revolver?

Armstrong îl privi uluit:

— Eu? Doamne ferește! De ce aș fi făcut-o?

— Dar Lombard de ce și-a adus?

— Obișnuința, presupun.

Armstrong nu părea prea sigur.

Blore pufni.

Și deodată frânghia se smuci. Câteva clipe au fost foarte ocupați.

Imediat ce tensiunea slăbi, Blore spuse:

— Sunt obiceiuri și obiceiuri! Domnul Lombard își ia cu el un revolver în locuri pustii, foarte bine, și un sac de dormit, și o provizie de praf de pușcă, fără îndoială! Dar obișnuința n-o să-l facă să aducă tot echipamentul ăsta aici! Numai în cărți oamenii poartă revolve cu ei, așa ca să se afle în treabă.

Doctorul Armstrong dădu din cap încurcat.

Se aplecară și urmăriră ce făcea Lombard. Căutarea lui era amănunțită și-și dădură seama îndată - zadarnică. După o vreme apăru și el pe marginea stâncii. Își șterse fruntea transpirată.

— Ei! Spuse el. Asta-i situația. Dacă nu e în casă, n-are unde să fie.

VI

Casa au cercetat-o ușor. Trecură întâi prin cele câteva dependențe și apoi își îndreptară atenția asupra clădirii propriu-zise. Au folosit și metrul lui Rogers, pe care l-au descoperit în bufetul din bucătărie. Dar nicăieri nu

existau ascunzători. Planul casei era simplu, fără nimic întortocheat - o linie modernă, lipsită de ascunzișuri. Trecură întâi pe la parter. În timp ce urcau spre etaj, prin fereastra de pe palier îl văzură pe Rogers ducând o tavă cu cocteiluri pe terasă.

Philip Lombard spuse vesel:

— Minunat lucru e un servitor bun! Își vede de treabă cu o înfățișare impasibilă.

— Rogers e un majordom de prima clasă, trebuie s-o recunosc, îl laudă Armstrong.

— Și nevastă-sa era o bună bucătăreasă, zise Blore. Masa de aseară. Intrară în primul dormitor.

Cinci minute mai târziu, erau din nou pe palier. Nu se ascundea nimeni - nici o ascunzătoare posibilă.

— E o scăriță aici, spuse Blore.

— Duce la camera de serviciu, îl lămurii Armstrong.

— Trebuie să fie vreun ungher - sub acoperiș - pentru cazan, rezervorul de apă, etc. E cel mai bun loc - și singurul!

Și cum stăteau acolo, auziră un zgomot de sus. Un pas ușor, furișat, deasupra capului.

Îl auziră cu toții. Armstrong îl strânse de braț pe Blore. Lombard ridică un deget în sus.

— Liniște. Ascultați.

Pasul se auzi din nou. Cineva se mișca încet, pe furiș, sus, deasupra capului.

— E chiar în dormitorul lor, șopti Armstrong. În camera unde se află cadavrul nevestei lui Rogers.

— Desigur! Șopti și Blore. Un loc mai bun n-ar fi putut să-și găsească! Cine s-ar fi dus să caute acolo? Și acum. Cât mai încet puteți.

Se furișară hoțeste sus.

Se opriră din nou pe micul palier din fața camerei de serviciu. Da, era cineva în cameră. Se auzea parcă un scârțâit slab înăuntru.

— Acum, șopti Blore.

Deschise ușa cu zgomot și se repezi înăuntru, cu ceilalți doi pe urmele sale.

Toți trei se opriră brusc.

În cameră era Rogers, cu brațele pline de haine.

VII

Blore a fost primul care și-a revenit:

— Scuză-ne, Rogers. Am auzit mișcându-se cineva aici și am crezut că. Se opri.

— Îmi pare rău, domnilor, se scuză Rogers. Tocmai îmi luam lucrurile. Cred că n-o să spună nimeni nimic dacă o să stau și eu într-una din camerele de oaspeți libere de la etajul de jos. Cea mai mică.

I se adresase lui Armstrong, care îi răspunse:

— Sigur. Sigur. Vezi-ți de treabă.

Evita să se uite la forma acoperită de pe pat.

— Mulțumesc domnule, spuse Rogers, pe urmă ieși din cameră cu brațul plin de lucruri și coborî scările spre etajul de jos.

Armstrong se duse spre pat și ridicând cearceaful se uită la fața liniștită a moartei. De pe chipul ei teama dispăruse. Nu mai era decât vidul.

— Păcat că n-am cu mine ce-mi trebuie, regretă Armstrong. Aș vrea să știu ce drog a fost.

Apoi se întoarse spre ceilalți:

— Hai să isprăvim. Presimt că n-o să găsim nimic.

Blore se chinuia cu zăvoarele unei lucarne.

— Rogers ăsta se mișcă al naibii de repede. Acum câteva clipe era în grădină. Niciunul nu l-am auzit urcând.

— Cred că de asta ne-am gândit că trebuie să fie un străin care umblă pe aici, spuse Lombard.

Blore dispăru într-o întunecime adâncă. Lombard scoase o lanternă din buzunar și îl urmă.

Peste cinci minute trei oameni stăteau pe palier și se priveau. Erau murdari, plini de pânze de păianjen, iar fețele le erau posomorâte.

Nu se afla nimeni pe insulă în afară de ei opt.

Capitolul al nouălea

I

Lombard vorbi rar:

— Va să zică ne-am înșelat. Tot timpul. Am făurit un coșmar de superstiții și închipuire, numai pentru că a existat coincidența celor doi morți.

— Și totuși, știi, argumentul e valabil, vorbi Armstrong grav. Ce dracu! Sunt doctor, știu ceva despre sinucideri. Anthony Marston nu era un tip care să se sinucidă.

— Nu s-ar fi putut să fie un accident? Întrebă Lombard cu îndoială.

Blore pufni, neconvins.

— Al dracului de ciudat accident, mormăi el. Făcu o pauză și apoi continuă: Cât despre femeia aceea. Și se opri.

— Nevasta lui Rogers?

— Da. S-ar putea, nu-i așa, ca ăsta să fi fost un accident?

— Un accident? Cum adică? Întrebă Lombard.

Blore arăta puțin încurcat. Fața și așa congestionată i se înroși și mai tare. Spuse, aproape lăsând să-i scape cuvintele:

— Ascultă, doctore, i-ai dat niște narcotic. Recunoști?

Armstrong îl privi țintă:

— Narcotic? Ce vrei să spui?

— Aseară. Dumneata singur ai spus că i-ai dat ceva de dormit.

— A, da. Un calmant inofensiv.

— Ce era, exact?

— O doză ușoară de trional. Un preparat complet inofensiv.

Blore se înroși și mai tare:

— Ascultați. Ce să mai lungim vorba. Nu i-ai dat cumva o doză prea mare, ca să zic așa?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, vorbi doctorul Armstrong, furios.

— S-ar fi putut, nu-i așa, să faci o greșeală? Lucruri dintr-astea se întâmplă câteodată.

— N-am făcut nimic de felul acesta, replică tăios Armstrong. Insinuarea e ridicolă.

După o clipă adăugă pe un ton rece, mușcător:

— Sau insinuezi că i-am dat intenționat o doză prea mare?

— Ascultați aici, amândoi, spuse repede Philip Lombard. Nu trebuie să vă pierdeți capul. Ce-ar fi să nu ne mai azvârlim unul altuia acuzații?

Blore spuse deodată:

— N-am spus altceva decât că doctorul a făcut o greșeală.

Doctorul Armstrong făcu un efort să zâmbească și rezultatul fu un zâmbet cam strâmb.

— Doctorii nu-și pot permite să facă greșeli de felul acesta, prietene.

— N-ar fi prima pe care ați face-o. Dacă ar fi să credem placa aceea de patefon, spuse Blore apăsând asupra cuvintelor.

Armstrong păli. Furios, Philip Lombard se întoarse repede spre Blore:

— Ce rost are atacul ăsta? Suntem cu toții în aceeași barcă. Trebuie să ne unim. Și-n definitiv, ai parcă și dumneata pe conștiință un mic jurământ fals.

Blore făcu un pas înainte, cu pumnii strânși. Spuse cu voce groasă:

— Jurământ fals? E o minciună murdară! Poți încerca să-mi închizi gura, domnule Lombard, dar sunt lucruri pe care vreau să le știu. Și unul dintre ele se referă la dumneata!

Lombard ridică din sprâncene:

— La mine?

— Da, aș vrea să știu de ce ți-ai adus un revolver cu dumneata dacă veneai doar într-o vizită de agrement?

— Ai vrea, serios?

— Da, aș vrea, domnule Lombard.

Lombard spuse pe neașteptate:

— Știi, Blore, nu ești chiar așa de prost cum pari.

— Se poate. Ei, ce-i cu revolverul?

Lombard zâmbi:

— L-am adus fiindcă mă așteptam să nimeresc într-o încurcătură.

— Aseară nu ne-ai spus asta, zise Blore, tot bănuitor.

Lombard dădu din cap.

— Te-ai ferit de noi? Insistă Blore.

— Într-un fel, da, spuse Lombard.

— Ei, atunci, dă-i drumul.

Lombard vorbi rar:

— V-am lăsat să credeți că am fost invitat aici ca toți ceilalți. Nu e chiar adevărul adevărat. De fapt, am fost trimis aici de un evreu - Morris îl cheamă. Mi-a oferit o sută de guinee ca să vin aici și să fiu cu ochii în patru - zicea că auzise de mine că aș fi un om de nădejde într-o situație dificilă.

— Ei? Îl îmboldi Blore nerăbdător.

— Asta-i tot, încheie Lombard cu un rânjel.

— Bine, dar probabil că ți-a mai spus și altceva, se amestecă și doctorul Armstrong.

— O, nu, nu mi-a mai spus nimic. A fost mut ca un pește. Puteam să primesc sau să refuz - astea i-au fost cuvintele. Eram strâmtorat, așa că am primit.

Blore nu părea prea convins:

— De ce nu ne-ai spus toate astea aseară?

— Dragul meu. Lombard ridică din umeri. De unde era să știu că tocmai seara trecută nu se va ivi situația pe care fusesem chemat s-o înfrunt? Am rămas în umbră și am spus o poveste care nu mă angaja deloc...

— Dar acum. Gândești altfel? Îl întrebă doctorul Armstrong cu oarecare șiretenie.

Expresia feței lui Lombard se schimbă. Devenise întunecată și aspră.

— Da. Acum cred că sunt în aceeași situație cu toți ceilalți. Cele o sută de guinee n-au fost decât momeala pe care domnul Owen a folosit-o ca să mă prindă în capcană, alături de voi toți.

Spuse rar:

— Pentru că suntem într-o capcană - pot s-o jur! Moartea nevastei lui Rogers! A lui, Anthony Marston! Negrii care dispar de pe masa din sufragerie! O, da, mâna domnului Owen se vede clar - dar unde naiba e domnul Owen?

Jos, gongul sună solemn, chemându-i la prânz.

II

Rogers stătea lângă ușa sufrageriei. Când cei trei coborâră scările, înaintă vreo câțiva pași și spuse cu voce joasă, prevenitoare:

— Sper să fiți mulțumiți de masă. Avem șuncă și limbă rece, și am fiert niște cartofi. Am pus și brânză, și biscuiți, și fructe conservate.

— Pare o masă foarte bună, îl asigură Lombard. Proviziile rezistă, deci?

— E multă mâncare, domnule - tot felul de conserve. Cămara e foarte bine aprovizionată. E un lucru necesar, așa spune, domnule, pe o insulă unde poți rămâne izolat o perioadă considerabilă de timp.

Lombard dădu aprobator din cap.

În timp ce-i urma pe cei trei în sufragerie, Rogers murmură:

— Sunt îngrijorat că Fred Narracott n-a venit azi. Ciudat ghinion, așa zice.

— Da, spuse Lombard, ciudat ghinion. Foarte bine zis.

Domnișoara Brent intră în cameră. Scăpase un ghem de lână și răsucea acum firul cu grijă.

Luând loc la masă, remarcă:

— Se schimbă vremea. Vântul bate destul de tare, iar valurile au crestele albe.

Intră și judecătorul Wargrave. Mergea cu pas rar, măsurat. Aruncând pe sub sprâncenele-i stufoase priviri repezi celorlalți ocupanți ai sufrageriei, spuse:

— Ați avut, pare-se, o dimineață activă. În glasul lui se simțea o plăcere puțin răutăcioasă.

Vera Claythorne intră grăbită. Respira puțin cam greu. Spuse repede:

— Sper că nu m-ați așteptat. Am întârziat?

— Nu ești ultima. Nici generalul n-a venit încă, o liniști Emily Brent.
Se așezară în jurul mesei.

Rogers se întoarse spre domnișoara Brent:

— Să încep să servesc, sau mai așteptați?

— Generalul Macarthur e pe malul mării, spuse Vera. Nu cred că poate să audă gongul de acolo. Ezită o clipă, apoi spuse: Pare puțin cam distrat. Azi.

— Cobor să-l anunț că masa e gata, se offeri Rogers repede.

Doctorul Armstrong se ridică de pe scaun, spunând:

— Mă duc eu. Dumneavoastră ceilalți puteți începe masa.

Pe când ieșea din sufragerie, îl auzi pe Rogers spunând:

— Ce doriți, doamnă, limbă rece sau șuncă?

III

După toate aparențele, celor cinci oameni din jurul mesei le venea greu să întrețină conversația. De afară se auzea vântul bătând în rafale scurte, care se pierdeau apoi în depărtare.

Tremurând puțin, Vera zise:

— Vine furtuna.

Blore intră și el în discuție. Spuse pe un ton de conversație:

— Ieri, în trenul de Plymouth, era un bătrân care tot zicea că vine furtuna. Grozav se mai pricep la vreme acești bătrâni lupi de mare.

Rogers se mișcă în jurul mesei, adunând farfuriile murdare.

Deodată, cu farfuriile în mână, se opri. Spuse cu o voce ciudată, îngrozită:

— Aleargă cineva.

Acum puteau să audă cu toții pașii care alergau pe terasă.

În clipa aceea, știură - știură fără să le spună nimeni.

Ca printr-o înțelegere comună, se ridicară în picioare. Stăteau privind spre ușă.

Doctorul Armstrong apăru, cu respirația tăiată.

— Generalul Macarthur.

— Mort! Cuvântul izbucni de pe buzele Verei.

— Da, mort. Recunosc Armstrong.

Se făcu o pauză - o pauză lungă.

Șapte oameni se uitau unul la altul și nu știau ce să-și spună.

IV

Furtuna izbucni chiar când corpul bătrânului fu băgat în casă. Stăteau cu toții în hol. Ploaia a început să cadă cu trăsnete și tunete.

În timp ce Blore și Armstrong urcau pe scări cu povara, Vera Claythorne se întoarse deodată și intră în sufrageria pustie. Era așa cum o lăsaseră. Desertul stătea neatins pe bufet.

Vera se duse la masă. Peste câteva minute, când Rogers intră încet, o găsi tot acolo. Tresări văzând-o. Privind-o întrebător, zise:

— Ah, domnișoară. Tocmai venisem să văd.

Cu un glas aspru, care o surprinse chiar și pe ea, Vera răspunse:

— Ai dreptate, Rogers. Uită-te și dumneata. Sunt numai șapte.

V

Generalul Macarthur fusese întins în patul lui.

După ce-l mai examinează o dată, Armstrong ieși din cameră și coborî. Îi găsi pe toți ceilalți adunați în salon.

Domnișoara Brent croșeta. Vera Claythorne stătea în picioare lângă fereastră, uitându-se la ploaia care șiroia. Blore se așezase pe un scaun, cu mâinile pe genunchi. Lombard se plimba agitat în sus și-n jos. La celălalt capăt al camerei, judecătorul Wargrave stătea în balansoar. Ochii-i pe jumătate închiși se deschiseră când doctorul intră în cameră. Întrebă cu o voce clară, pătrunzătoare:

— Ei, doctore?

Armstrong era foarte palid. Răspunse:

— Nu e vorba de un atac de cord sau de altceva în genul acesta.

Macarthur a fost izbit cu o măciucă sau cu ceva asemănător în moalele capului.

Un murmur ușor se stârni în jur, dar vocea clară a judecătorului se ridică din nou:

— Ai găsit arma cu care a fost lovit?

— Nu.

— Ești totuși sigur de cele spuse?

— Foarte sigur.

— Acum știm exact cum stăm, spuse liniștit judecătorul Wargrave.

Nu mai exista nici o îndoială acum asupra celui care luase în mână întreaga situație. Toată dimineața Wargrave stătuse ghemuit în scaun, pe terasă, abținându-se de la orice activitate evidentă. Acum lua conducerea, cu ușurința firească a unei îndelungi practici pline de autoritate. Nu încăpea nici o îndoială, el era cel care prezida.

Dregându-și vocea, spuse din nou:

— În dimineața aceasta, domnilor, în timp ce stăteam pe terasă, v-am observat activitatea. Scopul dumneavoastră era absolut limpede. Cercetați insula ca să dați peste un ucigaș necunoscut?

— Exact, spuse Philip Lombard.

Judecătorul continuă:

— Ați ajuns și dumneavoastră, fără îndoială, la aceeași concluzie ca și mine - și anume că moartea lui Anthony Marston și a nevestei lui Rogers n-a fost nici accident, nici sinucidere. Fără îndoială că ați ajuns și la o oarecare concluzie cu privire la scopul pe care l-a urmărit domnul Owen atunci când ne-a atras pe această insulă.

— E un nebun! Un lunatic, urlă Blore răgușit.

Judecătorul tuși:

— Aproape sigur. Dar asta nu schimbă cu nimic situația. Preocuparea noastră de bază e acum - să ne salvăm viața.

Armstrong spuse cu o voce tremurătoare:

— Nu e nimeni pe insulă, v-o spun. Nimeni!

Judecătorul își mângâia bărbia. Spuse ușurel:

— În sensul în care înțelegeți dumneata, nu. Am ajuns la aceeași concluzie dis-de-dimineață. Aș fi putut să vă spun că toate cercetările pe care

le faceți vor fi zadarnice. Cu toate acestea, părerea mea categorică este că domnul Owen (să-i zicem cu numele pe care și l-a ales el însuși) este pe insulă. Fără doar și poate. Dată fiind împrejurarea în care ne aflăm și care nu e, nici mai mult, nici mai puțin, decât o execuție judecătorească pentru niște crime unde legea nu poate face nimic, nu exista decât o singura cale pe care acest plan să poată fi îndeplinit. Domnul Owen n-a putut veni pe insulă decât într-un singur fel. Acest lucru e limpede. Domnul Owen este unul dintre noi.

VI

— Oh, nu, nu, nu.

Vera a fost cea care izbucnise - într-un vaiet aproape. Judecătorul întoarse spre ea o privire pătrunzătoare.

Spuse:

— Dragă domnișoară, nu e cazul să refuzăm a privi faptele în față. Suntem cu toții într-un pericol grav. Unul dintre noi e U. N. Owen. Și nu știm care. Dintre cele zece persoane venite pe această insulă, trei sunt absolvite. Anthony Marston, nevasta lui Rogers și generalul Macarthur sunt în afara oricărei bănuieli. Rămân șapte. Dintre aceștia șapte, unul este, dacă pot să mă exprim așa, un fals negru mititel.

Făcu o pauză și privi în jur:

— Sunteți cu toții de acord?

— E fantastic - dar cred că ai dreptate, spuse Armstrong.

— Nu e nici o îndoială, se declară de acord și Blore. Și dacă. Dacă vreți să știți. Am o idee foarte bună.

Cu un gest brusc, judecătorul Wargrave îl opri și spuse liniștit:

— O să ajungem îndată acolo. Pentru moment, tot ce vreau să stabilesc este dacă suntem toți de acord cu faptele.

Emily Brent, care continua să croșeteze spuse:

— Argumentele dumitale par logice. Sunt de acord că unul dintre noi e posedat de diavol.

— Nu pot să cred. Nu pot. Murmură Vera.

Wargrave se întoarse spre Lombard:

— Dumneata?

— De acord, domnule, cu totul de acord.

Judecătorul dădu satisfăcut din cap:

— Atunci, haideți să examinăm dovezile. Pentru început, există vreun motiv pentru a suspecta pe cineva în mod special? Domnule Blore, parcă voiai să spui ceva.

Blore respira greu:

— Lombard are un revolver. Nu a spus adevărul. Aseară. A recunoscut-o singur.

Philip Lombard zâmbi disprețuitor:

— Cred că e cazul să mai explic o dată.

Ceea ce și făcu, scurt și succint.

— Dar cu ce poți să dovedești? Întrebă tăios Blore. Ai ceva care să-ți întărească povestea?

Judecătorul tuși.

— Din nefericire, spuse el, suntem cu toții în aceeași situație. Nu există decât cuvântul nostru pe care ne putem bizui.

Se aplecă puțin:

— Niciunul dintre dumneavoastră nu și-a dat încă seama de situația specială în care ne aflăm. După mine, nu există decât un singur mod de a acționa și pe care putem să-l adoptăm. Există cineva pe care îl putem absolvi categoric de bănuială, pe baza unor dovezi aflate în posesia noastră?

Doctorul Armstrong spuse repede:

— Sunt un profesionist bine cunoscut. Însăși ideea că pot fi bănuțit de.

Din nou, un gest al mâinii judecătorului îl opri pe vorbitor înainte de a termina ce avea de spus. Judecătorul Wargrave rosti cu vocea sa liniștită și clară:

— Și eu sunt o persoană bine cunoscută! Dar, dragul meu domn, asta nu dovedește nimic! Se cunosc cazuri de doctori care au înnebunit. Și de judecători. Și de, adăugă uitându-se la Blore – polițiști!

— În orice caz, cred că femeile ar trebui scoase din cauză, fu de părere Lombard.

Judecătorul își înălță sprâncenele. Spuse pe tonul acid, pe care tribunalul îl cunoștea atât de bine:

— Trebuie să înțeleg de aici că, după părerea dumată, femeile nu sunt supuse maniei omuciderii?

Lombard spuse iritat:

— Firește că nu. Dar totuși, pare cu greu posibil.

Se opri. Judecătorul Wargrave, cu aceeași voce subțire, acidă, se întoarse spre Armstrong:

— Crezi, doctore Armstrong, că o femeie ar fi fost în stare, din punct de vedere fizic, să dea lovitura care l-a omorât pe bietul Macarthur?

Doctorul răspunse calm:

— Fără nici o îndoială că da. Având un instrument potrivit, cum ar fi un baston de cauciuc sau o măciucă.

— Ar fi fost nevoie de un efort excesiv?

— Deloc.

Judecătorul Wargrave își răsuci gâtul de iască, apoi vorbi rar:

— Celelalte două morți au fost provocate prin administrarea de otrăvuri. Or – și aici nimeni nu poate să mă contrazică – asta poate și un copil.

— Ce prostie! Țipă Vera furioasă.

Ochii judecătorului se întoarseră încet până se opriră asupra ei. Era privirea lipsită de patimă a cuiva de multă vreme obișnuit să cântărească omenirea în balanță.

Vera gândi: „Se uită la mine ca la un specimen. Și – gândul o surprinse – nu mă place prea mult!”

Pe un ton măsurat, judecătorul spunea:

— Dragă domnișoară, te rog încearcă să-ți stăpânești simțămintele. Nu te-am acuzat.

Se înclină spre domnișoara Brent:

— Sper, domnișoară Brent, că nu sunteți jignită de insistența mea că toți în egală măsură putem fi bănuiți?

Emily Brent nu-și întrerupse croșetatul. Nu se uită în sus. Spuse rece:

— Ideea de a fi acuzată că am luat viața aproapelui meu - și încă a trei - este, desigur, cu totul absurdă pentru oricine își cunoaște cât de cât caracterul. Dar apreciez faptul că suntem cu toții străini unul față de altul și că în aceste circumstanțe nimeni nu poate fi scutit de bănuiele fără dovada cea mai convingătoare. Există, așa cum am mai spus, un diavol printre noi.

Judecătorul spuse:

— Atunci, suntem înțeleși. Nu poate fi vorba de vreo absolvire numai pe baza caracterului sau a situației sociale.

— Ce facem cu Rogers? Întrebă Lombard.

Judecătorul se uită la el fără să clipească:

— Cum adică?

— Ei bine, după părerea mea, Rogers pare să fie destul de bine scos din cauză.

— Adevărat? Și pe ce motive? Vru să știe judecătorul.

— Nu are cap - asta-i una. Iar cealaltă - nevastă-sa a fost una dintre victime.

Sprâncenele judecătorului se ridicară din nou:

— Pe vremea mea, tinere, câțiva oameni au fost aduși în fața judecății sub acuzația de a-și fi omorât nevestele - și au fost găsiți vinovați.

— O! Sunt de acord. Uciderea soției e perfect posibilă - aproape firească, hai, să zicem! Dar nu în acest caz! Pot să cred că Rogers și-a omorât nevasta de teamă că aceasta, prea slabă, ar putea să-l dea de gol, sau fiindcă n-o mai plăcea, sau fiindcă dorea să-și ia una mai tânără și mai drăguță. Dar nu pot să mi-l închipui pe acest dement domn Owen împărțind o dreptate aiurea și începând cu propria-i nevastă pentru o crimă făptuită de amândoi.

Judecătorul Wargrave spuse:

— Dumneata iei drept dovezi toate cele auzite. Nu știm dacă Rogers și nevastă-sa au conspirat să-și omoare fosta stăpână. S-ar putea să fie vorba de o declarație falsă, pentru a-l pune pe Rogers în aceeași situație cu noi. Groaza de aseară a neveste-si s-ar putea explica prin certitudinea că Rogers nu e sănătos la minte.

— Bine; să fie cum zici dumneata, acceptă Lombard. U. N. Owen e unul dintre noi. Fără nici o excepție. Oricare dintre noi.

Judecătorul Wargrave spuse:

— Așadar, punctul meu de vedere este că nu există excepții, pe motive de caracter, poziție sau probabilitate. Ceea ce trebuie să examinăm acum este posibilitatea de a elimina una sau mai multe persoane pe bază de fapte. Mai simplu: se află printre noi cineva care n-ar fi putut, sub nici o formă, să administreze cianură lui Anthony Marston sau o doză prea mare de somnifere nevestei lui Rogers, și care nu ar fi putut avea prilejul de a da lovitura care l-a omorât pe generalul Macarthur?

Fața greoaie a lui Blore se luminează. Se aplecă înainte.

— Ei, așa da, domnule, spuse el. Asta e problema. Hai să vedem. În ce-l privește pe tânărul Marston, nu cred că e ceva de făcut. S-a spus încă de aseară că cineva din afară i-a putut turna ceva în pahar, înainte de a și-l fi umplut ultima oară. O persoană aflată în cameră ar fi putut face asta mai ușor. Nu-mi amintesc dacă Rogers era în cameră, dar cu siguranță că oricare dintre noi ar fi putut-o face.

După o pauză, continuă:

— Să luăm acum cazul nevastei lui Rogers. Persoanele care se impun evidenței sunt bărbat-su și doctorul. Oricare dintre ei ar fi putut face asta la fel de ușor.

Armstrong sări în picioare. Tremura.

— Protestez. E absolut deplasat! Jur că doza pe care i-am dat-o femeii era perfect.

— Doctore Armstrong!

Vocea calmă, acidă, era poruncitoare. Doctorul se opri cu un gest brusc în mijlocul propozițiunii. Vocea calmă și rece continuă:

— Indignarea dumitale e foarte firească. Cu toate acestea, nu poți să nu recunoști că faptele trebuie privite în față. Ori dumneata, ori Rogers ați fi putut administra cu cea mai mare ușurință doza fatală. Să luăm acum în considerație situația celorlalte persoane prezente. Ce posibilitate am fi avut eu, inspectorul Blore, domnișoara Brent, domnișoara Claythorne și domnul Lombard de a administra otrava? Poate fi vreunul dintre noi în întregime absolvit? Făcu o pauză: Cred că nu.

Vera spuse mânioasă:

— N-am fost nici o clipă în apropierea bieteii femeii! Puteți jura cu toții acest lucru.

Judecătorul Wargrave așteptă o clipă, apoi spuse:

— Atât cât mă ajută memoria, faptele s-au petrecut după cum urmează - vă rog să fiu corectat dacă greșesc. Nevasta lui Rogers a fost ridicată pe canapea de Anthony Marston și de domnul Lombard, iar doctorul Armstrong a venit lângă ea. L-a trimis pe Rogers după brandy. Ceea ce preocupa atunci pe toți era problema de unde venea vocea pe care tocmai o auzisem. Ne-am dus cu toții în camera de alături, cu excepția domnișoarei Brent, care a rămas în camera asta - singură cu femeia inconștientă...

În obrajii Emilyei Brent apărură pete. Se opri din croșetat.

— E o injurie!

Vocea calmă, necruțătoare continuă:

— Când ne-am întors apoi în cameră, dumneata, domnișoară Brent, erai aplecată asupra femeii de pe sofa.

— Oare simpla omenie e o crimă?

— Nu fac decât să stabilesc faptele, preciză judecătorul Wargrave. Apoi a intrat în cameră Rogers cu brandy-ul, în care, firește, ar fi putut foarte bine să toarne ceva - înainte de a intra în cameră. Femeia a băut puțin brandy și curând după aceea, soțul ei și doctorul Armstrong au ajutat-o să se culce, iar doctorul Armstrong i-a dat un calmant.

— Așa s-a întâmplat, spuse Blore. Absolut exact. Și asta ne scoate din joc pe judecător, pe domnul Lombard, pe mine și pe domnișoara Claythorne.

Vorbea tare și se vedea limpede că jubilează. Țintindu-l cu o privire rece, judecătorul Wargrave murmură:

— Oare? Trebuie să luăm în considerație orice eventualitate posibilă.

— Nu înțeleg, tresări Blore.

Judecătorul Wargrave spuse:

— Sus, în camera ei, nevasta lui Rogers stătea culcată în pat. Calmantul pe care i-l dăduse doctorul începuse să-și facă efectul. Era somnoroasă și docilă. Să presupunem că în clipa aceea s-a auzit un ciocănit la ușă și cineva a intrat aducându-i, hai să spunem, o tabletă, sau niște picături cu mesajul: „Doctorul spune să luați asta.” Credeți măcar o clipă că n-ar fi înghițit ascultătoare, fără măcar să se gândească?

Se făcu tăcere. Blore își mișcă picioarele și se încruntă. Philip Lombard spuse:

— Nu cred nici o clipă această poveste. În afară de asta, nimeni dintre noi n-a părăsit camera în care ne aflăm, timp de câteva ceasuri după aceea. A urmat moartea lui Marston și restul.

Judecătorul spuse:

— Cineva ar fi putut să iasă din dormitor - mai târziu.

— Dar atunci ar fi fost Rogers acolo sus, obiectă Lombard.

Doctorul Armstrong se mișcă.

— Nu, spuse el. Rogers s-a dus până jos să facă curat în sufragerie și în cămară. Oricine ar fi putut urca atunci în dormitorul femeii, fără a fi văzut.

— Dar, doctore, interveni Emily Brent, femeia ar fi trebuit la acea vreme să doarmă adânc sub influența narcoticului pe care i l-ai dat!

— După toate probabilitățile, da. Dar lucrul nu e cert. Până ce nu i-ai prescris unui pacient de mai multe ori un medicament, nu poți să știi cum reacționează. Trebuie uneori să treacă mai mult timp până să-și facă efectul un calmant. E în funcție de reacția personală a pacientului față de acel medicament.

— Asta o afirmi dumneata, doctore. Îți convine - ei? Îi spuse Lombard.

Din nou Armstrong se întunecă la față de mânie.

Și iar vocea aceea rece, fără pasiune, îi opri cuvintele pe buze:

— Acuzațiile reciproce nu duc la nimic. Faptele - de ele trebuie să ne ocupăm. Sunteți de acord, cred, că lucrurile s-ar fi putut petrece așa cum am spus eu. Admit că probabilitatea nu e prea mare; deși din nou, depinde de persoana respectivă. Apariția domnișoarei Brent sau a domnișoarei Claythorne într-o astfel de misiune n-ar fi produs nici o surpriză în mintea pacientei. Firește că apariția mea sau a domnului Blore, ori a domnului Lombard ar fi fost neobișnuită - ca să nu spun mai mult - dar cred totuși că vizita ar fi fost primită fără a trezi vreo bănuială.

— Și asta ne duce - unde? Întrebă Blore.

VI

Mângâindu-și buzele, judecătorul Wargrave spuse cu înfățișarea sa atât de inumană și lipsită de pasiune:

— Ne-am ocupat de cea de a doua crimă și am stabilit că niciunul dintre noi nu poate fi complet absolvit de bănuială.

Făcu o pauză și continuă:

— Ajungem acum la moartea generalului Macarthur, care s-a produs azi dimineață. Rog pe oricine consideră că are un alibi să-l spună. În ceea ce mă privește, voi declara că nu am un alibi valabil. Mi-am petrecut dimineața stând pe terasă și meditănd asupra situației speciale în care ne aflăm cu toții. Am stat pe scaunul acela de pe terasă toată dimineața până a bătut gongul, dar au existat, îmi închipui, câteva intervale de timp când nu m-a observat nimeni și când aș fi putut să cobor spre mare, să-l omor pe general și să mă întorc la scaunul meu. Nu există decât cuvântul meu că nu am părăsit terasa. În împrejurările de față, nu este de ajuns. Trebuie să existe dovada.

— Eu am fost cu domnul Lombard și cu doctorul Armstrong toată dimineața, spuse Blore. Pot s-o confirme.

— Te-ai dus în casă după o frânghie, spuse doctorul Armstrong.

— Sigur, m-am dus. M-am dus drept în casă și m-am întors imediat înapoi. Știți asta.

— Ți-a trebuit cam mult timp.

Blore se înroși:

— Ce dracu vrei să spui, doctore Armstrong?

— N-am spus decât că ai lipsit cam mult.

— A trebuit s-o găsec, nu-i așa? Nu poți să găsești un colac de frânghie într-o clipă.

Judecătorul Wargrave întrebă:

— În lipsa inspectorului Blore, dumneavoastră doi ați fost tot timpul împreună?

Armstrong răspunse aprins:

— Sigur. Adică. Lombard s-a depărtat câteva clipe. Eu am rămas pe loc.

Lombard spuse zâmbind:

— Am vrut să văd ce posibilitate există de a semnaliza prin heliograf spre uscat. Voiam să găsec locul cel mai bun. Am lipsit doar câteva clipe.

— Exact, aprobă Armstrong. Prea puțin ca să făptuiască o crimă, vă asigur.

— S-a uitat vreunul dintre dumneavoastră la ceas? Întrebă judecătorul.

— Nu.

— Nu aveam ceas, explică Philip Lombard.

Judecătorul spuse calm:

— Câteva clipe. O precizare prea vagă.

Se întoarse spre silueta țeapănă care croșeta:

— Domnișoară Brent?

— M-am plimbat cu domnișoara Claythorne până în vârful insulei. După aceea am stat pe terasă, la soare.

— Parcă nu te-am văzut acolo.

— Nu, eram după colțul casei, înspre răsărit, la adăpost de vânt.

— Și ai stat acolo până la prânz?

— Da.

— Domnișoară Claythorne?

Vera răspunde fără greutate, cu o voce clară:

— Am fost cu domnișoara Brent la începutul dimineții. După aceea am hoinărit puțin. Apoi m-am dus spre mare și am stat de vorbă cu generalul Macarthur.

Judecătorul Wargrave o întrerupe:

— Cât era ceasul?

Pentru prima dată, Vera răspunde vag:

— Nu știu. Cam o oră înainte de prânz, cred. Sau poate mai puțin.

— Era înainte de a fi vorbit noi cu el sau după? Întrebă Blore.

— Nu știu. Era. Era foarte ciudat, răspunde Vera tremurând.

— Cum adică era ciudat? Dori să știe judecătorul.

Vera spuse cu voce joasă:

— Spunea că o să murim cu toții. Spunea că așteaptă sfârșitul. M-a. M-a îngrozit.

Judecătorul dădu din cap:

— Ce ai făcut pe urmă?

— M-am întors înapoi spre casă. Apoi, chiar înainte de prânz, am ieșit din nou și m-am plimbat în sus, prin spatele casei. Am fost teribil de agitată toată ziua.

Judecătorul Wargrave își mângâie bărbia:

— Rămâne Rogers. Deși mă îndoiesc că mărturia sa va adăuga ceva la ceea ce știm până acum.

Chemat în fața „curții”, Rogers nu avu decât foarte puține de spus. Fusesse ocupat toată dimineața cu treburile gospodăriei și cu pregătirea mesei. Adusese cocteiluri pe terasă înainte de masă și apoi se dusese sus să-și mute lucrurile din mansardă în altă cameră. Nu se uitase pe fereastra niciodată în timpul dimineții și nu văzuse nimic care ar fi putut avea vreo legătură cu moartea generalului Macarthur. Putea să jure că fuseseră opt figurine de porțelan pe masa din sufragerie, când a aranjat masa pentru dejun.

Când Rogers termină ce avea de spus, se făcu o pauză.

Judecătorul Wargrave tuși, dregându-și glasul.

Lombard murmură către Vera Claythorne:

— Urmează tragerea concluziilor.

Judecătorul începu:

— Am cercetat împrejurările în care s-au petrecut cele trei crime – cât de bine ne-a stat în putință. Deși în unele cazuri probabilitatea exclude implicarea unora, nu putem afirma totuși cu hotărâre că vreo persoană poate fi considerată ca absolvită de orice complicitate. Îmi reafirm convingerea fermă că din cele șapte persoane adunate în această cameră, una este un criminal periculos și probabil dement. Nu avem nici o dovadă cu privire la identitatea respectivei persoane. În această conjunctură, tot ce putem face este să discutăm ce măsuri putem lua pentru a intra în legătură cu cei de pe țărâm și a cere ajutor, iar în cazul când acesta întârzie (ceea ce este foarte

posibil datorită stării timpului), ce măsuri trebuie să luăm ca să ne aflăm în siguranță.

V-aș ruga pe toți să vă gândiți la aceasta cu atenție și să-mi dați orice sugestii vă vin în minte. Între timp, vă previn pe toți să fiți în gardă. Până acum, ucigașul a avut o sarcină ușoară, întrucât victimele nu bănuiau nimic. De acum înainte, e datoria noastră să suspectăm pe fiecare dintre noi. Paza bună trece primejdia rea. Evitați orice risc și fiți cu ochii-n patru. Asta-i tot.

Philip Lombard murmură încetișor:

— Onorata curte se retrage.

Capitolul al zecelea

I

— Crezi ceva din toate astea? Întrebă Vera.

Stătea cu Philip pe pervazul ferestrei din salon. Afară ploua cu găleata, iar vântul vâjâia în rafale puternice, care se loveau de geamuri.

Philip Lombard își plecă ușor capul într-o parte înainte de a-i răspunde.

Apoi spuse:

— Vrei să spui dacă cred că bătrânul Wargrave are dreptate când spune că e unul dintre noi?

— Da.

— E greu de hotărât. Logic, știi, are dreptate, și totuși.

Vera îi luă vorba din gură:

— Și totuși, pare de necrezut!

Philip Lombard făcu o strâmbătură:

— Toată povestea e de necrezut! Dar, după moartea lui Macarthur, nu mai încapă nici o îndoială. Nu mai e vorba acum de accidente sau sinucideri. E precis crimă. Trei crime până acum.

Vera se-nfioră:

— E ca într-un coșmar. Și tot nu cred că astfel de lucruri se pot întâmpla!

— Știu, spuse el cu înțelegere. Imediat se va auzi o bătaie în ușă, te vei trezi și vei lua ceaiul de dimineață.

— O, cum aș vrea să fie adevărat!

Philip Lombard spuse grav:

— Da, dar nu se va întâmpla așa. Suntem cu toții în acest coșmar! Și trebuie să fim cu multă băgare de seamă de acum înainte.

Vera spuse, coborând glasul:

— Dacă. Dacă este unul dintre ei. Cine crezi că e?

Philip Lombard rânji deodată:

— Trebuie să înțeleg că ne-ai exclus pe noi doi? E perfect. Eu știu foarte bine că nu sunt ucigașul și nu te văd nici pe dumneata, Vera, ca o persoană dezechilibrată. Pari să fii una dintre cele mai sănătoase și mai tefere fete pe care le-am întâlnit. Mi-aș pune reputația în joc că ești întregă la minte.

Cu un zâmbet cam strâmb, Vera spuse:

— Mulțumesc.

— Ei, și acu, domnișoară Claythorne, nu-mi întorci complimentul?

Vera ezită o clipă, apoi spuse:

— Ai recunoscut, îți amintești, cred, că pentru dumneata viața omenească nu e ceva sfânt, totuși nu te pot vedea ca. ca pe omul care a pus să se înregistreze placa aceea de patefon.

— Exact. Dacă ar fi să comit una sau mai multe crime, aș face-o numai pentru ceea ce aș putea scoate din ele. Acest masacru în masă nu e în obiceiul meu. Bun, va să zică ne eliminăm pe noi și ne concentrăm asupra celor cinci tovarăși de prizonierat. Care dintre ei este U. N. Owen? Ei bine, ghicind așa, fără absolut nimic pe care să mă bizui, aș vota pentru Wargrave!

— Oh! Vera părea surprinsă. Se gândi câteva clipe și apoi spuse: De ce?

— Greu de spus exact. Dar, ca să încep cu ceva, e bătrân și a prezidat ani de zile curți de judecată. Adică, s-a substituit lui Dumnezeu Atotputernicul câteva luni în fiecare an. Asta îți se poate urca la cap în cele din urmă. Ajungi să te vezi atotputernic, cu puteri de viață și moarte – și dacă creierul tău are o fisură, s-ar putea să vrei să faci un pas înainte și să devii Justițiar, un fel de Judecător Extraordinar.

— Da, cred că e posibil. Spuse rar Vera.

— Dar dumneata pentru cine votezi?

— Pentru doctorul Armstrong, răspuse ea fără nici o ezitare.

Lombard fluieră încet:

— Doctorul? Știi, l-aș fi pus ultimul dintre toți.

Vera dădu din cap:

— Oh, nu! Două dintre morți au fost provocate prin otrăvire. Asta indică mai degrabă un doctor. Și apoi, nu poți trece cu vederea că singurul lucru pe care știm absolut că l-a luat nevasta lui Rogers este somniferul dat de el!

— Da, e adevărat, recunosc Lombard.

Vera insistă:

— Dacă un doctor ar înnebuni, ar trebui să treacă mult timp până când cineva ar începe să bănuiască. Și apoi, doctorii lucrează prea mult, și fac eforturi prea mari.

— Da, dar mă îndoiesc că l-ar fi putut ucide pe Macarthur. N-ar fi avut vreme în intervalul acela scurt cât l-am lăsat singur. Nu. Afară doar dacă n-a fugit iepurește până acolo și înapoi, dar mă îndoiesc că e într-o formă atât de bună ca să facă asta și să nu arate nici un semn de oboseală.

— N-a făcut-o atunci. A avut mai târziu prilejul.

— Când?

— Când s-a dus să-l cheme pe general la masă.

Philip scoase din nou un fluierat ușor. Spuse:

— Așa, va să zică crezi că a făcut-o atunci? Îți trebuie mult sânge rece pentru asemenea ispravă.

Vera spuse nerăbdătoare:

— Dar ce risca? Este singurul om de aici care are cunoștințe medicale. Poate declara sub jurământ că generalul era mort de o oră. Și cine-l poate contrazice?

Philip se uită gânditor la ea.

— Știi, spuse, nu-i o idee rea. Mă întreb.

II

— Cine este, domnule Blore? Asta vreau să știu: cine este?

Fața lui Rogers era chinută. Măinile îi stăteau încleștate pe bucata de piele de lustruit pe care o ținea în mână.

Ex-inspectorul Blore expuse:

— Ehei, omule, tocmai asta e întrebarea!

— Unul dintre noi, a zis domnul judecător. Dar cine anume? Asta vreau să știu. Cine e diavolul cu chip de om?

— Asta, spuse Blore, am vrea s-o știm cu toții.

— Dar aveți o părere, domnule Blore, spuse Rogers cu șiretenie. Aveți o părere, nu-i așa?

— S-ar putea să am, admise Blore. Dar asta nu înseamnă că știu ceva sigur. S-ar putea să greșesc. Tot ce pot să spun e că, dacă am dreptate, persoana în chestiune este un tip foarte stăpân pe sine. Foarte, zău așa.

Rogers își șterse fruntea de transpirație. Spuse răgușit:

— E ca într-un coșmar, asta e.

Blore rosti, uitându-se la el cu curiozitate:

— Dumneata ai vreo părere, Rogers?

Valetul dădu din cap și vorbi răgușit:

— Nu știu. Nu știu nimic. Și asta mă scoate din minți. De frică. Fiindcă n-am nici o idee.

III

Doctorul Armstrong spuse cu violență:

— Trebuie să scăpăm de aici. Trebuie. Trebuie. Cu orice preț!

Judecătorul Wargrave se uita gânditor pe fereastra salonului. Se juca cu șnurul de la ochelari.

— Nu afirm, desigur, că m-aș pricepe să ghicesc cum va fi vremea, spuse el. Dar așa spune că e foarte puțin probabil să ajungă aici o barcă - chiar dacă s-ar cunoaște situația în care ne aflăm - în mai puțin de 24 ore; și atunci, numai dacă stă vântul.

Doctorul Armstrong își lăsă capul în mâini și gemu:

— Și între timp, putem fi uciși cu toții în pat?

— Sper că nu, zise judecătorul Wargrave. Trebuie să luăm toate precauțiile posibile pentru ca un asemenea lucru să nu se întâmple.

Doctorului Armstrong îi trecu prin minte că un bătrân ca judecătorul ținea mai mult la viață decât un tânăr. Se minunase adeseori de acest fapt în cariera sa profesională. Uite-l pe el, mai tânăr cu vreo douăzeci de ani decât judecătorul, și totuși cu un simț de autoconservare mult inferior.

Judecătorul Wargrave se gândea: „Uciși în pat! Doctorii ăștia sunt toți la fel - gândesc în clișee. O inteligență de duzină.”

— Nu uita că sunt de pe acum trei victime, spuse doctorul.

— Desigur. Dar nu trebuie să neglijezi faptul că erau complet nepregătiți pentru atac. Noi suntem preveniți.

Doctorul Armstrong spuse amar:

— Ce putem face? Mai devreme sau mai târziu.

— Cred, încep judecătorul Wargrave, că sunt câteva lucruri pe care le putem face.

— N-avem nici măcar o idee cine ar putea fi.

Judecătorul își mângâie bărbia și murmură:

— O, știi, eu n-aș spune asta.

Armstrong îl privi țintă:

— Vrei să spui că dumneata știi?

Judecătorul Wargrave spuse prudent:

— Dacă-i vorba de dovezi concrete, așa cum se cer la tribunal, recunosc că n-am niciuna. Dar mi se pare, revăzând întreaga afacere, că o anumită persoană este indicată foarte clar. Da, așa cred.

Armstrong se uită țintă la el. Spuse:

— Nu înțeleg.

IV

Domnișoara Brent urcă sus în dormitor.

Își luă Biblia și se așeză lângă fereastră. O deschise. Apoi, după o clipă de ezitare, o lăsă la o parte și se duse spre măsuța de toaletă. Dintr-un sertar scoase un carnet cu coperti negre.

Îl deschise și începu să scrie:

S-a întâmpat ceva îngrozitor. Generalul Macarthur a murit. (Vărul lui e căsătorit cu Elsie Macpherson.) Nu mai încapă nici o îndoială că a fost omorât. După dejun, judecătorul ne-a spus câteva lucruri foarte interesante. E convins că ucigașul e unul dintre noi. Asta înseamnă că unul dintre noi e posedat de diavol. O bănuiam. Care dintre noi este? Toți se întrebă. Dar numai eu știu.

Stătu câțva timp nemișcată. Privirea îi deveni vagă și cețoasă. Creionul îi juca ametețit între degete. Cu litere mari de tipar, tremurate și risipite, scris:

NUMELE UCIGAȘULUI ESTE BEATRICE TAYLOR.

Închise ochii.

Deodată, cu o tresărire, se trezi. Se uită la carnet. Cu o exclamație mânioasă, trase câteva linii peste literele inegale, strâmbe, ale ultimei propoziții.

Spuse cu glas șoptit:

— Am scris eu asta? Eu? Înseamnă că încep să înnebunesc.

V

Furtuna creștea. Vântul urla izbindu-se de casă.

Toată lumea era în salon. Stăteau îngrămădiți cât mai aproape unul de altul. Și, pe furiș, se observau.

Când Rogers aduse tava cu ceai, tresăriră cu toții. Rogers întrebă:

— Să trag perdelele? O să fie ceva mai plăcut.

Primind aprobarea, trase perdelele și aprinse luminile. Camera păru deodată mai veselă. Umbrele se mai risipiră. Sigur, până mâine furtuna o să treacă și o să vină cineva – o să vină o barcă.

— Turnați dumneavoastră ceaiul, domnișoară Brent? Întrebă Vera Claythorne.

Femeia mai în vârstă răspunse:

— Nu, toarnă-l dumneata, draga mea. Ceainicul ăla e prea greu. Și mi-am rătăcit două gheme din lâna mea gri de croșetat. Sunt tare necăjită.

Vera se duse spre masa de ceai. Se auzi zgomotul și clinchetul voios al porțelanului. Reveneau iarăși la normal.

Ceai! Binecuvântatul ceai de după-amiază. Philip Lombard spuse ceva hazliu. Blore răspunse. Doctorul Armstrong povesti o anecdotă. Judecătorul Wargrave, care de obicei detesta ceaiul, sorbea încântat.

În această atmosferă relaxată apăru Rogers.

Era tulburat. Vorbi nervos, cam fără șir:

— Scuzați-mă, vă rog. Dar știe cineva. Ce s-a întâmplat. Cu perdeaua de la baie?

Lombard ridică brusc capul:

— Perdeaua de la baie? Ce dracu vrei să spui, Rogers?

— Nu mai e, domnule, a dispărut. Am fost peste tot să trag toate perdelele, iar cea din baie nu mai era acolo.

— Azi dimineață era acolo? Întrebă judecătorul Wargrave.

— O, da, domnule!

— Ce fel de perdea era? Se interesă Blore.

— Dintr-o pânză impermeabilă, de un roșu aprins, domnule. Se asorta cu faianța roșie.

— Și a dispărut? Întrebă Lombard.

— A dispărut, domnule.

Se priviră unii pe alții.

Blore spuse greoi:

— Ei, și la urma urmei, ce-i cu asta? E o nebunie. Dar toate sunt așa. Oricum, n-are importanță. Nu poți să omori pe nimeni cu o perdea. Uită povestea asta.

— Da, domnule. Mulțumesc domnule, spuse Rogers.

Își închizând ușa în urma lui.

În cameră, vâlul groazei se lăsase din nou.

Iar se observau unul pe altul pe furiș.

VI

Veni și ora mesei. Mâncară, se strânse masa. Fusese o masă simplă, mai ales din conserve.

Pe urmă, în salon, tensiunea era aproape prea mare ca să poată fi suportată.

La ora nouă, Emily Brent se ridică în picioare.

— Mă duc să mă culc.

— Și eu, spuse Vera.

Cele două femei urcară sus. Lombard și Blore le însoțiră. Stând în capul scării, cei doi bărbați le văzură intrând fiecare în camera ei și închizând ușa. Auziră zgomotul a două zăvoare trase și a două chei răsucindu-se în broască.

Blore spuse cu un rânjat:

— Nu mai e nevoie să le spui să-și încuie ușa!

— Ei, cel puțin noaptea n-au de ce să se teamă, zise Lombard.

Începu să coboare și celălalt îl urmă.

VII

După o oră, urcară să se culce și cei patru bărbați. Urcară toți, împreună. Din sufragerie, unde aranja masa pentru dimineață, Rogers îi văzu urcând. Îi auzi oprindu-se pe palierul de deasupra.

Apoi se auzi vocea judecătorului:

— Nu e nevoie, cred, domnilor, să vă sfătuiesc să vă încuiați ușa.

— Mai mult, puneți chiar un scaun în fața ușii. Există mijloace de a se deschide ușile pe dinafară, spuse Blore.

— Dragul meu Blore, necazul cu dumneata e că știi prea multe!

Murmură Lombard.

Judecătorul spuse grav:

— Noapte bună, domnilor. Să ne vedem toți cu bine dimineață!

Rogers ieși din sufragerie și se furișă puțin pe scări. Văzu patru siluete intrând pe patru uși, auzi răsucindu-se patru chei și zgomotul a patru zăvoare.

Dădu din cap.

— E în regulă, murmură.

Se înapoie în sufragerie. Da, totul era pregătit pentru dimineață. Ochii i se opriră pe suportul de sticlă din mijlocul mesei și pe cele șapte figurine de porțelan.

Un rânjel brusc îi transformă fața. Murmură:

— O să am grijă să nu mai facă nimeni vreo pozna în noaptea asta.

Traversând camera, încuie ușa de la cămară. Apoi, ducându-se spre cealaltă ușă care da spre hol, o trase, o încuie și puse cheia în buzunar. Pe urmă, stingând luminile, se grăbi în sus pe scări spre noul lui dormitor.

Aici nu exista decât o singură posibilitate de ascunzătoare, șifonierul cel mare, și se uită în el imediat. Apoi, încuind ușa și trăgând zăvorul, se pregăti de culcare.

Își spuse: „N-o să mai umble nimeni la negrii ăia în noaptea asta. Am avut eu grijă.”

Capitolul al unsprezecelea

|

Philip Lombard obișnuia să se trezească în zori. La fel se întâmplă și în dimineața aceea. Se ridică în cot și ascultă. Vântul se mai potolise parcă, dar sufla încă. Nu auzea căzând ploaia.

La ora opt, vântul bătea mai tare, dar Lombard nu-l auzea. Adormise din nou.

La nouă și jumătate stătea pe marginea patului uitându-se la ceas. Îl duse la ureche. Apoi buzele i se desfăcură în acel zâmbet curios, ca de lup, care-i era caracteristic.

Spuse foarte încet:

— Cred că e timpul să fac ceva.

La zece fără douăzeci și cinci bătea la ușa încuiată de la camera lui Blore.

Acesta deschise cu prudență. Avea părul ciufulit și ochii încă tulburi de somn.

Philip Lombard spuse afabil:

— Ai dormit douăzeci și patru de ore? Ei, asta arată că ai conștiința curată.

— Ce s-a întâmplat? Întrerupse Blore scurt.

Lombard răspunde:

— Te-a chemat cineva. Sau ți-a adus ceaiul? Știi cât e ceasul?

Blore se uită peste umăr la un mic ceas de voiaj de lângă pat.

— Zece fără douăzeci și cinci! N-ai crede că am putut să dorm atât.

Unde-i Rogers?

Philip Lombard spuse:

— Doar ecoul îți răspunde: „Unde-i?”

— Ce vrei să spui? Întrebă celălalt tăios.

— Vreau să spun că Rogers lipsește. Nu e nici la el în cameră, nici în altă parte. Nici ceainicul nu e pus, și nici focul de la bucătărie aprins.

Blore înjură printre dinți. Apoi rosti:

— Unde dracu poate să fie? Undeva pe insulă? Așteaptă-mă să-mi pun niște haine. Vezi dacă ceilalți știu ceva.

Philip Lombard aprobă. Trecu pe rând pe la ușile încuiate.

Pe Armstrong îl găsi treaz și aproape îmbrăcat. Judecătorul Wargrave, la fel ca și Blore, a trebuit să fie trezit din somn. Vera Claythorne era îmbrăcată. Camera Emilyei Brent era goală.

Grupul începu să caute prin casă. Camera lui Rogers, așa cum spusese Philip Lombard, era goală. Se vedea că în pat dormise cineva, iar briciul, pământul și săpunul erau ude.

— S-a trezit totuși, spuse Lombard.

Vera vorbi încet, cu o voce pe care încerca s-o facă hotărâtă și sigură:

— Nu crezi că se ascunde pe undeva. Și ne pândește?

— Dragă fată, sunt gata să cred orice despre oricine, îi spuse Lombard.

Sfatul meu e să stăm împreună până îl găsim.

— Trebuie să fie afară pe insulă, undeva, fu de părere Armstrong.

Blore, care se alăturase și el grupului, îmbrăcat, dar tot nebărbierit, spuse:

— Unde s-a dus domnișoara Brent? Asta e alt mister.

Dar chiar când ajunseră în hol, Emily Brent intră pe ușa din față. Avea pe ea o haină de ploaie.

— Marea e la fel de furioasă. N-aș crede să poată porni azi vreo barcă, le spuse ea.

— Ai hoinărit singură pe insulă, domnișoară Brent? O întrebă Blore. Nu-ți dai seama că e curată nebunie?

— Te asigur, domnule Blore, că am fost foarte atentă, spuse Emily Brent.

Blore mormăi:

— L-ai văzut cumva pe Rogers?

Domnișoara Brent ridică sprâncenele.

— Rogers? Nu, nu l-am văzut în dimineața asta. De ce?

Judecătorul Wargrave, bărbierit, îmbrăcat și cu dantura pusă, cobora scările. Se duse spre ușa de la sufragerie, care era deschisă.

— Ha, a pus masa pentru micul dejun, după câte văd.

— Ar fi putut s-o facă aseară, spuse Lombard.

Intrară cu toții în cameră, privind la farfuriile și tacâmurile aranjate cu grijă. La șirul de cești de pe bufet. La suportul de pâslă pregătit pentru cana de cafea.

Vera fu prima care observă. Îl apucă pe judecător de braț și strânsoarea degetelor ei atletice îl făcu pe bătrânul domn să se strâmbe de durere.

— Negrii! Priviți! Urlă.

În mijlocul mesei erau numai șase figurine de porțelan.

II

Curând după aceea, îl găsiră și pe Rogers.

Era în mica spălătorie din curte, unde se dusese să taie surcele pentru focul din bucătărie. Avea încă în mână toporișca cea mică. Un topor mai mare, mai greu, stătea rezemat de ușă, cu tăișul năclăit. Se potrivea prea bine cu rana adâncă de la ceafa lui Rogers.

III

— E absolut limpede, spuse Armstrong. Ucigașul s-a furișat probabil în spatele lui, a rotit toporul o dată și l-a pocnit în cap, în timp ce omul stătea aplecat.

Blore presăra făină peste coada toporului, căutând amprente.

— Era nevoie de multă forță, doctore? Întrebă judecătorul Wargrave.

Armstrong spuse grav:

— Ar fi putut s-o facă și o femeie, dacă asta vrei să spui.

Se uită repede în jur. Vera Claythorne și Emily Brent se retrăseseră în bucătărie.

— Fata ar fi putut-o face cu ușurință - e un tip athletic. Domnișoara Brent pare destul de șubredă, dar genul ăsta de femeie are adesea multă forță musculară. Și nu trebuie să uitați că toți bolnavii mintali au o forță de nebănuț.

Judecătorul aprobă gânditor.

Blore se ridică în genunchi, suspinând:

— Nici o amprentă. Coada toporului a fost ștearsă după aceea.

Se auzi un hohot de râs - se întoarseră brusc. Vera Claythorne stătea în curte. Striga din toate puterile cu o voce ascuțită, stridentă, zguduită toată de hohote de râs:

— Sunt albine pe insula asta? Spuneți-mi! Unde ne ducem după miere? Ha! Ha!

Se uitau la ea fără să înțeleagă. Părea că fata asta sănătoasă, echilibrată, a înnebunit sub ochii lor. Continuă pe același ton strident, nefiresc:

— Nu vă holbați așa! Ca și cum ați crede că sunt nebună. Ce vă întreb e destul de normal. Albine, stupi, roiuri, albine! Oh, nu înțelegeți? N-ați citit poezia aceea idioată? E sus în fiecare dormitor. Pusă acolo ca s-o studiați. Am fi putut să înțelegem de la început dacă am fi avut minte. Șapte negri mititei despicau surcele groase. Și strofa următoare. O știu toată pe dinafară, vă

spun. Șapte negri mititei se jucau c-un stup, netoții. De-asta întreb. Sunt albine aici pe insulă? Nu e caraghios? Nu e al naibii de caraghios?

Începu din nou să râdă sălbatic. Doctorul Armstrong se apropie de ea. Ridică mâna și o lovi hotărât peste obraz.

Vera respiră greu, sughită. Și înghiți. Rămase nemișcată o clipă, apoi spuse:

— Mulțumesc. Mă simt bine acum.

Glasul îi era din nou calm și controlat – glasul unei profesoare de sport energice.

Se întoarce și, traversând curtea spre bucătărie, spuse:

— Domnișoara Brent și cu mine o să vă pregătim micul dejun. Puteți. Să aduceți câteva surcele. ca să aprindem focul?

Pe obraz se vedeau urmele roșii ale mâinii doctorului.

În timp ce fata intra în bucătărie, Blore spuse:

— Ei, ai procedat cum trebuie, doctore.

Armstrong răspunse, scuzându-se parcă:

— Trebuia! Isteria ne mai lipsea acum.

— Nu e un tip isteric, spuse Philip Lombard.

Armstrong se declară de acord:

— O, nu. O fată bună, sănătoasă, cu mintea întregă. Dar șocul acesta brusc i s-ar putea întâmpla oricui.

Rogers tăiase câteva lemne înainte de a fi fost omorât. Le adunară și le duseră în bucătărie. Vera și Emily Brent erau ocupate: domnișoara Brent aprindea focul, Vera tăia slănina.

— Vă mulțumesc, spuse Emily Brent. Vom căuta să fim cât mai repede gata. Să zicem o jumătate de oră. Sau trei sferturi de oră. Apa o să fiarbă repede.

IV

Ex-inspectorul Blore îi spuse lui Philip Lombard cu glasul răgușit, scăzut:

— Știi ce cred?

— Întrucât abia aștepți să-mi spui, nu merită să mă ostenesc să ghicesc.

Ex-inspectorul Blore nu era omul care să înțeleagă o aluzie fină.

Continuă greoi:

— A fost un caz în America. Un bătrân cu nevasta. Amândoi omorâți cu un topor. În plină zi. Nimeni în casă, în afară de fiica lor și de femeia de serviciu. Cea din urmă, s-a dovedit, n-ar fi putut s-o facă. Fiica era o fată bătrână, respectabilă. Părea de necrezut. Așa de necrezut, încât au achitat-o. Dar niciodată n-au găsit altă explicație. Făcu o pauză, apoi spuse: M-am gândit la asta când am văzut toporul. Și pe urmă când, intrând în bucătărie, am văzut-o atât de liniștită și senină. Nici un semn de tulburare. Fata. Cu izbucnirea ei isterică. E ceva natural. Ia care te aștepți. Nu crezi?

— Se poate, spuse laconic Philip Lombard.

Blore urmă:

— Dar cealaltă! Așa de îngrijită și mironosiță. Cu șorțul ăla. al nevastei lui Rogers cred. Spunând: „Micul dejun e gata într-o jumătate de oră”. Sau

așa ceva. Dacă vrei să știi părerea mea, femeia asta e nebună de legat! Multe fete bătrâne apucă pe drumul ăsta. Vreau să spun, nu se apucă de omorât pe scară largă, ci se cam scrântesc la cap. Din nefericire, ea a apucat-o pe drumul acela. Manie religioasă. Crede că e unealta lui Dumnezeu. În sfârșit, ceva de același gen! Stă în camera ei. Știi. Și citește Biblia.

Philip Lombard oftă și spuse:

— Asta nu prea e o dovadă concludentă de dezechilibru mintal, Blore.

Dar Blore continuă, greoi și perseverent:

— Și pe urmă a fost afară. Cu haina de ploaie. Spunea că s-a dus să se uite cum e marea.

Celălalt dădu din cap:

— Rogers a fost omorât în timp ce tăia lemne pentru foc – adică imediat după ce s-a sculat. Domnișoara Brent n-ar fi avut nevoie să colinde pe-afară câteva ceasuri după aceea. Dacă vrei să știi ce cred eu, ucigașul lui Rogers a avut grijă să fie găsit în pat, sforăind.

— Dar nu înțelegi, domnule Lombard? Dacă femeia ar fi nevinovată, i-ar fi frică să plece hoinărind de una singură. Ar face-o numai dacă ar ști că n-are de ce să-i fie frică. Adică, dacă ea însăși e criminalul.

— Da. E o idee la care nu m-am gândit.

Adăugă cu un rânjete ușor:

— Încântat că nu mă mai suspectezi.

Blore spuse cam jenat:

— Te-am bănuit pe dumneata la început. Revolverul ăla. Și povestea ciudată pe care ai spus-o. Sau n-ai spus-o. Dar îmi dau seama acum că greșeam. Făcu o pauză și continuă: Sper că nici dumneata nu mă crezi vinovat.

Philip zise gânditor:

— S-ar putea să mă-nșel, firește, dar nu cred că ai destulă imaginație pentru treaba asta. Tot ce pot spune e că dacă dumneata ești criminalul, ești un actor strașnic și îmi scot părțile în fața dumitale. Coborî vocea: Și acum, numai între noi, Blore, și ținând seama că probabil vom fi amândoi niște cadavre înainte de sfârșitul zilei de mâine – ce zici, ai dat atunci o depoziție falsă?

Blore se mișcă stânjenit de pe un picior pe altul. În cele din urmă spuse:

— Se pare că acum nu mai are nici o importanță. Ei bine, da, Landor era complet nevinovat. Banda m-a mituit. Și l-am trimis la răcoare. Bagă de seamă, n-aș recunoaște.

— Dacă ar fi vreun martor, sfârși Lombard cu un rânjete. Rămâne doar între noi doi. Ei, sper că ai scos ceva din treaba aceea.

— Nu atât cât s-ar fi convenit. Niște ticăloși, toată banda asta a lui Purcell! Am fost totuși avansat.

— Iar Landor a fost condamnat pe viață și a murit în închisoare.

— Nu puteam să știu c-o să moară, nu-i așa? Întrebă Blore.

— Nu, ăsta a fost ghinionul dumitale.

— Al meu? Al lui, vrei să spui.

— Și al dumitale. Deoarece se pare că, de pe urma acestei fapte, și viața dumitale urmează să fie scurtată într-un chip neplăcut.

— A mea? Blore îl privi țintă. Crezi că am să-l urmez pe Rogers și pe ceilalți? Nu-s eu ăla! Mă păzesc foarte bine, dacă vrei să știi.

— Ei. Nu-mi plac pariurile. Și chiar așa, dacă mori, n-o să-mi poți plăti.

— Ascultă, domnule Lombard, ce vrei să spui?

Philip Lombard își arătă dinții:

— Vreau să spun, dragă Blore, că după părerea mea n-ai nici o șansă.

— Ce?

— Lipsa dumitale de imaginație o să te facă o țintă absolut sigură. Un criminal cu imaginația lui U. N. Owen poate să te prindă-n cursă oricând va voi el. Sau ea.

Blore se înroși. Întrebă furios:

— Dar dumneata?

Chipul lui Philip Lombard se înăspri, luând o expresie amenințătoare.

— Eu am o imaginație destul de bună. Am fost în situații grele și înainte, și am scăpat! Cred. Nu vreau să spun mai mult, dar cred că o să scap și din asta.

V

Ouăle erau în tigaie. Vera, în timp ce prăjea pâinea, se gândea: „De ce m-am purtat ca o isterică? A fost o greșeală. Fii calmă, draga mea, calmă.”

Doar se lăudase întotdeauna cu echilibrul ei!

Domnișoara Claythorne a fost minunată. Și-a păstrat capul. A pornit imediat înot după Cyril.

De ce se mai gândește acum la asta? Totul se terminase. Se sfârșise. Cyril se dusese la fund înainte de a ajunge ea la stâncă. Simțise că o ia curentul și o duce în larg. Se lăsase dusă de val. Înotând liniștit, plutind. Până ce sosise barca, în cele din urmă.

O lăudaseră pentru curajul și sângele ei rece.

Numai Hugo nu. Hugo doar se uitase la ea.

Doamne, cum o durea, chiar și acum, să se gândească la Hugo.

Unde era? Ce făcea? Era logodit. Însurat?

— Vera, se arde pâinea!

Vocea Emily Brent era aspră.

— Oh, iertați-mă, domnișoară Brent, așa e. Ce proastă sunt!

Emily Brent ridică ultimul ou din grăsimea care sfârâia.

Punând o altă bucată de pâine la prăjit, Vera spuse uimită:

— Sunteți minunat de calmă, domnișoară Brent.

Emily Brent răspunse, strângând buzele:

— Am fost crescută să nu-mi pierd capul și să nu fac niciodată multă zarvă.

Vera gândi mecanic: „Înfrânată. De copil. Asta explică multe.”

Spuse:

— Nu vă e frică?

Făcu o pauză și apoi adăugă:

— Sau nu vă pasă de moarte?

Moarte! Parcă un burghiu mic și ascuțit pătrunse în masa solidă, înghețată din creierul Emily Brent. Să moară? Dar ea n-o să moară! Ceilalți or să moară. Da. Dar nu ea, Emily Brent. Fata asta nu înțelegea! Emily Brent nu-i era frică. Niciunul din familia Brent nu era fricos. Toți ai ei erau militari. Înfruntau moartea fără să clipească. Duceau o viață dreaptă, la fel cum și ea, Emily Brent, dusesese o viață dreaptă. Nu făcuse niciodată nimic de care să-i fie rușine. Așa că, normal, ea n-o să moară.

„Domnul are grija de oile lui. Să nu-ți fie teamă de groaza morții; nici de săgeata care zboară ziua.” Era în plină zi acum, nu era nimic de groază.

„Niciunul dintre noi n-o să plece de pe insulă.” Cine spusese asta? Generalul Macarthur, sigur, al cărui văr se căsătorise cu Elsie Macpherson. Lui părea că nu-i păsa. Părea. Chiar. Că-i convenea! Rău! Aproape un păcat să simți astfel. Unii oameni s-au gândit atât de puțin la moarte, încât și-au luat viața.

Beatrice Taylor. Noaptea trecută o visase pe Beatrice. O visase că era afară, își apăsa fața de geam și, gemând, cerea să fie lăsată înăuntru. Dar Emily Brent n-a vrut s-o lase. Pentru că dacă ar fi lăsat-o, s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor.

Emily își reveni cu o tresărire și văzu că Vera se uită la ea cam ciudat. Spuse cu vioiciune:

— Totul e gata, nu-i așa? Să ducem gustarea înăuntru.

VI

Micul dejun decurse într-o atmosferă stranie. Toată lumea era foarte politicoasă.

— Mai dorești puțină cafea, domnișoară Brent?

— Domnișoară Claythorne, o felie de șuncă?

— Încă o felie de pâine prăjită?

Șase oameni, toți stăpâni pe ei, normali - în exterior.

Și în interior? Gânduri care goneau în cerc ca niște veverițe în cușcă.

„Ce urmează? Ce urmează? Cine? Care?” „O să mergă? Mă îndoiesc.

Dar merita să încerc. Dacă mai e vreme. Doamne, dacă mai e vreme.” „Manie religioasă, asta e. Deși, dacă te uiți la ea, cu greu poți să crezi. Dacă greșesc.” „E o nebunie - totul e o nebunie. Înnebunesc. Gheme de lână care dispar. Perdeaua roșie. Nu are nici un sens. Nu pot să pricep.” „Ce prost, a crezut tot ce i-am spus. A fost ușor. Trebuie să fiu prudent, totuși, foarte prudent”.

„Șase figurine de porțelan. Numai șase. Câte or să rămână până deseară?”

— Cine dorește ultimul ou?

— Marmeladă?

— Mulțumesc, mai vreți o felie de pâine?

Șase oameni, comportându-se normal la micul dejun.

Capitolul al doisprezecelea

I

Masa se isprăvi.

Judecătorul își dresese glasul. Spuse cu o voce clară, autoritară:

— Cel mai bine ar fi, cred, să ne întâlnim ca să discutăm situația. Să zicem peste o jumătate de oră, în salon?

Toată lumea se declară de acord.

Vera începu să adune farfuriile. Spuse:

— O să strâng masa și o să spăl vasele.

— O să vi le ducem noi în bucătărie, se offeri Philip Lombard.

— Mulțumesc.

Emily Brent se ridică, dar se așeză din nou.

— O, Doamne!

— S-a întâmplat ceva, domnișoară Brent? Se interesă judecătorul.

Emily se scuză:

— Iertați-mă. Aș vrea s-o ajut pe domnișoara Claythorne, dar nu știu ce am. Mă simt puțin amețită.

— Amețită? Doctorul Armstrong veni lângă ea: Destul de firesc. Șoc cu întârziere. Pot să-ți dau ceva ca să.

— Nu!

Cuvântul îi izbucni de pe buze ca o explozie.

Îi luă pe toți pe neașteptate. Doctorul Armstrong se înroși tot.

Nu puteai să nu citești teama și bănuiala în privirea ei.

— Cum dorești, domnișoară Brent, spuse doctorul rigid.

— Nu vreau să iau nimic. Absolut nimic. O să stau aici liniștită până îmi trece amețea.

Terminară cu strânsul mesei.

— Mă pricep puțin la gospodărie, spuse Blore. Să-ți dau o mână de ajutor, domnișoară Claythorne?

— Mulțumesc, îi răspunse Vera.

Emily Brent rămase singură în sufragerie.

Un timp auzi un murmur slab de glasuri din bucătărie.

Amețea îi trecea. Era somnoroasă, ar fi putut adormi ușor.

Simțea un bâzâit în urechi – sau era un bâzâit adevărat?

„Parc-ar fi o albină. Un bondar.” se gândi ea.

Imediat văzu și albina. Se urca pe geam. Parcă Vera Claythorne vorbise de albine în dimineața asta.

Albine și miere.

Îi plăcea mierea. Miere în fagure, să ți-o scoți singură dintr-un săculeț de muselină. Pic, pic, pic.

Era cineva în cameră. Cineva ud learcă și de pe care curgea apă. Beatrice Taylor, care ieșise din râu.

Trebuia doar să întoarcă privirea și o vedea.

Dar nu putea să-ntoarcă capul.

Ce-ar fi să strige?

Dar nu putea să strige.

Nu mai era nimeni în casă. Era complet singură.

Auzi pași. Pași care se furișau ușor până în spatele ei. Pașii împleticiți ai fetei înecate.

În nări simți un miros umed, umed și rece.

Pe fereastră albina bâzâia - bâzâia.

Și pe urmă simți înțepătura.

Acul albinei pe gât.

II

Stăteau în salon și o așteptau pe Emily Brent.

— Să mă duc s-o chem? Se oferi Vera Claythorne.

— O clipă, spuse Blore repede.

Vera se așeză din nou. Toată lumea îl privi întrebător pe Blore, care începu:

— Ascultați cu toții aici, părerea mea: nu trebuie să-l căutăm pe autorul tuturor acestor crime mai departe decât în sufragerie, în clipa asta. Pot să jur că femeia e criminalul!

— Și motivul? Întrebă Armstrong.

— Manie religioasă. Ce spui, doctore?

— Perfect posibil. N-am nimic de zis. Dar, desigur, nu avem dovezi.

— Era foarte ciudată în bucătărie când pregăteam micul dejun, spuse Vera. Ochii ei. Vera se cutremură.

— Nu poți s-o judeci după asta, fu de părere Lombard. Cu toții suntem puțin tulburați acum.

— Mai e ceva, spuse Blore. E singura care n-a vrut să dea nici o explicație în legătură cu acuzația de pe placa de patefon. De ce? Fiindcă n-avea niciuna.

Vera se mișcă pe scaun:

— Asta nu e chiar adevărat. Mi-a spus mie. După aceea.

— Ce ți-a spus, domnișoară Claythorne? Întrebă Wargrave.

Vera repetă povestea Beatricei Taylor.

— O poveste perfect sinceră, remarcă judecătorul Wargrave. Mie personal nu mi-ar fi greu s-o accept. Spune-mi, domnișoară Claythorne, părea să fie tulburată de un sentiment de vină sau de remușcare pentru atitudinea pe care o avusese?

— Cătuși de puțin, spuse Vera. Nu părea deloc mișcată.

— Inimi de piatră, fetele astea bătrâne și cinstite! Invidie, mai ales!

Spuse Blore.

— E unsprezece fără cinci, remarcă judecătorul Wargrave. Cred că ar trebui s-o invităm pe domnișoara Brent să ia parte la discuția noastră.

Blore întrebă:

— Nu intenționați să faceți nimic?

— Nu văd ce am putea face, spuse judecătorul. Bănuielile noastre sunt, pentru moment, numai bănuieli. O să-l rog, totuși, pe doctorul Armstrong să observe foarte atent purtarea domnișoarei Brent. Să mergem acum în sufragerie.

O găsiră pe Emily Brent pe scaunul unde o lăsaseră. Din spate nu văzură nimic ciudat, în afară de faptul că părea să nu-i fi auzit intrând în cameră.

Și apoi îi văzură fața - congestionată, cu buzele vinete și ochii ficși.

— Dumnezeule, e moartă! Exclamă Blore.

III

Vocea subțire, liniștită a judecătorului Wargrave spuse:

— Încă unul dintre noi absolvit. Prea târziu!

Armstrong se aplecă deasupra moartei. Mirosi buzele, dădu din cap, se uită la pleoape.

— Cum a murit, doctore? Întrebă Lombard nerăbdător. N-avea nimic când am lăsat-o aici!

Armstrong se uita atent la un semn pe partea dreaptă a gâtului. Spuse:

— Asta e urma unei seringi hipodermice.

Dinspre fereastră se auzi un zumzăit. Vera strigă:

— Uitați-vă. O albină. Un bondar. Amintiți-vă ce vă spuneam dimineață!

Armstrong spuse sever:

— Nu albina a înțepat-o! O mână omenească a ținut seringă.

— Ce otravă a fost injectată? Întrebă judecătorul.

— O cianură, presupun, răspunse Armstrong. Probabil cianură de potasiu, ca și la Anthony Marston. Probabil că a murit aproape imediat, prin asfixiere.

— Dar albina aceea? Țipă Vera. Să fie doar o coincidență?

Lombard spuse sumbru:

— O, nu, nu e coincidență! E tenta de culoare locală adusă de ucigașul nostru. E o fiară jucăușă. Îi place să se țină cât mai mult de blestemata aceea de poezioară!

Pentru prima dată vocea îi era inegală, aproape stridentă, ca și cum până și nervii lui, căliți într-o lungă carieră plină de riscuri și întâmplări periculoase, cedaseră în cele din urmă.

Spuse cu violență:

— E o nebunie! Nebunie curată. Suntem nebuni, nebuni cu toții!

— Mai avem încă, sper, puterea de a raționa, spuse calm judecătorul. A adus cineva o seringă hipodermică aici în casă?

— Da, eu, spuse doctorul Armstrong, cu o voce nu prea sigură.

Patru perechi de ochi se ațintiră asupra lui. Își făcu singur curaj împotriva bănuielii adânci, ostile din ochii lor. Spuse:

— Totdeauna călătoresc cu una la mine. Majoritatea doctorilor procedează așa.

Judecătorul Wargrave spuse calm:

— Foarte adevărat. Vrei să ne spui, doctore, unde e acum seringă aceea?

— În valiza din cameră.

— Am putea, eventual, să controlăm.

Toți cinci urcară sus - o procesiune tăcută.

Conținutul valizei fu răsturnat pe podea.

Seringa hipodermică nu era nicăieri.

IV

Armstrong spuse furios:

— A luat-o cineva!

În cameră se așternu tăcerea.

Armstrong stătea cu spatele la fereastră. Patru perechi de ochi îl fixau, negri de bănuială și acuzare. El se uita de la Wargrave la Vera și repeta neputincios – slab:

— Vă spun că a luat-o cineva.

Blore se uită la Lombard, care-i întoarse privirea.

— Suntem cinci în cameră, spuse judecătorul. Unul dintre noi e criminalul. Situația este extrem de gravă. Trebuie să facem totul pentru a-i proteja pe cei patru dintre noi care sunt nevinovați. Te rog, doctore Armstrong, să-mi spui ce medicamente ai la dumneata?

— Am o cutioară cu medicamente aici. O puteți examina. O să găsiți ceva pentru dormit – tablete de trional și sulfonal – un pachet de bromură, bicarbonat de sodiu, aspirină. Nimic altceva. Nu am cianură la mine.

— Și eu am niște tablete de dormit – sulfonal cred, spuse judecătorul. Presupun că sunt mortale. Într-o doză suficient de mare. Dumneata, domnule Lombard, ai un revolver.

— Și ce dacă am? Spuse îndârjit Philip Lombard.

— Atât numai. Propun ca provizia de medicamente a doctorului, tabletele mele de sulfonal, revolverul dumatăle și tot ce mai există în materie de medicamente sau arme de foc să fie adunate la un loc și puse în siguranță. Iar după ce se face asta, să ne supunem fiecare unei percheziții – atât corporale cât și a lucrurilor.

— Al naibii să fiu dacă renunț la revolver! Spuse Lombard.

Wargrave vorbi cu asprime:

— Domnule Lombard, ești un tânăr bine făcut și puternic, dar și ex-inspectorul Blore e un om cu un fizic puternic. Nu știu care ar fi rezultatul unei lupte între voi, dar pot să-ți spun atât: de partea lui Blore, ajutându-l cât vom putea mai bine, vom fi și noi, eu, doctorul Armstrong și domnișoara Claythorne. Îți dai seama, cred, că dacă te gândești să te împotrivești, șansele dumatăle vor fi destul de mici.

Lombard își azvârli capul pe spate. Își arătă dinții aproape într-un mârâit.

— Ei, foarte bine, atunci. Dacă totul era aranjat.

Judecătorul Wargrave dădu aprobator din cap:

— Ești un tânăr cu judecată. Unde ți-e revolverul?

— În sertarul mesei de lângă pat.

— Bun.

— Vi-l aduc.

— Cred că ar fi mai bine să venim cu dumneata.

Philip spuse cu un zâmbet care semăna și mai mult cu un mârâit:

— Al naibii de bănuitor ești, nu crezi?

O luară pe coridor până la camera lui Lombard.

Philip se duse la noptieră și trase sertarul.

Apoi se dădu înapoi cu o înjurătură.

Sertarul noptierei era gol.

V

— Vă declarați satisfăcuți? Întrebă Lombard.

Se dezbrăcase până la piele și fusese controlat meticulos (ca și camera) de ceilalți trei bărbați. Vera Claythorne era afară, pe coridor.

Cercetările urmară metodic. Armstrong, judecătorul și Blore se supuseră pe rând controlului.

Cei patru ieșiră din camera lui Blore și se apropiară de Vera. Judecătorul fu cel care vorbi:

— Sper că înțelegi, domnișoară Claythorne, că nu putem face excepții. Revolverul acela trebuie găsit. Ai, presupun, un costum de baie la dumneata? Vera dădu din cap.

— Atunci, o să te rog să te duci în cameră, să-l pui și să vii din nou aici. Vera intră în cameră și închise ușa. În mai puțin de un minut reapăru într-un costum de baie strâmt, de mătase.

Wargrave aprobă din cap:

— Mulțumesc, domnișoară Claythorne. Acum, te rog să rămâi aici până ce-ți controlăm camera.

Vera așteptă răbdătoare pe coridor până ce ieșiră. Pe urmă intră ea înăuntru, se îmbracă și se reîntoarse lângă ei.

Judecătorul spuse:

— Suntem acum siguri de un lucru. Nu există arme sau medicamente otrăvitoare în posesia nici unuia dintre noi cinci. Țsta e un punct bun. O să punem acum medicamentele la loc sigur. Există, cred, un dulap pentru argintărie în bucătărie, nu-i așa?

— Foarte bine, dar cine o să țină cheia? Întrebă Blore. Presupun că dumneata!

Judecătorul Wargrave nu răspunse.

Coborî în bucătărie și ceilalți îl urmară. Acolo se afla o lădiță în care se țineau argintăria și tacâmurile. După instrucțiunile judecătorului diferitele medicamente au fost puse acolo și încuiate. Apoi, tot la instrucțiunile lui Wargrave, lădița a fost pusă în dulapul de bucătărie, pe care-l încuiară. Judecătorul dădu cheia de la lădița lui Philip Lombard, iar cheia de la dulap lui Blore, spunându-le:

— Dumneavoastră doi sunteți cei mai puternici ca fizic. Ar fi greu pentru oricare să ia cheia de la celălalt. Ar fi imposibil pentru oricare dintre noi trei. Dacă cineva ar sparge dulapul. Sau lădița. ar face zgomot. ar fi greu să nu atragă atenția.

Făcu o pauză, apoi urmă:

— O problemă serioasă ne stă în față. Ce s-a întâmplat cu revolverul domnului Lombard?

— Mi se pare că proprietarul e persoana cea mai în măsură s-o știe, spuse Blore.

Lui Lombard nările îi pâliră de furie.

— Tâmpitule, cap de bou ce ești! Ți-am spus că mi-a fost furat!

— Când l-ai văzut ultima dată? Întrebă Wargrave.

— Aseară. Era în sertar când m-am culcat. Pregătit pentru orice eventualitate.

Judecătorul dădu din cap și spuse:

— Cred că a fost luat azi-dimineață, în zăpăceala cu căutarea lui Rogers, sau după ce a fost descoperit.

— Bănuiesc că e ascuns undeva prin casă. Trebuie să-l căutăm, spuse Vera.

Judecătorul Wargrave își mângâie bărbia.

— Mă îndoiesc că cercetarea noastră va avea vreun rezultat. Ucigașul a avut destul timp să găsească o ascunzătoare. Nu cred că vom găsi ușor revolverul.

Blore spuse deodată:

— Nu știu unde e revolverul, dar pariez că știu unde e altceva - seringă hipodermică. Urmați-mă.

Deschise ușa de la intrare și o luă în jurul casei.

La o mică distanță de fereastra sufrageriei găsi seringă. Lângă ea era o figurină de porțelan spartă - cel de al cincilea negru, spart.

Blore spuse satisfăcut:

— Singurul loc unde putea să fie. După ce a omorât-o, a deschis fereastra, a aruncat seringă, a luat figurina de pe masă și a azvârlit-o și pe ea.

Nu erau amprente pe seringă. Fusese ștearsă cu grijă.

Vera spuse cu hotărâre:

— Acum, hai să căutăm revolverul.

— Neapărat, aprobă judecătorul Wargrave. Dar în timpul acesta, să avem grijă să stăm împreună. Nu uitați că dacă ne despărțim, ucigașul poate să acționeze.

Cercetară cu grijă casa, din pod până în pivniță, dar fără rezultat. Revolverul nu era nicăieri.

Capitolul al treisprezecelea

I

„Unul dintre noi. Unul dintre noi. Unul dintre noi.”

Trei cuvinte, repetate la nesfârșit, imprimându-se ceas după ceas în mințile înfricoșate ale celor cinci.

Cinci oameni - cinci oameni îngroziți. Cinci oameni care se observau, care nu-și mai dădeau osteneala să-și ascundă tensiunea nervoasă.

Acum, era doar puțină prefăcătorie - lipsa masca formală a conversației. Erau cinci dușmani, legați împreună printr-un instinct reciproc de autoconservare.

Și dintr-o dată, toți începură să semene mai puțin a ființe umane. Reveneau la tipuri mai bestiale. Judecătorul Wargrave stătea ghemuit, ca o bătrână, prudentă broască țestoasă, nemișcat, cu ochii pătrunzători și vioi. Ex-inspectorul Blore părea și mai greoi și grosolan la înfățișare. Avea mișcările unui animal încet. Ochii îi erau congestionați, injectați. Avea un aer de ferocitate și stupizenie laolaltă. Era ca o fiară încolțită, gata să-și atace urmăritorii. Cât despre Philip Lombard, simțurile lui păreau mai degrabă ascuțite decât adormite. Urechea îi reacționa la cele mai mici zgomote. Pasul îi era mai ușor și mai iute, corpul suplu și grațios. Și zâmbea adesea, arătându-și dinții lungi și albi.

Vera Claythorne părea foarte liniștită. Mai tot timpul stătea ghemuită într-un scaun. Ochii îi stăteau pironiți în gol. Părea uluită. Parcă era o pasăre care se izbise cu capul de geam și fusese culeasă de o mână omenească. Și acum sta ghemuită, îngrozită, incapabilă să se miște, sperând să se salveze prin imobilitate.

Armstrong era într-o stare de nervi jalnică. Se frământa tot timpul, și mâinile îi tremurau. Își aprindea țigară după țigară, ca să le stingă aproape imediat. Ceea ce părea să-l chinuiască cel mai mult era inactivitatea forțată la care îi silea situația. Din când în când izbură într-un torent de cuvinte nervoase.

— N-ar trebui să stăm aici fără să facem nimic! Trebuie să existe ceva – sigur, sigur că există ceva pe care să-l putem face. Dacă am aprinde un foc.?

— Pe vremea asta? Spuse greoi Blore.

Ploua din nou cu găleata. Vântul bătea în rafale intermitente. Răpăitul deprimant al ploii aproape îi înnebunea.

Printr-un acord tacit, adoptaseră un fel de plan de campanie: stăteau cu toții în salonul cel mare; numai o singură persoană putea să iasă din cameră; celelalte patru așteptau până se întorcea a cincea.

— E numai o chestiune de timp, spuse Lombard. Vremea se va însenina. Atunci vom putea să facem ceva. Să semnalizăm. Să aprindem un foc. Să facem o plută. Ceva!

Armstrong izbucni deodată într-un râs ca un cotcodăcit:

— Chestiune de timp. De timp? Nu ne putem permite să așteptăm. N-avem timp. O să murim cu toții.

Judecătorul Wargrave spuse, și vocea lui subțire și clară era plină de o hotărâre pătimașă:

— Nu, dacă vom fi prevăzători. Trebuie să fim prevăzători.

Masa de prânz au luat-o la ora obișnuită – dar fără nici o formalitate convențională. Toți cinci s-au dus la bucătărie. În cămară au găsit o mare provizie de conserve. Au deschis o conservă de limbă și două de fructe. Au mâncat stând în picioare în jurul mesei. Apoi, tot împreună s-au întors în salon – ca să stea acolo – să stea păzindu-se unul pe altul.

Gândurile care le umblau prin cap erau anormale, febrile, bolnave.

„E Armstrong. S-a uitat acum la mine cu coada ochiului. Are ochi de nebun. E complet nebun. Poate nici nu e doctor. Asta e, desigur. E un nebun, scăpat din casa vreunui doctor. Care pretinde că e doctor. Asta e adevărul. Să le spun? Să țip.? Nu, nu trebuie să-l pun în gardă. Și pe urmă, știe să se poarte ca un om normal. Cât e ceasul? Numai trei și un sfert! O, Doamne, o să înnebunesc și eu. Da, e Armstrong. Mă pândește acum.” „Pe mine n-o să mă prindă! Știu să-mi port de grijă. Am fost și altă dată în situații grele. Unde dracu e revolverul ăla? Cine l-a luat? Cine-l are? Nimeni. Știm asta. Am fost toți căutați. Nimeni nu poate să-l aibă. Dar cineva știe unde este.” „Fiecare e pe cale să-nnebunească. Cu toții au să înnebunească. Le e frică de moarte. Tuturor ne e frică de moarte. Și mie mi-e frică de moarte. Da, dar asta nu oprește moartea să vină. Dricul e la ușă, domnule! Unde am citit asta? Fata. O s-o supraveghez. Da, o s-o supraveghez pe fată.” „Patru fără douăzeci.

Numai patru fără douăzeci. Poate a stat ceasul. Nu înțeleg. Nu, nu înțeleg. Un astfel de lucru nu se poate întâmpla. Se întâmpla. De ce nu ne trezim? Să ne trezim – ziua Judecății de apoi. Nu, nu asta! Dacă aş putea gândi. Capul. Se întâmplă ceva cu capul. O să plesnească. O să crape. Nu se poate întâmpla un astfel de lucru. Cât e ceasul? O, Doamne, e numai patru fără un sfert.” „Trebuie să nu-mi pierd capul. Trebuie să nu-mi pierd capul. Să nu-mi pierd capul. Totul e perfect clar. Totul plănit. Dar nimeni nu trebuie să bănuiască. Trebuie să prindă momeala. Trebuie! Care dintre ei? Asta e întrebarea – care dintre ei? Cred. Da, cred că mai curând. Da. Ei.”

Când ceasul bătu ora cinci, săriră cu toții.

— Vrea cineva ceai? Întrebă Vera.

Se făcu o clipă de tăcere.

— Aș dori o ceașcă, spuse Blore.

Vera se ridică:

— Mă duc să-l fac. Puteți sta aici.

Judecătorul spuse blând:

— Cred, dragă domnișoară, că am prefera cu toții să venim și să asistăm la prepararea lui.

Vera se holbă, apoi râse scurt, aproape isteric:

— Desigur! Ați prefera!

Cinci oameni s-au dus la bucătărie. Când ceaiul a fost gata, au băut Vera și Blore. Ceilalți trei au luat whisky – au deschis o sticlă nouă și au folosit un sifon dintr-o ladă nedesfăcută.

Judecătorul murmură cu un zâmbet de reptilă:

— Trebuie să fim foarte prevăzători.

Se înapoiară în salon. Deși era vară, camera era întunecată. Lombard întoarse comutatorul, dar lumina nu se aprinse. Spuse:

— Sigur! Motorul nu merge fiindcă Rogers nu s-a dus să-l controleze.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Cred că am putea să ne ducem și să-i dăm drumul.

Judecătorul Wargrave spuse:

— E un pachet de lumânări în cămară, l-am văzut. Mai bine să folosim lumânările.

Lombard se duse după lumânări. Ceilalți patru rămaseră în salon privindu-se unul pe altul.

Se întoarse cu o cutie de lumânări și o grămadă de farfurioare. Au fost aprinse cinci lumânări și puse în salon.

Era ora șase fără un sfert.

II

La șase și douăzeci, Vera simți că îi era cu neputință să mai stea acolo. Se va duce sus în cameră și își va uda cu apă rece capul și tâmplele care o dureau.

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Apoi își aminti, se întoarse și luă o lumânare din cutie. O aprinse, lăsă puțină ceară să se scurgă într-o farfurioară și lipi lumânarea. Apoi ieși din cameră, închizând ușa în urma ei și

lăsându-i înăuntru pe cei patru bărbați. Sui scările, și o luă pe culoar până la camera ei.

Deschise ușa, dar se opri deodată și stătu nemișcată.

Nările îi tremurau.

Marea. Mirosul mării de la St. Tredennick.

Asta era. Nu putea să greșească. Era mirosul de pe plajă din ziua aceea - fluxul. Și stâncile acoperite cu iarbă de mare. Care se usca la soare.

„Pot să înot până la insulă, domnișoara Claythorne?” „De ce nu pot să înot până la insulă?”

Mormoloc răzgâiat, plângăcios și imposibil! Dacă n-ar fi el, Hugo ar fi bogat. ar putea să se însoare cu fata pe care o iubea.

Hugo.

Sigur. Sigur. Nu era Hugo lângă ea? Nu, o aștepta în camera.

Făcu un pas înainte. Curentul prinse flacăra lumânării. Clipi și se stinse.

În întuneric i se făcu deodată frică.

„Nu fi proastă, se îndemnă singură. Totul e în regulă. Ceilalți sunt jos. Toți patru. Nu e nimeni în cameră. Nu poate să fie. Ai închipuiri, fată.”

Dar mirosul acela - mirosul plăjii de la St. Tredennick. Asta nu era închipuire. Era adevărat.

Și era cineva în cameră. Auzise ceva - sigur că auzise ceva.

Și atunci, în timp ce stătea acolo, la pândă. O mână rece, vâscoasă, o atinse pe gât. O mână umedă, mirosind a mare.

III

Vera urlă. Urlă întruna - urlete de groază fără seamăn - strigăte sălbatice,perate, de ajutor.

Nu auzi zgomotele de jos, pocnetul unui scaun răsturnat, o ușă deschizându-se, pași de bărbați alergând pe scări. Era conștientă numai de o groază supremă.

Și deodată, în ușă pâlpâiră lumini - lumânări - în cameră năvăliră bărbații.

— Ce dracu? Ce s-a întâmplat? Doamne, Dumnezeule, ce este?

Tremurând toată, Vera făcu un pas înainte și se prăbuși pe podea.

Își dădu seama ca prin vis că cineva se apleca deasupra ei și încerca să-i ridice capul.

Apoi, la o exclamație bruscă: „Dumnezeule, uitați-vă!” își reveni.

Deschise ochii și ridică capul. Văzu la ce se uitau bărbații cu lumânările.

O fâșie largă de iarbă de mare umedă atârna din tavan. Asta o atinsese pe gât în întuneric și asta luase ea drept o mână vâscoasă, o mână înecată venind din morți ca să-i ia viața!

Începu să râdă isteric. Spuse:

— Era iarbă de mare. Doar iarbă de mare. Asta mirosea.

Și din nou leșină - valuri după valuri de greață. Din nou cineva îi sălta capul și i-l susținea.

Parcă treceau veacuri. Cineva îi dădea ceva de băut - apăsându-i paharul de buze. Simți miros de brandy.

Era gata să înghită cu recunoștință băutura când, deodată, un avertisment - ca un clopot de alarmă - îi sună în creier. Se ridică, împingând paharul la o parte.

Întrebă tăios:

— De unde ați luat-o?

Blore fu cel care răspunse. Se uită mirat o clipă înainte de a vorbi:

— Am luat-o de jos.

— Nu vreau s-o beau, strigă Vera.

O clipă, domni tăcerea, apoi Lombard râse.

Spuse apreciativ:

— Bravo, Vera. Nu ți-ai pierdut firea. Chiar dacă te-ai speriat de moarte.

O să aduc o sticlă nouă, nedeschisă încă.

Ieși repede.

Vera spuse nesigur:

— Mă simt bine acum. O să beau niște apă.

Armstrong o ajută să se ridice în picioare. Clătinându-se și sprijinindu-se de el, Vera se duse până la chiuvetă. Dădu drumul la robinet și pe urmă umplu paharul.

— Brandy-ul n-avea nimic, spuse indignat Blore.

— De unde știi? Întrebă Armstrong.

Blore vorbi furios:

— N-am pus nimic în el. La asta te referi, cred.

— Nu spun că dumneata ai pus, preciză Armstrong. Ai fi putut s-o faci dumneata, sau altul ar fi putut băga ceva în sticlă, tocmai pentru acest caz.

Lombard se întoarse în cameră. Avea o sticlă nouă de brandy și un tirbușon. Îi vârî Verei sub nas sticla sigilată.

— Uite aici, fată. Nici o escrocherie. Rupse poleiala și scoase dopul.

Noroc că e o cantitate suficientă de alcool în casă. Frumos din partea lui U. N. Owen.

Vera era scuturată de un tremur violent.

Armstrong, care ținu paharul în timp ce Philip turna brandy, spuse:

— Ai face mai bine să bei asta, domnișoară Claythorne. Ai avut un șoc neplăcut.

Vera bău puțin alcool. Culoarea îi reveni în obraji.

Philip Lombard spuse râzând:

— Ei bine, iată o crimă care n-a mers după plan!

Vera vorbi aproape în șoaptă:

— Credeți. Că asta a urmărit?

Lombard dădu din cap:

— Se aștepta să mori de spaimă! Sunt oameni care ar fi murit, nu-i așa, doctore?

Armstrong nu se pronunță. Spuse cu îndoială:

— Hm, greu de spus. Persoană tânără, sănătoasă, fără afecțiuni cardiace. Improbabil. Pe de altă parte.

Luă paharul cu brandy pe care îl adusese Blore. Băgă degetul în el și îl puse cu mare grijă pe limbă. Expresia nu i se schimbă. Spuse cu îndoială:

— Hm, are gustul normal.

Blore păși furios înainte și începu să strige:

— Dacă îndrăznești să spui că am vreun amestec în poveștile astea, îți zdrobesc creierii.

Vera, refăcută de brandy, încercă o diversiune:

— Unde e judecătorul?

Cei trei bărbați se priviră.

— E ciudat. Credeam c-a urcat sus cu noi.

Blore spuse:

— Și eu la fel. Dumneata, doctore, nu-ți amintești? Ai venit pe scări în urma mea.

Armstrong spuse:

— Credeam că mă urmează. Sigur că urcă mai încet decât noi. E un om bătrân.

Se uitară din nou unul la altul.

— E al naibii de ciudat. Spuse Lombard.

— Trebuie să-l căutăm, strigă Blore.

Porni spre ușă. Ceilalți îl urmau, Vera încheind șirul.

În timp ce coborau scările, Armstrong spuse peste umăr:

— Îmi închipui că a rămas în salon.

Traversară holul. Armstrong strigă tare:

— Wargrave, Wargrave, unde ești?

Nici un răspuns. O tăcere de moarte umplea casa - nu se auzea decât răpăitul ușor al ploii.

Apoi, la ușa salonului, Armstrong se opri înlemnit. Ceilalți se îngrămădiră și se uitară peste umărul lui.

Judecătorul Wargrave stătea în scaunul cu spătar înalt din fundul camerei. Două lumânări ardeau de fiecare parte. Dar ceea ce îi făcu să tresară fu toga roșie în care era îmbrăcat și peruca de judecător de pe cap.

Doctorul Armstrong le făcu semn celorlalți să stea pe loc, iar el se îndreptă, clătinându-se ca un om beat, spre figura tăcută, holbată.

Se aplecă înainte, privindu-i fața liniștită. Apoi, cu o mișcare iute, ridică peruca, și aceasta, căzând la pământ, dezvălui fruntea înaltă și chelia, cu o pată rotundă chiar în mijloc, din care se prelinsese ceva.

Doctorul Armstrong ridică mâna fără viață și căută pulsul. Apoi se întoarse spre ceilalți.

Vorbi - și vocea îi era fără expresie, moartă, îndepărtată:

— A fost împușcat.

— Dumnezeule - revolverul! Exclamă Vera.

Doctorul spuse cu aceeași voce fără viață:

— I-a străpuns capul. Instantaneu.

Vera se aplecă spre perucă. Spuse, cu glasul îngrozit:

— Lâna gri pe care o pierduse domnișoara Brent!

— Și perdeaua roșie de la baie. Spuse Blore.

— Va să zică, pentru asta i-au trebuit, șopti Vera.

Deodată, Philip Lombard râse - un râs ascuțit, nefiresc - apoi începu să recite:

— Cinci negri mititei vor s-ajungă magistrați;

Unul și-a-implinit dorința și-au rămas deci patru frați.

Acesta e sfârșitul sângerosului judecător Wargrave. N-o să mai pronunțe sentințe! N-o să-și mai pună tichia neagră! E ultima dată când a mai fost judecător! N-o să mai tragă concluzii, n-o să mai trimită nevinovați la moarte. Cum ar mai râde Edward Seton dacă ar fi aici! Doamne, cum ar mai râde!

Izbucnirea lui îi făcu pe ceilalți să tresară.

Vera strigă:

— Dar doar azi-dimineață spuneai că el e criminalul!

Fața lui Philip Lombard se schimbă - deveni gravă.

Vorbi cu o voce joasă:

— Știu că am spus. Ei bine, am greșit. Iată încă unul dintre noi care s-a dovedit a fi nevinovat - dar prea târziu!

Capitolul al paisprezecelea

I

L-au dus pe judecătorul Wargrave în camera lui și l-au întins pe pat.

Apoi au coborât din nou și au stat în hol, uitându-se unii la alții.

— Ce facem acum? Întrebă Blore greoi.

Lombard spuse cu vioiciune:

— Să mâncăm ceva. Trebuie să și mâncăm, știți.

Din nou s-au dus în bucătărie. Au deschis din nou o conservă. Mâncau mecanic, aproape fără să simtă gustul.

— N-o să mai mâncăm limbă niciodată, spuse Vera.

Au isprăvit masa. Și acum stăteau în jurul mesei de bucătărie, uitându-se țintă unul la altul.

— Numai patru. Spuse Blore. Cine urmează?

Armstrong privi fix înaintea. Vorbi, aproape mecanic:

— Trebuie să fim foarte prudenți. Și se opri.

Blore dădu din cap:

— Și el spunea la fel. Iar acum e mort!

— Cum s-a întâmpat, mă întreb? Spuse Armstrong.

Lombard înjură:

— O dublă înscenare, a naibii de inteligentă! Iarba aia, pe care a pus-o în camera domnișoarei Claythorne, a avut efectul scontat. Toată lumea s-a precipitat într-acolo, sus, crezând că o omoară. Și astfel. În încurcătura asta. L-a prins singur pe bătrân.

— De ce n-a auzit nimeni împușcătura? Întrebă Blore.

Lombard dădu din cap:

— Domnișoara Claythorne țipa, vântul urla, noi alergam încă și încolo strigând. Nu, nu putea să se audă. Făcu o pauză, apoi spuse: Dar păcăleala asta n-o să se mai prindă. Data viitoare trebuie să încerce altceva.

— Așa va face, probabil, spuse Blore.

Avea ceva neplăcut în voce. Ceilalți doi bărbați se priviră.

Armstrong zise:

— Numai patru și nu știm care.

— Eu știu. Spuse Blore.

— N-am nici cea mai mică îndoială. Vorbi Vera

— Cred că eu știu într-adevăr, spuse Armstrong rar.

— În ceea ce mă privește, sunt aproape lămurit. Zise Philip Lombard.

Se uitară din nou unii la alții.

Vera se clătină pe picioare:

— Mă simt groaznic. Trebuie să mă culc. Sunt frântă.

— Și noi ar trebui. N-are nici un rost să stăm aici păzindu-ne unii pe alții, spuse Lombard.

— N-am nimic împotriva, aprobă Blore.

Doctorul murmură:

— Cel mai bun lucru de făcut. Deși mă îndoiesc că cineva va dormi.

Se îndreptară spre ușă. Blore spuse:

— Mă întreb unde o fi revolverul ăla acum?

II

Urcară la etaj.

Ceea ce urmă semăna într-un fel cu o scenă de pantomimă.

Fiecare dintre cei patru stăteau cu mâna pe clanța de la camera sa.

Apoi, ca la un semnal parcă, fiecare intră în cameră și închise ușa. Se auziră chei răsucite și zăvoare trase, mobile mutate din loc.

Patru oameni îngroziți erau baricadați înăuntru până dimineața.

III

Philip Lombard respiră adânc ușurat după ce potrivi un scaun sub clanța ușii.

Merse spre măsuța de toaletă.

La flacăra pâlpâitoare a lumânării își studie curios fața.

Își zise în gând: „Ei, afacerea asta te-a cam dat gata”, și schiță zâmbetul lui brusc, de lup.

Se dezbracă repede.

Se duse spre pat și puse pe noptieră ceasul de mână.

Apoi deschise sertarul noptierei.

Și rămase acolo, holbându-se la revolverul dinăuntru.

IV

Vera Claythorne stătea în pat.

Lumânarea mai ardea încă.

Nu avea curajul s-o stingă.

Îi era frică de întuneric.

Își spunea mereu și mereu: „Ești în siguranță până mâine dimineață.

Noaptea trecută nu s-a întâmplat nimic. Nici noaptea asta n-o să se întâmple nimic. Nu se poate întâmpla nimic. Ești încuiată și zăvorâta înăuntru. Nu poate nimeni să intre în cameră.”

Și deodată se gândi: „Sigur! Pot să stau aici! Să stau aici încuiată! Hrana nu contează! Pot să stau aici. În siguranță. Până sosește un ajutor! Chiar dacă e vorba de o zi. Sau două zile.”

Să stea aici! Da, dar putea? Ceas după ceas. Nimeni cu care să vorbească, nimic de făcut decât să se gândească.

O să înceapă să se gândească la Cornwall. la Hugo. Ia. la ceea ce îi spusese lui Cyril.

Îngrozitor și plângăreț băiețel, care o cicălea mereu.

„Domnișoara Claythorne, de ce nu pot să înot până la stâncă? Pot să înot, știi că pot!”

Vocea ei a fost aceea care a răspuns?

„Sigur ca poți, Cyril, cu adevărat. Știi asta.” „Pot să mă duc atunci, domnișoară Claythorne?” „Vezi, Cyril, mama e tare nervoasă din cauza ta. Uite cum o să facem: mâine o să înoți până la stâncă; eu o să stau de vorbă pe plajă cu mama și o să-i abat atenția. Și pe urmă, când te caută, tu o să fii pe stâncă, făcându-i semn. Va fi o surpriză!” „Oh, grozav, domnișoară Claythorne! O să fie o escapadă!”

Gata!

— Spusese. Mâine! Hugo plecase la Newquay. Când se va întoarce - totul se va fi terminat.

Da, dar să zicem că nu? Dacă ieșea prost? Cyril putea fi salvat la timp. Și atunci. Atunci ar spune.

„Domnișoara Claythorne mi-a dat voie.” Ei, ce te faci atunci? Dar trebuia să riște. În cazul cel mai rău, o să afirme fără rușine: „Cum poți spune o asemenea minciună sfruntată, Cyril? Bineînțeles că n-am spus niciodată așa ceva!” O s-o creadă pe ea, fără doar și poate. Cyril inventa adesea tot soiul de istorii. Era un copil în care nu puteai avea încredere. Singurul care va ști va fi Cyril, desigur. Dar asta n-avea importanță. Și oricum, totul va ieși bine. Va pretinde că a înotat după el. Dar va sosi prea târziu. Nimeni nu va bănui vreodată.

Bănuise Hugo? De asta o privise în felul acela ciudat, îndepărtat? Știuse Hugo?

De asta plecase imediat după ce se terminase ancheta?

Nu i-a răspuns la singura scrisoare pe care i-a scris-o.

Hugo.

Vera se răsucea în pat fără încetare. Nu, nu, nu trebuie să se mai gândească la Hugo. Doare prea mult! Toată povestea asta se terminase, se terminase și gata. Hugo trebuie uitat.

De ce, în seara asta, simțise deodată că Hugo era cu ea în cameră?

Se uita țintă în tavan, la cârligul mare, negru, din mijlocul camerei.

Nu-l observase până acum.

Iarba de mare fusese atârnată de el.

Tremură, aducându-și aminte de atingerea aceea rece, vâscoasă de pe gât.

Nu-i plăcea cârligul din tavan. Îi atrăgea privirile, o fascina. Un cârlig mare, negru.

V

Ex-inspectorul Blore stătea pe marginea patului.

Ochii lui mici, înroșiți și congestionați, erau singurul lucru viu în masa opacă a feței. Părea un porc mistreț așteptând să atace.

Nu-i era somn.

Amenințarea se afla foarte aproape acum. Din zece, șase nu mai erau.

Cu toată înțelepciunea, cu toată prudența și agerimea lui, bătrânul judecător se dusesse pe urmele celorlalți.

Blore pufni cu un fel de satisfacție sălbatică.

Ce spusese bătrânul?

„Trebuie să fim foarte prudenți.”

Bătrân ipocrit, plin de sine. La tribunal se simțea ca un Dumnezeu atotputernic. A primit ce i se cuvenea. Nu mai avea nevoie să fie prudent.

Și acum, rămăseseră patru. Fata, Lombard, Armstrong și el.

Foarte curând o să mai dispară unul. Dar acela nu va fi W. H. Blore. O să aibă el grijă.

(Dar revolverul. Ce e cu revolverul? Iată factorul îngrijorător – revolverul!)

Blore stătea pe pat, cu fruntea încruntată, cu ochii mici încrețiți și mijiiți, și se gândea la revolver.

În tăcere putea să audă bătăile pendulelor de jos.

Miezul nopții.

Se simți mai puțin încordat – și chiar se întinse în pat. Dar rămase îmbrăcat.

Stătea acolo, gândindu-se. Reconstitui întreaga poveste de la început, metodic, sânguincios, așa cum obișnuia pe vremuri, când fusese ofițer de poliție. Conștiinciozitatea era aceea care câștiga până la urmă.

Lumânarea era pe sfârșite. Asigurându-se că avea chibriturile la îndemână, o stinse.

Destul de ciudat, găsi că întunericul e neliniștitor. Parcă temeri de mii de ani se treziseră și se luptau în creierul lui, căutând să iasă la iveală. Fețe pluteau în aer – fața judecătorului, încoronată cu acel simulacru de perucă din lână gri – fața rece, moartă a nevestei lui Rogers – fața vânătă, convulsionată a lui Anthony Marston.

O altă față – palidă, cu ochelari, cu o mustață mică, de aceeași culoare cu părul.

Și încă o față. pe care o văzuse cândva. Dar când? Nu pe insulă. Nu, mult mai înainte.

Curios că nu-i putea da un nume. O față cam prostuță, într-adevăr. Tipul părea puțin cam nătăfleț.

Sigur!

Își aminti cu un adevărat șoc.

Landor!

Ciudat, dacă stai să te gândești că uitase complet cum arăta Landor. Ieri încercase să-și amintească chipul individului, dar nu fusese în stare.

Și iat-o acum, fiecare trăsătură clară și distinctă, ca și cum o văzuse abia ieri.

Landor avusese nevastă – o mână de femeie, mititică și cu o față necăjită. Aveau și un copil, o fată de vreo 14 ani. Pentru prima dată se întreba ce s-o fi ales de ele.

(Revolverul! Ce se alesese de revolver? Asta era mult mai important.)
Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai nedumerit. Nu înțelegea povestea cu revolverul.

Cineva din casă avea revolverul.

Jos, un ceas bătu ora unu.

Gândurile lui Blore fură întrerupte brusc. Se ridică în pat, înviorându-se deodată. Pentru că auzise un zgomot. Un zgomot foarte ușor. Undeva, dincolo de ușă.

Cineva se mișca prin casă, în întuneric.

Fruntea i se acoperi de sudoare. Cine era cel care se mișca pe furiș, în cea mai mare liniște, de-a lungul coridoarelor? Cineva care nu avea gânduri bune – putea să pună rămășag!

Fără zgomot, în ciuda trupului său greoi, se dădu jos din pat și din doi pași fu la ușă, ascultând.

Dar zgomotul nu se mai repetă. Cu toate acestea, Blore era convins că nu se înșelase. Auzise un pas chiar lângă ușa lui. Simțise că i se face părul măciucă. Îi era grozav de frică.

Cineva care se furișă încet prin noapte.

Ascultă – dar nu se mai repetă nici un zgomot.

Și atunci, o nouă ispită îl cuprinse. Dorea, cu disperare, să iasă și să cerceteze. Dacă ar putea numai să vadă cine dădea târcoale în întuneric.

Dar ar fi o nebunie să deschidă ușa. Probabil că exact asta aștepta celălalt. Poate chiar intenția lui fusese ca Blore să-l audă, urmărind astfel să-l facă să iasă, ca să cerceteze.

Blore stătea țeapăn – ascultând. Auzea acum zgomote peste tot, pocnituri, foșnete, șoapte misterioase – dar creierul lui realist, încăpățânat, știa ce sunt de fapt – produse ale propriei lui imaginații înfierbântate.

Și apoi, deodată, auzi ceva care nu era imaginație. Pași foarte ușori, prudenți, dar perfect clari pentru un om ca Blore, care era numai urechi.

Pașii veneau încet de-a lungul coridorului (atât camera lui Lombard cât și cea a lui Armstrong se aflau mai departe de scară decât a sa). Trecură pe lângă ușa lui fără șovăială.

Și atunci, Blore se hotărî.

Voia să știe cine e! Pașii trecuseră pe lângă ușa lui, spre scară. Unde se ducea omul?

Când acționa, Blore acționa rapid, surprinzător pentru un om care părea atât de greoi și de încet. Se întoarse pe vârfuri până la pat, strecură chibriturile în buzunar, scoase priza de la lampa de noptieră și răsuci sârma în jurul ei. Lampa era de crom, cu o bază grea de ebonit – o armă folositoare.

Se apropie iarăși, fără zgomot, de ușă, luă scaunul de sub clanță, trase zăvorul cu grijă și deschise ușa. Leși pe coridor. Jos, în hol, se auzi un zgomot ușor. Blore alergă în ciorapi până la capătul scării.

În clipa aceea își dădu seama de ce auzise atât de clar totul. Vântul nu mai bătea deloc și cerul se înseninase. Razele lunii pătrundeau prin fereastra de pe palier și luminau holul de jos.

Blore zări o clipă o siluetă care tocmai ieșea pe ușa din față.

Se opri chiar când era gata să alerge jos pe scări în urmărire.

Iar era să se facă de râs! Fusese o cursă, pesemne, ca să-l atragă afară din casă!

Dar ceea ce nu înțelesese celălalt, era că făcuse o greșală, că se predase în mâinile lui Blore.

Pentru că, din cele trei camere de sus ocupate, una trebuia să fie goală acum. Tot ce avea de făcut era să se asigure care anume!

Blore se înapoie încet pe coridor.

Se opri întâi la ușa doctorului Armstrong și ciocăni. Nici un răspuns.

Așteptă o clipă, apoi se duse la ușa lui Philip Lombard.

Aici răspunsul veni îndată:

— Cine-i acolo?

— Blore. Cred că Armstrong nu e în cameră. Așteptă o clipă.

Se duse la ușa din capătul coridorului și bătu.

— Domnișoară Claythorne, domnișoară Claythorne.

Se auzi vocea Verei, speriată:

— Cine e? Ce s-a întâmplat?

— Nu e nimic, domnișoară Claythorne. Așteptă o clipă. Mă întorc îndată.

Alergă apoi la ușa lui Lombard, care tocmai se deschidea. Lombard stătea în prag. Avea o lumânare în mâna stângă. Își trăsese pantalonii peste pijama. Mâna dreaptă o ținea în buzunarul jachetei de pijama. Spuse tăios:

— Ce dracu e asta?

Blore explică repede. Privirea lui Lombard se aprinse.

— Armstrong, ei? Va să zică el e păsărica! Se duse apoi spre ușa lui Armstrong spunând: Iartă-mă, Blore, dar nu iau nimic pe garanție.

Bătu tare în ușă:

— Armstrong, Armstrong!

Nici un răspuns.

Lombard se lăsă în genunchi și se uită pe gaura cheii. Vârî cu grijă degetul mic înăuntru.

— Cheia nu e pe dinăuntru.

— Asta înseamnă că a încuiat pe dinafară și a luat cheia cu el, spuse Blore.

Philip se declară de acord:

— O precauție normală. O să-l prindem, Blore. De data asta îl prindem!
O clipă.

Alergă spre camera Verei.

— Vera!

— Da.

— Îl urmărim pe Armstrong. Nu e la el în cameră. Orice s-ar întâmpla, să nu deschizi ușa. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Dacă vine Armstrong și-ți spune că am fost ucis, sau că Blore a fost ucis, nu-i da nici o atenție. Înțelegi? Deschizi ușa numai dacă îți vorbim Blore și cu mine. Ai înțeles?

— Da. Nu sunt chiar atât de proastă.

— Bine, spuse Lombard.

Se duse la Blore.

— Și acum - după el! Vânătoarea a început!

— Ar trebui să fim mai atenți. Nu uita că are un revolver, îl avertiză Blore.

Philip Lombard, care alerga pe scări în jos, chicoti:

— Aici greșești! Deschise ușa de la intrare, remarcând: Zăvorul e tras - ca să poată intra ușor. Continuă: Revolverul e la mine. Și îl scoase pe jumătate din buzunar în timp ce vorbea. L-am găsit astă-seară pus înapoi în sertar.

Blore se opri nemișcat în prag. Se schimbă la față. Philip Lombard îl văzu.

— Nu fi prost, Blore! N-o să te împușc! Întoarce-te și baricadează-te înăuntru, dacă vrei! Eu plec după Armstrong.

Și porni în lumina lunii. După o clipă de ezitare, Blore îl urmă. Se gândi: „Cred că mi-o fac singur. Dar, la urma urmei.”

La urma urmei, avusese și înainte de-a face cu criminali înarmați cu revolvere. Orice i s-ar fi putut reproșa lui Blore, numai lipsa de curaj nu. Când simțea pericolul, atunci devenea mai curajos. Nu-i era frică de pericol - dacă știa despre ce-i vorba - ci doar de un pericol nedefinit, sau de supranatural.

VI

Lăsată să aștepte rezultatul, Vera se sculă și se îmbrăcă.

Se uită de două-trei ori la ușă. O ușă solidă. Era încuiată, zăvorâtă și avea rezemat de ea un scaun de stejar.

Nu putea fi deschisă cu forța. Și în nici un caz de doctorul Armstrong - nu avea un fizic puternic.

Dacă ar fi ea în locul lui Armstrong și ar avea intenția de a ucide, ar întrebuița viclenia, nu forța.

Se amuză singură gândindu-se cam ce mijloace ar putea folosi doctorul.

Ar putea, așa cum sugerase Philip, să vină și să-i spună că unul dintre cei doi bărbați a fost ucis. Sau ar putea să pretindă că el e rănit mortal, s-ar putea târî gemând la ușa ei.

Mai existau și alte posibilități. Ar putea să-i spună că a luat foc casa. Mai mult, ar putea chiar să dea foc casei cu adevărat. Da, asta ar fi o posibilitate. Îi momește pe ceilalți doi să iasă afară din casă, și pe urmă - vărsând gaz pe jos - îi dă foc. Iar ea, ca o idioată, o să rămână baricadată în cameră până va fi prea târziu.

Se duse spre fereastră - n-ar fi fost chiar imposibil să sară pe geam. La nevoie, ar putea să se salveze pe acolo. Era o săritoare bună - dar jos se afla un strat de flori și pământ moale.

Se așeză și, luându-și jurnalul, începu să scrie cu un aer calm.

Trebuia să-și treacă într-un fel timpul.

Deodată, deveni atentă. Auzise un zgomot. Parcă s-ar fi spart un geam undeva, jos.

Ascultă cu atenție, dar zgomotul nu se mai repetă.

Auzi, sau crezu că aude, niște pași furișaji, scârțâitul scării, foșnet de haine – dar nu era nimic precis și se gândi, ca și Blore mai înainte, că nu-i decât produsul imaginației.

Curând auzi însă zgomote mai concrete. Oameni umblând jos – murmur de glasuri. Apoi mersul hotărât al cuiva care suia scările – uși care se deschideau și se închideau – picioare care urcau sus în pod. Apoi, și mai mult zgomot în pod.

În cele din urmă pașii o luară de-a lungul coridorului. Se auzi vocea lui Lombard:

— Vera! Ești bine?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Ne dai drumul înăuntru?

— Era vocea lui Blore.

Vera se duse spre ușă. Mută scaunul, descuie ușa și trase zăvorul. Deschise. Cei doi respirau greu, picioarele și manșetele pantalonilor le erau ude learcă.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă din nou Vera.

— Armstrong a dispărut. Răspunse Lombard.

VII

— Ce? Țipă Vera.

— A dispărut, a pierit pur și simplu de pe insulă, spuse Lombard.

Iar Blore adăugă:

— Dispărut – ăsta e cuvântul! Ca printr-o blestemată scamatorie vrăjitoarească.

— Prostii! Se ascunde undeva! Afirmă Vera nerăbdătoare.

— Nu, nu e! Insistă Blore. Îți spun, n-ai unde să te ascunzi nicăieri pe insula asta. E goală ca palma dumitale. Iar afară e lună. Lumină ca ziua. Și nu e nicăieri.

— S-a întors înapoi în casă, sugerează Vera.

— Ne-am gândit la asta, zise Blore. Am căutat și în casă. Ne-ai auzit pesemne. Nu e aici, ți-o spun limpede. S-a dus – s-a evaporat.

— Nu cred, se împotrivi Vera.

— E adevărat, draga mea, o asigură Lombard.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Și mai e ceva. A fost spart un ochi de geam de la fereastra din sufragerie și pe masă sunt numai trei negri mititei.

Capitolul al cincisprezecelea

I

Trei oameni luau micul dejun în bucătărie.

Afară strălucea soarele. Era o zi frumoasă. Furtuna rămăsese de domeniul trecutului.

Și o dată cu schimbarea vremii, o schimbare se produsese și în dispoziția prizonierilor de pe insulă.

Se simțeau acum ca niște oameni care abia s-au trezit dintr-un coșmar. Pericolul exista, e adevărat, dar era un pericol la lumina zilei. Atmosfera aceea paralizantă, de groază, care îi înfășurase cu un vâl gros ieri, în timp ce afară urla vântul, dispăruse.

— Vom încerca azi să semnalizăm cu un heliograf, spuse Lombard, cu ajutorul unei oglinzi din cel mai înalt punct al insulei. Sper ca vreun flăcău deștept care colindă stâncile să recunoască semnalul SOS când îl va vedea. Seara am putea să aprindem un foc – numai că nu sunt prea multe lemne – și de altfel, oamenii ar putea să creadă că ne distrăm, aprinzând un foc și dansând și cântând în jurul lui.

— Sigur că există cineva care să știe alfabetul Morse, adăugă Vera. Și atunci, o să vină să ne ia. Înainte de lăsarea serii.

Lombard spuse:

— Vremea s-a înseninat de tot, dar marea nu s-a potolit încă. E o hulă grozavă! Nu cred c-o să se poată apropia vreo barcă până mâine.

— Încă o noapte aici! Strigă Vera.

Lombard dădu din umeri:

— S-ar putea să înfruntăm și asta! Încă maximum douăzeci și patru de ore. Dacă putem să rezistăm atât, totul e în regulă.

Blore își drese glasul:

— Mai bine am încerca să înțelegem ce s-a întâmplat cu Armstrong.

— Păi, avem o dovadă, spuse Lombard. Numai trei negri mititei au mai rămas pe masa din sufragerie. Asta înseamnă că Armstrong și-a găsit liniștea.

— Atunci, de ce nu i-ați descoperit corpul? Întrebă Vera.

— Exact! Întări Blore.

Lombard dădu din cap:

— E al naibii de ciudat – dar nu l-am găsit.

Blore spuse cu îndoială:

— S-ar putea să fi fost aruncat în mare.

— De cine? Spuse tăios Lombard. De dumneata? De mine? Uite, dumneata îl vezi ieșind prin ușa din față. Vii și mă găsești în cameră. Ieșim și-l căutăm împreună. Când dracu am avut timp să-l omor și să-i car trupul prin toată insula?

— Nu știu. Dar știu un singur lucru.

— Care?

— Revolverul. Revolverul dumitale. Îl ai acum asupra dumitale și nu există vreo dovadă că nu l-ai avut tot timpul.

— Haide, Blore, doar am fost percheziționați cu toții.

— Da, l-ai ascuns înainte de percheziție și după aceea l-ai luat iar înapoi.

— Cap pătrat ce ești! Îți jur că cineva mi l-a pus înapoi în sertar. Am trăit cea mai mare surpriză din viața mea când l-am găsit acolo.

— Și vrei să credem așa ceva. Mormăi Blore. De ce dracu l-ar fi pus la loc Armstrong, sau oricine ar fi fost?

Lombard ridică din umeri, neputincios:

— N-am nici cea mai mică idee. E o nebunie, pur și simplu. Ultimul lucru la care te-ai fi putut aștepta. N-are nici o rațiune.

Blore fu de acord.

— Păi da, n-are. Ai fi putut să te gândești la ceva mai bun.

— Nu e mai degrabă o dovadă că spun adevărul?

— Nu cred.

— Treaba dumitale.

— Ascultă, domnule Lombard, dacă ești un om cinstit, așa cum pretinzi.

— Când am pretins că sunt cinstit? Murmură Philip. Nu, n-am spus asta niciodată.

Blore continuă impasibil:

— Dacă spui adevărul - trebuie să faci un singur lucru. Atâta timp cât ai revolverul, domnișoara Claythorne și cu mine suntem la dispoziția dumitale. Singurul lucru cinstit este să-l pui la un loc cu celelalte lucruri încuiate - și o să continuăm amândoi să ținem cheile.

Philip Lombard aprinse o țigară, pufăi de câteva ori și spuse:

— Nu fi măgar.

— Nu ești de acord?

— Nu, nu sunt - revolverul e al meu. Am nevoie de el ca să mă apăr - și o să-l păstrez.

— În cazul acesta, spuse Blore, suntem siliți să tragem o singură concluzie.

— Că eu sunt U. N. Owen? Credeți ce dracu poftiți! Dar vreau să te întreb, în cazul ăsta, de ce nu te-am împușcat aseară? Aș fi putut s-o fac de zeci de ori.

Blore dădu din cap:

— Nu știu. Și asta e o problemă. Probabil că ai avut un motiv.

Vera nu luase parte la discuție. Acum interveni:

— Cred că vă purtați amândoi ca niște idioți.

Lombard se uită la ea și întrebă:

— Cum adică?

— Ați uitat poezioara. Nu vă dați seama că acolo e cheia? Și recită, accentuând cuvintele:

Patru negri au plecat, hăt pe mare, mititei;

Unul a picat în laț și-au rămas doar trei.

Continuă:

— Deci - asta e cheia. Armstrong nu e mort. A luat figurina cu el, ca să ne facă să credem că e mort. Puteți spune ce vreți - Armstrong se află încă pe insulă. Dispariția lui nu e decât o păcăleală.

Lombard se așeză iar.

— Știi, s-ar putea să ai dreptate, zise el.

— Da, dar dacă-i așa, unde e? Am căutat peste tot, și afară, și în casă.

Spuse Blore.

Vera adăugă cu dispreț:

— Am căutat toți și revolverul - nu-i așa?

— Dar nu l-am putut găsi. Și totuși, era pitit undeva.

— E o mică diferență de mărime, draga mea, între un om și un revolver, murmură Lombard.

— Ei și? Făcu Vera. Sunt sigură că am dreptate.

— Dar nu vi se pare că prea se dă singur de gol? Intervenii Blore. Chestia cu picatul în laț din poezie. Ar fi putut s-o spună altfel.

— Dar nu înțelegeți că e nebun? Strigă Vera. Totul e nebunie! Toată ideea asta de a se ține de versurile acelea e nebunească! Cum l-a costumat pe judecător, cum l-a omorât pe Rogers în timp ce tăia lemne, cum a drogat-o pe nevasta lui Rogers care astfel s-a întrecut cu somnul – cum a avut grijă să fie un bondar în cameră când a murit domnișoara Brent! Parcă e jocul îngrozitor al unui copil. Totul e făcut pentru a se potrivi cu poezia.

— Da, cred că ai dreptate, spuse Blore. Iar după o clipă adăugă: Dar de data asta nu văd cum o s-o scoată la capăt. Unde e zoo? Nu se află nici o grădină zoologică pe insulă.

— Nu înțelegeți? Strigă Vera. Noi suntem grădina zoologică! Aseară mi-am dat seama că aproape nu mai eram niște ființe umane, Noi suntem grădina zoologică.

Petrecură dimineața pe stânci, semnalizând pe rând cu o oglindă spre țărm, dar se pare că nu-i observă nimeni. Nici un semnal de răspuns. Ziua era frumoasă, dar cu puțină ceață. Jos, marea se agita într-o hulă destul de mare. Nu se zărea nici o barcă în larg.

Au mai cercetat încă o dată insula, fără nici un rezultat. Nici urmă de doctor – parcă intrase în pământ.

De acolo de unde se aflau, Vera privi spre casă și, reținându-și ușor respirația, spuse:

— Te simți mai sigur aici, afară, în aer liber. Să nu mai intrăm în casă.

— Nu e o idee rea, o susținu Lombard. Suntem în mai multă siguranță aici – nimeni nu se poate apropia fără să-l vedem de la distanță.

— O să stăm aici, hotărî Vera.

— Trebuie să ne petrecem undeva noaptea, spuse Blore. Așa că tot va trebui să mergem în casă.

Vera se-nfioră:

— Nu mai pot! Nu mai rezist încă o noapte!

— Încuiată în cameră, o să fii în siguranță, îi spuse Philip.

— Poate că ai dreptate. Își întinse mâinile, murmurând: E atât de plăcut – să simți din nou soarele.

Iar în, gând își spunea: „Cât e de ciudat. Sunt aproape fericită. Și totuși. Presimt că sunt în pericol. Într-un fel. Acum pare că nimic nu mai are importanță. Ia lumina zilei. Mă simt plină de putere. Simt că nu pot să mor.”

Blore se uită la ceas:

— E ora două. Ce facem cu prânzul?

Vera spuse cu îndărătnicie:

— Nu mă întorc în casă. O să rămân aici, afară.

— Ei, lasă, domnișoară Claythorne. Știi doar că trebuie să și mănânci ceva.

— Dacă mai văd o dată limbă conservată, mi se face rău! Nu vreau nici un fel de mâncare. Sunt oameni care țin regim și uneori nu mănâncă nimic zile întregi.

— Ei bine, eu am nevoie de mese regulate, spuse Blore. Dumneata ce spui, domnule Lombard?

— Știi, nu prea mă ispitește nici pe mine limba conservată. O să stau aici cu domnișoara Claythorne.

Blore șovăia.

— N-o să mi se întâmple nimic, îl asigură Vera. Nu cred că o să mă împuște Lombard de îndată ce întorci spatele, dacă de asta ți-e teamă.

— Bine, dacă spui dumneata, admise Blore. Dar parcă ne-am înțeles să nu ne despărțim.

— Dumneata ești cel care vrei să te duci în gura lupului, zise Philip. Vii cu dumneata, dacă vrei.

— Nu, n-o să vii, se împotrivi Blore. O să stai aici.

Philip râse:

— Tot îți mai e frică de mine? Păi, aș putea să vă împușc pe amândoi în clipa asta, dacă aș vrea.

— Da, numai că n-ar fi conform planului, observă Blore. Câte unul, pe rând, și într-un anumit fel...

— Ei, comentă Philip, se pare că știi totul despre asta.

— Sigur, e puțin cam riscant să mă duc singur în casă, vorbi Blore.

Philip râse încetișor.

— Și de asta, poate că ai vrea să-ți împrumut revolverul? Răspunsul e nu, nu vreau! Să nu crezi că poți să mă duci.

Blore dădu din umeri și începu să urce panta abruptă, spre casă.

— La grădina zoologică e ora mesei, spuse încetișor Lombard.

Animalele au obiceiuri foarte regulate!

— Nu e primejdios ce face? Întrebă îngrijorată Vera.

— În sensul în care îți închipui - nu, nu cred! Armstrong nu e înarmat, știi, și oricum, Blore e de două ori cât el ca fizic, și e pus în gardă. Și oricum, e absolut imposibil ca Armstrong să fie în casă. Știu că nu e acolo.

— Dar. Atunci cum rămâne?

— Rămâne Blore, spuse Philip încet.

— Oh, crezi, într-adevăr că.?

— Ascultă, fată. Ai auzit povestea lui Blore. Trebuie să recunoști că dacă e adevărată, eu n-am putut avea absolut nimic de-a face cu dispariția lui Armstrong. Povestea lui mă disculpă. Dar nu-l disculpă pe el. N-avem decât cuvântul lui că ar fi auzit pași și ar fi văzut un om coborând scările și ieșind pe ușa din față. Totul poate să fie o minciună. Ar fi putut să scape de Armstrong cu câteva ore mai înainte.

— Cum?

Lombard dădu din umeri.

— Asta n-o știm. Dar dacă vrei să afli părerea mea, cred că nu trebuie să ne temem decât de un singur lucru - și acela e Blore! Ce știm despre el? Mai nimic! Toată povestea asta că a fost polițist poate să nu fie decât vorbă

goală! Poate fi oricine – un milionar nebun, un om de afaceri trăsnit, un pensionar scăpat de la balamuc. Un lucru e sigur. Ar fi putut să comită oricare dintre crimele astea.

Vera pălise. Spuse aproape în șoaptă:

— Și dacă acum e rândul nostru?

Mângâindu-și revolverul din buzunar, Lombard spuse încetșor:

— O să am foarte multă grijă să nu fie.

Apoi se uită curios la ea:

— Mișcătoare încredere ai în mine însumi, nu-i așa, Vera? Ești foarte sigură că n-o să te împușc?

— Trebuie să te încrezi în cineva. Drept să-ți spun, mă gândesc că nu ai dreptate în privința lui Blore. Eu tot cred că e Armstrong.

Se întoarse brusc spre el:

— Nu simți. Tot timpul. Că pe insulă. Există cineva? Cineva care pândește și așteaptă?

— Nervii-s de vină, pronunță rar Lombard.

— Deci. ai simțit și dumneata? Reluă Vera cu aprindere.

Tremura. Și deodată veni mai aproape de el:

— Spune-mi. Nu crezi. Se întrerupse, apoi continuă: Am citit odată o poveste. Despre doi judecători care au venit într-un orașel american. De la Curtea Supremă. Făceau dreptate. Dreptate Absolută. Pentru că. Nu erau din lumea asta.

Lombard ridică sprâncenele:

— Vizitatori cerești? Nu, nu cred în supranatural. Afacerea asta mi se pare destul de umană.

— Câteodată. Nu sunt sigură, spuse Vera cu glas scăzut.

Lombard se uită la ea:

— Cred că e conștiința.

După o clipă de tăcere, urmă foarte calm:

— Va să zică, l-ai înecat pe puștiul ăla până la urmă?

Vera protestă vehement:

— Nu! Nu! N-ai dreptul să spui asta!

El râse ușor.

— O, ba da, ba da, draga mea! Numai că nu știu de ce ai făcut-o. Nu-mi pot imagina. A fost un bărbat la mijloc, probabil. Așa e?

Un simțământ brusc de oboseală, de nemărginită silă de tot și de toate se răspândește în făptura Verei. Vorbi cu o voce monotonă:

— Da. A fost un bărbat.

— Mulțumesc. Asta voiam să știu. Spuse ușor Lombard.

Vera tresări deodată, exclamând:

— Ce-a fost asta? Un cutremur?

— Nu, nu. Ciudat, totuși. Un zgomot surd, care a zguduit pământul. Și mi s-a părut. N-ai auzit parcă un țipăt? Eu, da.

Se uitară țintă spre casă.

— Venea de acolo, spuse Lombard. Ar fi mai bine să mergem să vedem.

— Nu, nu. Nu merg.

— Cum dorești. Eu mă duc.

— Bine. Atunci vii cu dumneata, spuse Vera cu disperare.

Urcară panta spre casă. Terasa părea pașnică și inofensivă în lumina soarelui. Ezitară o clipă, apoi în loc să intre prin ușa din față, înconjurată cu prudență casa.

Îl găsiră pe Blore. Era prăbușit pe terasa de piatră dinspre răsărit, cu capul zdrobit de un bloc mare de marmură albă.

Philip se uită în sus:

— Al cui e geamul de deasupra?

Vera spuse încet, cu vocea tremurândă:

— Al meu - și ăsta e ceasul de pe cămin. Acum mi-amintesc. Era. În formă de urs.

Zguduită, repetă cu vocea tremurândă:

— Era în formă de urs.

III

Philip o apucă de umăr.

Spuse cu voce aspră, necruțătoare:

— Ne-am lămurit acum. Armstrong se ascunde undeva în casă. Mă duc să-l prind.

Dar Vera se agăță de el țipând:

— Nu fi prost. Noi urmăm acum. E rândul nostru! Este exact ce urmărește: să-l căutăm! Contează pe asta!

Philip se opri. Spuse gânditor:

— S-ar putea să ai dreptate.

Vera strigă:

— În orice caz, trebuie să recunoști că am avut dreptate!

— Da. ai câștigat! E Armstrong, desigur. Dar unde dracu s-a ascuns?

Am căutat peste tot cu de-amănuntul.

— Dacă nu l-ai găsit aseară, n-o să-l găsești nici acum. E la mintea oricui. Îl imploră Vera.

— Da, dar. Se împotrivi Lombard.

— Trebuie, sunt sigură că are pregătită dinainte o ascunzătoare. Sigur că da. E normal să procedeze așa. Știi. Ceva în genul unei chilii din vechile castele.

— Dar ăsta nu e un castel vechi.

— Putea pune să i se facă o ascunzătoare.

Philip dădu din cap a îndoială:

— Am măsurat fiecare colțișor. În prima dimineață. Pot să jur că nu există nici un spațiu care să fi rămas necercetat.

— Și totuși, trebuie să fie.

— Asta vreau să văd și eu.

Vera țipă:

— Da, ai vrea să vezi! Și el știe asta! E acolo înăuntru. Și așteaptă.

Lombard spuse, scoțând pe jumătate revolverul din buzunar:

— Am revolverul, știi.

— Ai spus că Blore era în siguranță. Că îl întrece pe Armstrong. Da, ca fizic. Și era și pus în gardă. Dar uiți mereu. Că Armstrong e nebun! Iar un nebun are toate avantajele de partea lui. E de două ori mai șiret decât un om întreg la minte.

Lombard puse revolverul la loc în buzunar și spuse:

— Bine, ai dreptate.

IV

După o vreme, Lombard vorbi:

— Ce ai de gând să faci când vine noaptea?

Cum Vera nu răspunse nimic, continuă acuzator:

— La asta nu te-ai gândit?

Fata spuse, neajutorată:

— Ce putem face? O, Doamne, mi-e frică!

Philip Lombard rosti gânditor:

— E vreme frumoasă. O să fie lună. Trebuie să găsim un loc. sus, pe stânci, poate. O să stăm acolo până mâine dimineață. Nu trebuie să ne culcăm. Trebuie să veghem tot timpul. Și dacă vine cineva spre noi, trag!

Făcu o pauză:

— N-o să-ți fie frig în rochia asta subțire?

Vera râse răgușit:

— Frig? Mi-ar fi mai frig dacă aș fi moartă!

— Da, e adevărat. Spuse calm Lombard.

Vera se agită neliniștită:

— Înebunesc dacă mai stau aici. Hai să ne mișcăm puțin.

— De acord.

Se plimbară încet în sus și-n jos, pe lângă stâncile care dădeau spre mare. Soarele cobora către apus. O lumină roșietică, plină de blândețe îi învăluia într-o strălucire aurie.

— Ce păcat că nu putem face baie. Chicoti Vera cu nervozitate.

Philip se uită în jos, spre mare. Spuse deodată:

— Ce e acolo? Uite, acolo. Lângă stânca aceea mare? Nu. Puțin mai la dreapta.

Vera privi atentă:

— Parcă ar fi hainele cuiva!

— Unul care face baie? Râse Lombard. Curios. Cred că e doar iarbă de mare.

— Hai să ne uităm, propuse Vera.

— Sunt într-adevăr haine, spuse Lombard când se apropiară. O legătură. Uite o gheată! Hai, vino după mine.

Începură să coboare pe stânci.

Vera se opri deodată.

— Nu sunt haine - e un om.

Omul era prins între două stânci, azvârlit acolo, mai devreme, de flux. Lombard și Vera ajunseră jos, ținându-se cu greutate de stânci. Se aplecară.

O față vânătă, decolorată - o față hidoasă, de înecat.

— Dumnezeule, e Armstrong! Exclamă Lombard.
Capitolul al șaisprezecelea

I

Trecură veacuri. Lumi se roteau și goneau. Timpul nu se mișca. Stătea nemișcat. Trecea prin mii de ere.

Nu, n-a fost decât o clipă, sau cam atât.

Doi oameni stăteau uitându-se la un mort.

Încet, foarte încet, Vera Claythorne și Philip Lombard ridicară capul și se priviră în ochi.

II

Lombard râse:

— Va să zică așa, Vera?

— Nu e nimeni pe insulă. Absolut nimeni - în afara de noi doi. Vocea Verei era o șoaptă - nimic mai mult.

— Exact. Deci, știm cum stăm, nu-i așa?

— Cum a fost aranjat trucul cu ursul de marmură?

Lombard ridică din umeri:

— Un truc de scamator, dragă. Foarte bun.

Ochii li se întâlneau din nou.

Vera se gândi: „Cum de nu i-am văzut mai demult față? De lup. Asta e. o față de lup. Dinții ăștia îngrozitori.”

Lombard vorbi, iar vocea îi era un mârâit. Periculos. Amenințător:

— Țasta e sfârșitul. Înțelegi. Am ajuns la adevăr acum. Și e sfârșitul.

— Înțeleg. Spuse calm Vera.

Privea în gol spre mare. Generalul Macarthur privise și el în gol spre mare. Când? Abia ieri? Sau alaltăieri? Și el spusese „Țasta e sfârșitul.”

O spusese acceptându-l. Aproape bucurându-se.

Dar în Vera cuvintele. Gândul. Produseră revoltă. Nu, nu va fi sfârșitul.

Se uită în jos spre mort și spuse:

— Sărmanul doctor Armstrong.

Lombard rânji:

— Ce-i asta? Milă de femeie?

— De ce nu? Dumitale nu ți-e milă?

— De dumneata, nu. Să nu te aștepți la așa ceva!

Vera se uită din nou la mort:

— Trebuie să-l ducem de aici. Să-l urcăm în casă.

— Ca să stea alături de celelalte victime? Bine lucrat. În ceea ce mă privește, poate să rămână unde e.

— Măcar să-l scoatem din mare, să nu-l mai ajungă apele.

Lombard râse.

— Dacă vrei.

Se aplecă - trăgând de corp. Vera se aplecă peste el ca să-l ajute. Traseră amândoi din răspuțeri.

Lombard găfâia:

— Nu e o treabă prea ușoară.

Reușiră, totuși, să scoată corpul din apă.

Lombard întrebă, în timp ce-și îndrepta spatele:

— Mulțumită?

— Foarte.

Tonul ei îl puse în gardă. Se întoarse. Înainte de a-și duce mâna la buzunar, știu că-l va găsi gol.

Vera se depărtase doi-trei pași și îl înfrunta cu revolverul în mână.

— Va să zică, asta este explicația milei dumitale de femeie - voiai să mi-l iei.

Ea aprobă dând din cap.

Continua să țină revolverul fără să șovăie.

Moartea era acum foarte aproape de Philip Lombard. Niciodată, știa și el, nu fusese mai aproape.

Cu toate acestea, nu se da încă bătut.

Spuse autoritar:

— Dă-mi revolverul!

Vera râse.

— Hai, dă-mi-l, repetă Lombard.

Mintea lui lucra repede. În ce fel - prin ce metodă - să-i vorbească - să o legene cu gândul că e în siguranță - sau o mișcare iute, neprevăzută.

Toată viața Lombard alesese riscul. Și acum procedă la fel.

Vorbi rar, ca și cum ar fi căutat s-o convingă:

— Uite ce-i, fată dragă, trebuie să mă ascuți.

Și pe urmă sări. Iute ca o panteră - ca o felină.

Automat, Vera apăsă pe trăgaci.

Trupul lui Lombard se opri suspendat la jumătatea săriturii, apoi se prăbuși greoi la pământ.

Vera înaintă cu băgare de seamă, cu revolverul pregătit în mână.

Dar nu mai era nevoie de nici o precauție.

Philip Lombard era mort - împușcat drept în inimă.

III

Un sentiment de ușurare puse stăpânire pe Vera - enormă, minunată ușurare.

În sfârșit, se terminase.

Gata, nu mai avea de ce să-i fie frică. Nu mai trebuia să stea cu nervii încordați.

Era singură pe insulă.

Singură cu nouă morți.

Dar ce importanță avea? Ea trăia.

Stătea acolo. Atât de fericită. Atât de calmă.

Se terminase cu frica.

IV

Soarele apunea când, în sfârșit, Vera se mișcă. Reacția șocului o paralizase parcă. O vreme nu mai simțise nimic altceva decât sentimentul covârșitor că e în siguranță.

Acum își dădu seama că îi este foame și somn. Mai ales somn. Dorea să se trântescă în pat și să doarmă, să doarmă, să doarmă.

Mâine, poate, vor veni oamenii și o vor salva – dar de fapt nu-i păsa. Nu-i păsa că stă aici. Nu, acum, când era singură.

O, binecuvântată, binecuvântată pace!

Se ridică în picioare și privi spre casă.

Nu mai avea de ce să-i fie frică! N-o mai aștepta groaza! Doar o casă modernă, obișnuită. Și, când te gândești că ceva mai devreme nu se putuse uita la ea fără să tremure.

Teama – ce lucru straniu era teama!

Ei bine, acum se isprăvisese. Câștigase. Triumfase înfrângând cel mai îngrozitor pericol. Cu promptitudine și îndemânare, întorsese armele spre cel care voia s-o nimicească.

Porni spre casă.

Soarele apunea, la apus cerul era brăzdat cu roșu și portocaliu. Era minunat. Și atât de pașnic.

Vera se gândi: „Totul poate că n-a fost decât un vis.”

Ce obosită era – îngrozitor de obosită! O durea trupul, pleoapele i se închideau. Să nu-ți mai fie frică. Să dormi. Să dormi. Să dormi. Să dormi.

Să dormi în siguranță – fiindcă ești singură pe insulă. Un negru mititel, rămas singur-singurel.

Zâmbi.

Intră prin ușa din față. Și casa părea ciudat de liniștită.

Vera își spuse: „De obicei, nu ți-ar plăcea să dormi într-o casă unde se află un mort aproape în fiecare cameră!”

Să se ducă în bucătărie și să mănânce ceva?

Șovăi o clipă, apoi se hotărî. Nu. Era într-adevăr prea obosită.

Se opri în ușa sufrageriei. În mijlocul mesei mai erau încă trei figurine mici de porțelan.

Vera râse și vorbi apoi cu glas tare:

— Ați rămas în urmă, dragii mei.

Luă două și le azvârli pe fereastră. Le auzi sfărâmându-se pe terasă.

Luă cea de a treia figurină și, ținând-o în mână, spuse:

— Poți să vii cu mine. Am câștigat, draga mea! Am câștigat!

Holul era întunecos în lumina serii care se lăsa.

Cu negrul cel mititel în mână, Vera începu să urce scările. Încet, simțindu-și picioarele nespuse de obosite.

Un negru mititel, singur, singurel.

Cum se termina? A, da!

Cu o față s-a însurat și n-a mai rămas nici el.

S-a-nsurat. Ciudat, cum simțise deodată că Hugo era în casă.

O simțea cu toată tăria. Da, Hugo o aștepta sus.

Își spuse: „Nu fi proastă. Ești atât de obosită, încât îți imaginezi cele mai fantastice lucruri.”

Încet, urca pe scară, treaptă cu treaptă.

Sus, la capăt, îi căzu ceva din mână, aproape fără zgomot pe covorul moale. Nici nu-și dădu seama că i-a scăpat revolverul. Era conștientă numai de faptul că strângea în pumn o mică figurină de porțelan.

Cât de liniștită era casa! Și totuși. Nu părea pustie.
Sus, o aștepta Hugo.
Un negru mititel, singur, singurel.
Cum era ultimul vers? Ceva cu însurat – sau altceva?
Ajunsesese acum la ușa camerei. Hugo o aștepta înăuntru – era atât de sigur.

Deschise ușa.

Tresări.

Ce era asta – atârnând de cârligul din tavan? O frânghie cu un laț gata pregătit? Și un scaun pe care să se urce – un scaun care putea fi împins apoi la o parte.

Va să zică, asta voia Hugo.

Și, firește, ultimul vers al poeziei suna așa:

Cu un ștreang s-a spânzurat și n-a mai rămas nici el.

Figurina mică de porțelan îi căzu din mână. Se rostogoli până la gura sobei, unde se sparse.

Ca un automat, Vera înaintă. Iată și sfârșitul. Aici unde mâna rece, umedă (mâna lui Cyril, desigur) o atinsese pe gât.

„Poți să te duci la stânci, Cyril.”

Făcuse o crimă – fusese atât de ușor de făcut!

Dar după aceea, nu puteai să uiți.

Se urcă pe scaun, cu ochii în gol, ca ai unui somnambul. Își potrivi lațul în jurul gâtului.

Hugo era acolo, ca să vadă dacă face tot ce trebuie.

Împinse scaunul cu piciorul.

Epilog

Sir Thomas Legge, șeful adjunct al Scotland Yard-ului, spuse nervos:

— Dar e de necrezut!

— Știu, sir, răspunse respectuos inspectorul Maine.

Sir Thomas continuă:

— Zece morți pe o insulă și nici un suflet în viață. N-are sens!

Inspectorul Maine se încăpățână:

— Și totuși, așa s-a întâmplat, sir.

— La dracu, Maine, trebuie să-i fi omorât cineva!

— Tocmai asta trebuie să aflăm, sir.

— Nici un indiciu ajutător în raportul medicului legist?

— Nu, sir. Wargrave și Lombard au fost împușcați, primul în cap, al doilea în inimă. Domnișoara Brent și Marston au murit otrăviți cu cianură. Doamna Rogers a murit din cauza unei doze prea mari de cloral. Rogers are capul crăpat în două. Blore are capul zdrobit. Armstrong a murit înecat. Craniul lui Macarthur are o fractură la ceafă, iar Vera Claythorne a fost găsită spânzурată.

— Urâtă treabă, se strâmbă șeful adjunct al Scotland Yard-ului.

Se gândi câteva minute, apoi vorbi iritat:

— Vrei să spui că n-ai putut scoate nimic interesant de la oamenii din Sticklehaven? Ce dracu, trebuie să știe ceva.

Inspectorul Maine dădu din umeri:

— Sunt niște oameni cumsecade, obișnuiți, de pe coastă. Știu că insula a fost cumpărată de unul Owen – și asta-i tot.

— Cine s-a ocupat de aprovizionarea insulei și a făcut toate aranjamentele necesare?

— Un individ pe nume Morris. Isaac Morris.

— Și el ce spune despre toate astea?

— Nu poate să spună nimic, sir. E mort!

Sir Thomas se încruntă:

— Se știe ceva despre acest Morris?

— O, da, sir, sigur că da. Nu prea era ușă de biserică, acest domn Morris. Acum trei ani a fost implicat în fraudă cu acțiuni a lui Bennito – suntem siguri, deși n-o putem dovedi. Și a fost amestecat în afacerea aceea cu stupefiante. Dar tot nu putem dovedi. Un tip foarte prudent, acest Morris.

— Și tot el se ascunde și în spatele acestei afaceri cu insula?

— Da, sir, a reușit să cumpere Insula Negrului – specificând însă că o cumpără pentru altcineva, căruia nu i-a dat numele.

— Bine, dar putem descoperi ceva pe linia aceasta, financiară.

Inspectorul Maine zâmbi:

— Nu-l cunoașteți pe Morris! E-n stare să sucească cifrele, până când cel mai bun contabil n-ar mai ști unde-i e capul! Am simțit-o prima dată în afacerea Bennito. Nu, a acoperit perfect urmele patronului său.

Celălalt suspină. Inspectorul Maine continuă:

— Morris a fost cel care a făcut toate aranjamentele la Sticklehaven. S-a prezentat ca acționând în numele domnului Owen. Și tot el a explicat oamenilor din sat că e vorba de o experiență – un pariu în legătură cu posibilitatea de a sta timp de o săptămână pe o insulă „pustie” – și că nu trebuie să ia în seamă vreo chemare de ajutor de pe insulă.

Sir Thomas Legge se mișcă neliniștit:

— Și vrei să-mi spui că oamenii ăștia n-au mirosit nimic? Nici măcar atunci?

Maine ridică din umeri.

— Uitați, sir, că Insula Negrului a aparținut înainte americanului acelaia tânăr, Elmer Robson. Organiza acolo cele mai extravagante petreceri. Nu mă îndoiesc că localnicilor le-au cam ieșit ochii din orbite. Dar s-au obișnuit și au început să creadă că tot ce are a face cu Insula Negrului trebuie să fie neapărat ceva neobișnuit. E firesc, sir, dacă stai să te gândești.

Sir Thomas mărturisi cu tristețe că așa părea să fie.

Maine continuă:

— Fred Narracott – cel care a dus grupul pe insulă – a spus un lucru revelator. Că a fost surprins văzând ce fel de oameni erau. „Nu semănau deloc cu invitații domnului Robson” – așa a spus. Probabil faptul că păreau cu toții niște oameni normali, liniștiți, l-a făcut să încalce ordinele lui Morris și să plece cu barca spre insulă după ce s-a auzit despre semnalele SOS.

— Când a ajuns pe insulă, vreau să zic el împreună cu ceilalți?

— Semnalele au fost văzute de un grup de cercetași în dimineața zilei de 11. Dar în dimineața aceea nu s-a putut ajunge pe insulă. Oamenii au sosit acolo în după-amiaza zilei de 12, îndată ce a fost posibil să scoată o barcă în larg. Sunt cu toții foarte convinși că nimeni n-a putut părăsi insula înainte de sosirea lor. Marea era prea agitată după furtună.

— N-ar fi putut cineva înota până la țarm?

— E mai mult de o milă până la țarm, iar valurile erau puternice și destul de mari lângă coastă. În afară de asta, pe stânci se aflau cercetași și lume care supraveghea insula.

Sir Thomas suspină, apoi întrebă:

— Ce e cu placa de patefon pe care ai găsit-o în casă? N-ai putut să scoți nici de aici nimic care să ne fie de folos?

— Am făcut toate cercetările. Placa a fost trimisă de o firmă specializată în aprovizionarea teatrelor și caselor de filmare. A fost trimisă lui U. N. Owen Esq., prin intermediul lui Isaac Morris, știindu-se că va servi la reprezentarea de către niște artiști amatori a unei piese nemaijucate până atunci. Manuscrisul dactilografiat a fost înapoiat o dată cu placa.

— Și acum despre acuzațiile de pe placă, se interesă Legge.

— Ajung și aici, sir, spuse grav inspectorul Maine și își drese glasul: Am cercetat toate acuzațiile cât mai amănunțit cu putință. Începând cu Rogers și cu nevastă-sa - care au venit primii pe insulă. Au fost în slujbă la o domnișoară Brady, care a murit subit. N-am putut afla nimic precis de la doctorul care a îngrijit-o. Spune că în mod sigur n-au otrăvit-o, sau ceva în genul acesta, dar convingerea lui personală e că a fost ceva ciudat - că a murit fiindcă a fost neglijată. Spune că e un lucru aproape imposibil de dovedit.

Apoi e judecătorul Wargrave. Aici, totul e în regulă. A fost judecătorul care l-a condamnat pe Seton. În legătură cu Seton, trebuie să precizez că era vinovat - vinovat neîndoios. Au apărut dovezi mai târziu, după ce a fost spânzurat, care îl condamnau fără urmă de îndoială. Dar la vremea aceea s-au făcut multe comentarii - nouă oameni din zece credeau că Seton e nevinovat, că, de fapt, concluziile judecătorului fuseseră părtinitoare și la mijloc era vorba de o răzbunare.

Fata aceea, Claythorne, am aflat, fusese guvernantă într-o familie în care s-a înecat un copil. Se pare, totuși, că ea n-are nimic de-a face cu asta, că, dimpotrivă, a avut o purtare ireproșabilă, a înotat ca să salveze copilul, a fost dusă chiar de curent în larg și abia a scăpat și ea de înec.

— Continuă, spuse sir Thomas, oftând.

Maine respiră adânc:

— Doctorul Armstrong, acum. Un om bine cunoscut. Avea un cabinet pe strada Harley. Extrem de cinstit și de corect în profesiunea sa. N-am putut găsi nici o urmă de operație ilegală sau ceva de genul acesta. E adevărat că a existat o femeie cu numele Clees, operată de el în 1925 la Leithmore, când lucra la spitalul de acolo. Peritonită - a murit pe masa de operație. Poate că n-a fost prea îndemânat la operație - n-avea prea multă experiență - dar, la urma urmei, stângăcia nu e o crimă. Fără îndoială că n-a existat nici un motiv.

E apoi domnișoara Emily Brent. Avusese o servitoare, Beatrice Taylor, care a rămas însărcinată; dată afară de stăpână, s-a dus și s-a înecat. Nu e o treabă plăcută – dar din nou, nu e vorba de o crimă.

— Se pare că tocmai aici se află explicația, spuse Legge. U. N. Owen s-a ocupat de cazuri de care legea nu se poate atinge.

Maine continuă expunerea, impasibil:

— Tânărul Marston nu era prea prudent când șofa – de două ori a trebuit să i se ridice permisul și, după părerea mea, ar fi trebuit să i se interzică chiar să conducă. Asta-i tot în legătură cu el. Cele două nume, John și Lucy Combes, sunt ale unor copii călcați și uciși lângă Cambridge. Niște prieteni au depus mărturie pentru el și a fost eliberat, plătind numai o amendă.

N-am putut afla nimic precis despre generalul Macarthur. Reputație bună – a făcut războiul – etc. Arthur Richmond era sub comanda lui în Franța și a fost ucis în misiune. Nici un fel de fricțiune între el și general. Erau chiar prieteni buni. S-au făcut unele greșeli în vremea aceea – comandanți care au sacrificat oameni fără să fie necesar – s-ar putea să fi fost o greșeală de genul acesta.

— S-ar putea, admise sir Thomas.

— Philip Lombard, acum. Lombard a fost amestecat în niște treburi foarte ciudate în străinătate. De câteva ori a frizat puțin litera legii. Avea faima de om îndrăzneț și nu prea scrupulos. Genul de individ care ar putea făptui câteva crime într-un colțișor liniștit, retras.

— Și acum ajungem la Blore, ezită Maine. Era, fără-ndoială, unul de-ai noștri.

Celălalt se agită:

— Blore era un tip deocheat!

— Credeți, sir?

— Totdeauna am crezut-o. Dar a fost destul de deștept ca să nu se lase prins. După părerea mea, s-a făcut vinovat de sperjur în cazul Landor. A fost ceva care nu mi-a plăcut deloc. Dar n-am putut găsi nimic. L-am pus pe Harris la treabă și nici el n-a putut găsi nimic, dar îmi mențin părerea că se putea găsi ceva, dacă am fi știut cum s-o pornim. Omul nu a fost cinstit.

Se făcu o pauză, pe urmă sir Thomas Legge zise:

— Isaac Morris e mort, spui? Când a murit?

— Mă așteptam să ajungeți aici, sir. Isaac Morris a murit în noaptea de 8 august. A luat o doză prea mare de somnifer – un barbitol, după câte am înțeles. Nu există nici un indiciu care să arate dacă a fost accident sau sinucidere.

— Ai vrea să știi ce cred, Maine? Întrebă Legge încet.

— Poate că bănuiesc, sir.

— Moartea asta a lui Morris a fost al naibii de oportună! Rosti Legge rar. Inspectorul Maine dădu din cap, aprobator:

— M-am gândit că o să spuneți asta, sir.

Șeful adjunct al Scotland Yard-ului lovi cu pumnul în masă. Strigă:

— Toată povestea e fantastică - imposibilă. Zece oameni uciși pe o insulă pustie - și nu știm cine a făcut-o, sau de ce, sau cum?

Maine își drese glasul:

— Ei, nu-i chiar așa, sir. Știm de ce - mai mult sau mai puțin. Vreun nebun, stăpânit de mania justiției. A vrut să pedepsească niște oameni pe care legea nu-i putea ajunge. A ales zece oameni - dacă erau cu adevărat vinovați sau nu, asta nu are importanță.

Sir Thomas tresări. Întrebă aspru:

— Nu are? Mie mi se pare.

Se opri. Inspectorul Maine aștepta respectuos.

Oftând, Legge dădu din cap.

— Continuă, spuse el. Crezusem o clipă că am găsit ceva. Cheia problemei, ca să zic așa. S-a dus acum. Mergi mai departe cu ce ai de spus.

Maine continuă:

— Trebuiau să fie, hai să zicem, executați zece oameni. Au fost executați. U. N. Owen și-a îndeplinit sarcina. Și, într-un fel sau altul, s-a evaporat pur și simplu de pe insulă.

— O șmecherie clasa-ntâi - evaporarea asta. Dar știi, Maine, trebuie să existe o explicație.

— Dumneavoastră credeți, sir, că dacă omul nu era pe insulă, n-ar fi putut părăsi insula, iar după relatarea părților interesate n-a fost niciodată pe insulă. Ei bine, atunci singura explicație posibilă este că a fost de fapt unul dintre cei zece.

Șeful adjunct al Scotland Yard-ului încuviință. Maine începu să vorbească, zelos:

— Ne-am gândit la asta, domnule, și am făcut cercetări. Ei, și ca să începem, nu suntem chiar atât de ignoranți în legătură cu ceea ce s-a petrecut pe Insula Negrului. Vera Claythorne a ținut un jurnal. Și Emily Brent la fel. Bătrânul Wargrave a făcut unele note - seci, de specialitate, cam convenționale, dar foarte clare. Și Blore a făcut însemnări. Toate relatările lor corespund. Morțile au survenit în următoarea ordine: Marston, doamna Rogers, Macarthur, Rogers, domnișoara Brent, Wargrave. După moartea acestuia, am găsit notat în jurnalul Verei Claythorne că Armstrong a părăsit casa în timpul nopții și că Blore și Lombard s-au dus după el. Blore mai are o însemnare în carnet - numai două cuvinte: „Armstrong a dispărut.”

Ei, și-acum, cred că dacă am lua totul în considerație, s-ar putea găsi aici o soluție perfectă. Armstrong a murit înecat, dacă vă amintiți. Admițând că Armstrong era nebun, ce putea să-l împiedice ca după ce i-a omorât pe toți ceilalți să se sinucidă, aruncându-se de pe stâncă? Sau poate că s-a înecat în timp ce încerca să înoate spre țărm? Soluția era bună - dar nu merge. Nu, sir, nu merge. În primul rând, avem mărturia medicului legist. A ajuns pe insulă în ziua de 13 august, dimineața devreme. N-a spus prea multe care să ne ajute. Tot ce a putut să afirme e că toți oamenii erau morți de cel puțin 36 de ore și probabil mai mult chiar. Dar a fost foarte hotărât în ce îl privește pe Armstrong. Spunea că trebuie să fi stat 8-10 ore în apă înainte ca valurile să-i fi adus corpul la suprafață. Asta înseamnă că Armstrong a ajuns

în mare în noaptea de 10 spre 11 – și am să vă explic de ce. Am găsit locul unde corpul a fost scos la suprafață – se prinsese între două stânci. Erau bucăți de stofă, păr, etc. Trebuie să fi stat acolo în timpul fluxului din ziua de 11 – adică în jurul orei 11 dimineața. După asta, furtuna s-a potolit și semnele lăsate de flux se află mult mai jos.

Ați putea spune, presupun, că Armstrong a reușit să-i omoare pe ceilalți trei înainte de a se arunca sau a fi aruncat în mare. Dar există un alt punct – și anume unul peste care nu se poate trece. Corpul lui Armstrong a fost tras deasupra semnului lăsat de flux. L-am găsit mult mai sus de locul unde putea ajunge fluxul. Și fusese pus pe pământ cu multă grijă.

Așa că asta ne duce la un lucru precis: Cineva era în viață pe insulă după ce Armstrong a murit.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Și asta înseamnă – ce înseamnă exact? Iată situația din zorii zilei de 11. Armstrong „a dispărut” (îneecat). Rămân trei persoane: Lombard, Blore și Vera Claythorne. Lombard a fost împușcat. Corpul lui a fost găsit jos lângă mare – alături de cel al lui Armstrong. Vera Claythorne a fost găsită spânzurată în camera ei. Corpul lui Blore era pe terasă. Capul îi era zdrobit de un ceas greu de marmură, care se pare că a căzut pe el de la fereastra de deasupra.

— A cui era fereastra? Întrebă Legge.

— A Verei Claythorne. Ei, și-acum, sir, să luăm fiecare din aceste cazuri, separat. Mai întâi Philip Lombard. Hai să zicem că el a împins blocul acela de marmură peste Blore – apoi a amețit-o pe Vera Claythorne și pe urmă a spânzurat-o. În sfârșit, s-a dus la țarm și s-a împușcat.

Dar dacă-i așa, cine i-a luat revolverul? Pentru că revolverul a fost găsit în casă, chiar lângă ușa de la capătul scârilor – camera lui Wargrave.

— Vreo amprentă?

— Da, domnule, ale Verei Claythorne.

— Dar bine, omule, atunci.

— Știu ce vreți să spuneți, domnule. Că a fost Vera Claythorne. Că ea l-a împușcat pe Lombard, a luat revolverul și a mers în casă, a răsturnat blocul de marmură peste Blore și pe urmă – s-a spânzurat.

Și asta e destul de adevărat – până la un punct. În camera ei se află un scaun și pe el sunt urme de iarbă de mare, la fel ca și pe pantofi. Ca și cum ar fi stat cu picioarele pe scaun, și-ar fi pus frânghia în jurul gâtului și ar fi împins apoi cu piciorul scaunul. Dar scaunul n-a fost găsit răsturnat. Era, ca și celelalte scaune, pus lângă perete. Asta a făcut-o după moartea Verei Claythorne – altcineva.

Rămâne Blore. Dar dacă îmi veți spune că, după ce l-a împușcat pe Lombard și a făcut-o pe Vera Claythorne să se spânzure, a ieșit pe terasă și și-a dăruit în cap un bloc uriaș de marmoră, legându-l de o frânghie sau ceva în genul acesta – ei bine, nu vă cred. Oamenii nu se sinucid astfel. Mai mult, Blore nu era tipul justițiarului. Noi l-am cunoscut pe Blore – și nu era omul pe care l-ai fi bănuit vreodată animat de dorința de dreptate absolută.

— De acord.

— Și de aceea, domnule, trebuie să fi fost altcineva pe insulă. Cineva care a făcut ordine când s-a terminat toată povestea. Dar unde a stat toată vremea și unde a dispărut? Oamenii din Sticklehaven sunt absolut siguri că nimeni n-a putut părăsi insula înainte ca barca de salvare să ajungă acolo. Dar în cazul acesta.

Se opri.

— În cazul acesta.? Repetă sir Thomas Legge. Apoi oftă, clătină din cap și aplecându-se înainte, spuse încet: În cazul acesta, cine i-a ucis?

MANUSCRIS TRIMIS SCOTLAND YARD-ULUI
DE PROPRIETARUL GOELETEI PESCĂREȘTI
„EMMA JANE”.

Încă din tinerețe mi-am dat seama că firea mea e un complex de contradicții. Am, ca să încep cu asta, o imaginație romantică incurabilă. La vârsta cărților de aventuri m-a emoționat întotdeauna obiceiul de a arunca în mare o sticlă conținând un document important. Mă face și acum să palpit gândul – și de asta am adoptat acest procedeu – că-mi voi scrie mărturisirea, o voi închide într-o sticlă pe care o voi sigila și o voi azvârli în valuri. Există, presupun, o șansă la o sută ca mărturia mea să fie găsită – și atunci misterul unei crime nerezolvate (ori sunt prea încrezut?) va fi explicat.

M-am născut și cu alte trăsături, pe lângă închipuirea mea romantică. Simt o încântare cu adevărat sadică când văd sau produc moartea. Îmi amintesc de experiențe cu viespi – cu viermi în grădină. De la o vârstă fragedă m-a stăpânit cu putere dorința de a ucide.

Dar alături de ea se dezvoltă în mine și o trăsătură contradictorie – un puternic simț al dreptății. Nu pot suporta ca o persoană sau o ființă să sufere sau să moară din cauza mea. Am simțit dintotdeauna cu putere că dreptatea trebuie să predomină.

Se înțelege – în orice caz un psiholog ar înțelege – că, dată fiind structura mea morală, m-am hotărât să devin un om al legii. Profesiunea aceasta îmi satisfăcea aproape toate instinctele.

Crima și pedepsirea ei m-au fascinat dintotdeauna. Îmi place să citesc romane polițiste și de aventuri. Am născocit pentru propria mea distracție cele mai ingenioase mijloace de a făptui o crimă.

Când, la vremea convenită, am ajuns să prezidez o curte de jurați, celălalt instinct a fost încurajat să se dezvolte. Să văd un criminal, un ticălos zvârcolindu-se în boxă, suferind chinurile iadului, în timp ce soarta îi era hotărâtă, devenise pentru mine plăcerea supremă. Înțelegeți-mă bine – nu-mi făcea plăcere să văd un inocent acolo. În cel puțin două ocazii am oprit procese în care, după părerea mea, acuzatul era în mod evident nevinovat și am indicat juriului că era vorba de o greșală. Mulțumită totuși corectitudinii și eficacității poliției noastre, majoritatea persoanelor acuzate care au apărut înaintea mea pentru a fi judecate pentru crimă erau vinovate.

Vreau să spun că acesta a fost și cazul cu Edward Seton. Înfățișarea și comportarea sa induceau în eroare și el a reușit să facă o bună impresie asupra juriului. Dar nu numai dovada, care era clară deși nespectaculoasă, ci și propria mea cunoaștere a criminalilor mi-au spus fără nici o îndoială că

omul făptuise într-adevăr crima de care era acuzat - ucisese cu sălbăticie o femeie în vârstă care avea încredere în el.

Am reputația unui judecător-călău - dar pe nedrept. Am fost totdeauna drept și extrem de scrupulos în rezolvarea unui caz.

Tot ce am făcut a fost să păzesc juriul de efectul emoțional al chemării emoționale din partea celui mai emoțional dintre avocații noștri. Am căutat să-i atrag mereu atenția asupra dovezilor concrete.

De câțiva ani încioace mi-am dat seama că se petrece o schimbare cu mine - o slăbire a controlului - o dorință de a acționa, în loc de a judeca.

Voiam - dați-mi voie s-o recunosc deschis - să comit eu însumi o crima. Mi-am dat seama că era ceva ca dorința unui artist de a se realiza, de a se exprima pe sine! Eram, sau puteam fi, un artist în crimă! Imaginația mea, sever controlată de exigențele profesiei, se dezvolta pe ascuns - într-o forță colosală.

Trebuie - trebuie - trebuie - să comit o crimă! Și mai mult, nu trebuie să fie o crimă obișnuită! Trebuie să fie o crimă fantastică - ceva formidabil - ieșit din comun! Doar în această privință mai am, cred, imaginația unui adolescent!

Doream ceva teatral, imposibil!

Doream să ucid. Da, doream să ucid.

Dar - așa cum poate unora le va părea absurd - eram reținut și împiedicat de simțul meu înnăscut pentru dreptate. Nu trebuiau să sufere inocenții.

Și atunci, destul de brusc, mi-a venit ideea - stârnită de o remarcă întâmplătoare, rostită într-o conversație ocazională. Vorbeam cu un doctor - un internist oarecare, mediocru. Spunea întâmplător cât de dese sunt cazurile de crime pe care legea nu are posibilitatea să le pedepsească.

Și a dat ca exemplu un anumit caz - al unei bătrâne doamne, o pacientă a sa, care murise de curând. El, personal, spunea, era convins că moartea se datora faptului că cei care o îngrijeau și care urmau să profite destul de mult de pe urma morții ei, au încetat să-i mai dea întăritorul trebuincios. Un astfel de lucru, explica el, ar fi fost aproape imposibil de dovedit, dar cu toate acestea, pentru el crima era ca și sigură. A adăugat că existau multe cazuri similare - de crimă cu premeditare - și totuși complet inabordabile din partea legii.

Acesta a fost începutul. Dintr-o dată mi-am văzut clar drumul. Și m-am hotărât să nu comit o singură crimă, ci Crima pe scară largă.

O poezioară puerilă din vremea copilăriei mi-a venit în minte - poezia cu cei zece negri mititei. Mă fascinase când aveam doi ani - dispariția aceea inexorabilă, unul câte unul - simțământul inevitabilității.

Am început, în secret, să colecționez viitoarele victime.

N-o să înșir aici în detalii cum am procedat. Dobândisem o anumită rutină în a aduce conversația pe făgașul dorit, și la ea recurgeau aproape toți cei pe care-i întâlneam - iar rezultatele au fost într-adevăr surprinzătoare. În timpul cât am stat într-un sanatoriu, am descoperit cazul doctorului Armstrong - o infirmieră antialcoolică care mă îngrijea, nerăbdătoare să-mi

demonstreze consecințele nefaste ale băuturii, mi-a povestit un caz întâmplat într-un spital, cu mulți ani în urmă, când un doctor sub influența alcoolului a omorât pacientul pe care-l opera. O întrebare făcută în trecut despre locul unde servise infirmiera etc, mi-a dat curând datele necesare. Le-am luat urma și am descoperit fără greutate și doctorul, și pacienta.

O conversație între niște bătrâni militari flecari la clubul din care fac parte m-a pus pe urmele generalului Macarthur.

Un tip care se întorsese de curând de pe malurile Amazonului mi-a relatat nelegiuirile pe care le are la activul său un oarecare Philip Lombard. O cucoană din Majorca spunea indignată povestea puritanei Emily Brent și a nenorocitei ei de servitoare. Pe Anthony Marston l-am ales dintr-un grup mai larg de oameni care comiseseră acțiuni similare. Cruzimea lui și neputința de a se simți responsabil pentru viețile pe care le luase îl făceau (am considerat eu) un tip periculos pentru comunitate, care nu merita să trăiască. Ex-inspectorul Blore mi-a ieșit foarte firesc în cale, câțiva dintre colegii mei de breaslă discutând fără nici o rețineră cazul Landor. Am judecat fapta sa cu foarte mare seriozitate. Poliția – ca slujitoare a legii – trebuie să fie de o integritate fără cusur. Pentru că, în virtutea profesiei lor, cuvântul polițiștilor este întotdeauna crezut.

În sfârșit, cazul Verei Claythorne. S-a întâmplat pe când traversam Atlanticul. Într-o noapte, la o oră târzie, singurii ocupanți ai salonului de fumători eram eu și un tânăr bine făcut, Hugo Hamilton.

Hugo Hamilton era nefericit. Pentru a-și uita nefericirea, băuse o cantitate considerabilă de alcool. Era în faza plângăreață, gata de confidențe. Fără prea multă speranță în vreun rezultat, dar în mod automat am făcut prima mișcare – am pornit discuția. Răspunsul m-a făcut să tresar. Pot să-mi amintesc și acum cuvintele lui. Spunea: „Aveți dreptate. Crima nu e ceea ce crede majoritatea oamenilor. Să dai cuiva niște arsenic, să-l împingi de pe o stâncă. Sau ceva în genul ăsta. Se aplecă înainte, vârandu-și aproape fața într-a mea: Eu am cunoscut o criminală. Am cunoscut-o. Vă spun. Și mai mult, eram nebun după ea. Dumnezeu să mă ajute, câteodată cred că mai sunt încă. E un iad, un iad, vă spun. Înțelegeți, a făcut-o mai mult sau mai puțin pentru mine. Nu cred că eu aș fi visat vreodată. Femeile sunt niște monștri. Monștri pur și simplu. N-ai crede că o fată ca asta. Drăguță, cinstită, veselă. N-ai crede că ar fi în stare de asemenea faptă, nu-i așa? Că va lăsa un copil să intre în mare și să se înece. N-ai crede că o femeie ar putea să facă un astfel de lucru?” „Ești sigur că a făcut-o?” l-am întrebat.

Vorbi – și păru deodată să se trezească din beție: „Sunt foarte sigur. Nimeni altcineva nu s-a gândit. Dar eu am știut în clipa în care m-am uitat la ea. Când m-am întors. După aceea. Și ea a știut că știam. Ceea ce nu și-a dat seama e că îl iubeam pe copil.”

N-a mai spus nimic altceva, dar mi-a fost destul de ușor să reconstitui toată povestea.

Aveam nevoie de a zecea victimă. Am găsit-o într-un om pe nume Morris. Era o mărunță creatură suspectă. Printre altele, făcea contrabandă cu

stupefiante – din cauza lui, fata unor prieteni de ai mei a devenit morfinomană și s-a sinucis la 21 de ani.

În tot acest timp de căutări, planul se maturizase treptat în mintea mea. Era acum complet și ultima picătură a fost o consultație la un doctor din strada Harley. Am pomenit altădată că am suportat o operație. Doctorul mi-a spus că o altă operație ar fi zadarnică. A ocolit foarte abil adevărul, dar sunt obișnuit să dau de el până la urmă.

Nu i-am spus nimic doctorului despre hotărârea mea – că nu voiam ca moartea să-mi fie lentă și prelungită, așa cum ar fi fost natural. Nu, moartea mea se va produce într-o vâlvătaie de senzații. Voi trăi înainte de moarte.

Și-acum, despre mecanismul propriu-zis al crimei de pe Insula Negrului. Să obțin insula, folosindu-l pe Morris ca să-mi acopere urmele, a fost destul de ușor. Morris era un expert în astfel de lucruri.

Clasificând informațiile pe care le strânsesem despre viitoarele mele victime, am putut să născocesc câte o momeală potrivită pentru fiecare. Niciunul din planurile mele n-a dat greș. Toți oaspeții au sosit pe Insula Negrului la 8 august. Făceam și eu parte din grup.

Cu Morris terminasem. Suferea de indigestie. Înainte de a pleca din Londra, i-am dat o pilulă pe care s-o ia înainte de culcare – i-am spus că făcuse minuni și cu sucurile mele gastrice. A acceptat fără ezitare – omul era puțin ipohondru. N-aveam nici o teamă că va lăsa în urmă documente sau note compromițătoare. Nu era în obiceiul lui.

Ordinea morților pe insulă a fost stabilită cu grijă și cu o deosebită atenție. Existau grade diferite de vinovăție printre invitații mei, am socotit eu. Aceia care aveau vina cea mai ușoară trebuiau, am hotărât, să dispară primii și să nu sufere încordarea mentală prelungită și teama pe care criminalii cu sânge rece urmau să le suporte.

Anthony Marston și doamna Rogers au murit cel dintâi – primul instantaneu, cealaltă într-un somn pașnic. Marston, după cum am spus, era un tip născut fără acel simțământ de responsabilitate morală pe care cei mai mulți dintre noi îl au. Era amoral – păgân. Iar doamna Rogers, nu mă îndoiam, acționase în mare măsură sub influența soțului ei.

Nu e nevoie să descriu prea amănunțit cum și-au găsit moartea aceștia doi. Poliția va fi în stare să descopere destul de ușor. Cianura de potasiu se poate obține ușor – pentru stârpirea viespile. Aveam puțină cianură la mine și mi-a fost ușor să o torn în paharul aproape gol al lui Marston în timpul perioadei încordate după ce placa de patefon a dezvăluit acuzațiile.

Pot spune că am urmărit cu atenție fețele oaspeților mei în timp ce erau acuzați, și n-am avut nici o îndoială, după îndelungata mea experiență de judecător, că erau cu toții până la unul, vinovați.

În timpul ultimelor atacuri de gută îmi fusese prescris un somnifer – hidrat de clor. Mi-a fost ușor să strâng o doză mortală. Când Rogers a adus niște rachiu pentru nevastă-sa și l-a pus pe masă, am trecut pe lângă masă și am turnat somniferul în rachiu. A fost ușor pentru că pe vremea aceea bănuiala nu începuse să se instaleze încă.

Generalul Macarthur și-a găsit moartea aproape fără durere. Nu m-a auzit venind în spatele lui. A trebuit, desigur, să-mi aleg foarte atent momentul când să părăsesc terasa, dar totul a mers bine.

Așa cum anticipasem, insula a fost atunci cercetată și s-a descoperit că nu era nimeni pe ea, în afară de noi șapte. Dintr-o dată, a apărut o atmosferă de suspiciune. Conform planului meu, în curând urma să am nevoie de un aliat. L-am ales pe doctorul Armstrong pentru acest rol. Era un om ușor de înșelat, mă cunoștea din vedere și din reputație, și pentru el ar fi fost de neconceput ca un om de condiția mea să fie într-adevăr un ucigaș! Toate bănuielile lui mergeau înspre Lombard și m-am prefăcut că sunt de acord cu el. Am sugerat că aveam un plan prin care s-ar putea întinde o cursă criminalului, ca să cadă singur în ea.

Deși se cercetaseră amănunțit camerele fiecăruia, nu se făcuse încă o percheziție personală. Dar urma să vină și aceasta, în curând.

L-am ucis pe Rogers în dimineața zilei de 10 august. Tăia surcele pentru aprins focul și nu m-a auzit apropiindu-mă. Am găsi cheia de la sufragerie la el în buzunar. O încuiase seara.

În confuzia care a urmat după descoperirea cadavrului lui Rogers, m-am strecurat în camera lui Lombard și i-am luat revolverul. Știam că trebuie să aibă unul – de fapt, îi dădusem instrucțiuni lui Morris să i-o sugereze când stătuse de vorbă cu el.

La micul dejun am strecurat ultima doză de cloral în cafeaua domnișoarei Brent, când îi umpleam ceașca. După micul dejun, Emily Brent a rămas singură în sufragerie. M-am strecurat acolo ceva mai târziu – era aproape inconștientă și a fost ușor să-i injectez o soluție tare de cianură. Povestea cu bondarul a fost într-adevăr foarte copilărească – dar, știți, într-un fel, mi-a plăcut. Mă amuza să urmez cât mai mult posibil poezioara din copilărie.

Imediat după asta s-a întâmplat ceea ce prevăzusem – de fapt, cred că am sugerat chiar eu. Ne-am supus cu toții unei percheziții riguroase. Ascunsesem la loc sigur revolverul și nu mai aveam nici cianură, nici cloral.

Atunci i-am propus lui Armstrong să ne punem planul în aplicare. Era foarte simplu – trebuia ca eu să fac pe următoarea victimă. În felul acesta ucigașul avea să-și iasă eventual din fire – în orice caz, o dată considerat mort, puteam să mă mișc prin casă și să spionez ucigașul necunoscut.

Lui Armstrong i-a plăcut ideea. Am pus-o în aplicare chiar în seara aceea. Un mic plasture de noroi roșu pe frunte, perdeaua roșie și lâna – și scena a fost gata. Lumina lumânărilor era foarte tremurată și nesigură, și singura persoană care avea să mă examineze cu atenție era Armstrong.

A mers perfect. Domnișoara Claythorne a sculat toată casa cu țipetele ei când a găsit iarba de mare pe care o agățasem mai înainte în cameră. S-au repezit cu toții sus, iar eu mi-am luat poza de om ucis.

Efectul produs asupra lor când m-au găsit a fost tot ce se putea dori. Armstrong și-a jucat rolul cât mai profesional. M-au dus sus și m-au întins la mine în pat. Nimeni nu a fost prea impresionat de moartea mea, erau cu toții teribil de speriați și îngroziți unul de celălalt.

Îmi dădusem întâlnire cu Armstrong afară, la ora două fără un sfert. M-am dus sus pe stânci, în spatele casei, pe malul mării. Îi spuseseam că de acolo puteam vedea dacă se apropie cineva și nu vom fi zăriți din casă, deoarece dormitoarele dădeau în cealaltă parte. Nu bănuia încă nimic – și totuși ar fi trebuit să se păzească, dacă și-ar fi amintit cuvintele din poezioară:

Unul a picat în laț.

Dar așa, a picat în laț.

A fost foarte ușor. Am scos o exclamație, m-am aplecat peste stânci, i-am spus să se uite – nu era cumva gura unei peșteri? S-a aplecat. Un brânci puternic l-a făcut să-și piardă echilibrul și să cadă în marea agitată de dedesubt. M-am întors în casă. Bănuiesc că Blore mi-a auzit pașii. Câteva clipe după ce am intrat la Armstrong în cameră, am plecat – de data asta făcând mai mult zgomot, ca să mă audă cineva. Când am ajuns în capul scărilor, am auzit o ușă deschizându-se. Probabil că au zărit o siluetă tocmai când ieșeam prin ușa din față.

Au trecut câteva minute până să mă urmărească. Am ocolit casa și am intrat pe fereastra de la sufragerie, pe care o lăsasem deschisă. Am închis fereastra și pe urmă am spart geamul. Am urcat sus și m-am întins din nou în pat.

Am calculat că vor căuta din nou în toată casa, dar bănuiam că nu se vor uita atent la niciunul dintre cadavre: vor da puțin cearceaful la o parte, ca să fie siguri că Armstrong nu încerca să se dea drept cadavru. Exact așa s-a întâmplat.

Am uitat să spun că am pus la loc revolverul, la Lombard în cameră. S-ar putea să intereseze pe cineva unde a stat ascuns în timpul când a fost cercetată casa. În cămară era o grămadă mare de conserve. Am deschis conserva cea mai din fund – cred că avea biscuiți – am vârât revolverul înăuntru și am pus la loc capacul.

Am calculat, și pe bună dreptate, că nimeni nu se va gândi să cotrobăie într-o grămadă de alimente în aparență neatinsă, mai ales că toate conservele de deasupra erau perfect închise.

Perdeaua roșie am ascuns-o într-unul din scaunele din salon, sub husa de creton, iar lâna în perna de scaun, făcându-i o mică gaură.

În sfârșit, sosise clipa pe care o anticipasem – trei oameni care erau atât de îngroziți unul de celălalt, încât se putea întâmpla orice – iar unul dintre ei avea revolver. L-am urmărit de la fereastră. Când Blore a venit singur, aveam ceasul mare de marmoră gata așezat. Exit Blore.

De la fereastră am văzut-o pe Vera Claythorne împușcându-l pe Lombard. O tânără curajoasă și descurcăreță. Tot timpul am socotit că îi era o pereche potrivită – și chiar mai mult. Imediat după asta am aranjat scena de la ea din cameră.

A fost o experiență psihologică interesantă. Eram sigur că ajungea conștiința vinei, starea de tensiune nervoasă provocată de uciderea unui om, ca și sugerarea hipnotică a lucrurilor din jur – ca să-și ia viața. Și n-am greșit. Vera Claythorne s-a spânzurat sub ochii mei (stăteam în umbra șifonierului).

Și acum, ultima scenă. M-am dus, am ridicat scaunul și l-am pus lângă perete. Am căutat revolverul și l-am găsit în capul scărilor, unde îl scăpase fata. Am avut grijă să păstrez amprentele ei.

Și acum?

Voi termina de scris mărturisirea. O voi închide sigilată într-o sticlă, iar sticla o voi arunca în mare.

De ce?

Da, de ce?

Ambiția mea a fost să inventez o crimă misterioasă, pe care nimeni să n-o poată rezolva.

Dar nici un artist, îmi dau seama acum, nu se mulțumește numai cu arta. Există o dorință firească de celebritate care nu poate fi negată.

Am, o mărturisesc cu toată umilința, o dorință omenească vrednică de disprețuit – vreau ca cineva să știe cât de deștept am fost.

În toate acestea, am presupus că misterul Insulei Negrului va rămâne nerezolvat. S-ar putea, desigur, ca poliția să fie mai inteligentă decât cred.

Există, la urma urmei, trei indicii.

Unul: poliția știe foarte bine că Edward Seton a fost vinovat. Știe, deci, că unul dintre cei zece pe insulă nu era ucigaș sub nici o formă, și urmează, paradoxal, că în mod logic persoana aceea trebuie să fie ucigașul.

Al doilea indiciu se află în al șaptelea vers al poezioarei. Moartea lui Armstrong este asociată cu un laț în care a căzut – sau, mai degrabă în care a fost făcut să cadă! Asta înseamnă că în acel moment apărea în mod clar un fel de hocus-pocus – deci, era evident că Armstrong s-a lăsat păcălit și trimis la moarte. Era un indiciu care putea deschide o linie de cercetare promițătoare. Pentru că, la vremea aceea, existau numai patru persoane și din ele, e limpede că eu eram singurul în stare să-i inspire încredere.

Al treilea indiciu este simbolic. Felul în care moartea m-a stigmatizat pe frunte cu semnul lui Cain.

Mai sunt, cred, puține de spus.

După ce voi încredința mării sticla cu mesajul, mă voi duce la mine în cameră și mă voi întinde în pat. De ochelari am atașat un șnur negru foarte fin, un elastic de fapt. Mă voi lăsa cu toată greutatea pe ochelari. Elasticul îl voi trece în jurul clanței, iar de el voi lega, nu prea solid, revolverul. Iată ce cred că se va întâmpla:

Mâna mea, protejată de o batistă, va apăsa pe trăgaci. Mâna îmi va cădea apoi într-o parte. Revolverul, împins de elastic, se va îndrepta spre ușă; izbit de clanță, se va detașa de elastic și va cădea. Elasticul, eliberat, va atârna inocent de ochelarii de sub mine. O batistă pe podea nu va suscita nici un fel de nedumerire.

Voi fi găsit, întins în pat, împușcat în frunte, conform notelor făcute de tovarășii mei.

Atunci când vor fi examinate corpurile noastre, nu se va putea stabili cu precizie ora când a survenit moartea.

Când marea se va liniști, vor veni de pe coastă bărci și oameni.

Și vor găsi zece cadavre și o problemă nerezolvată pe Insula Negrului.

Semnat: Lawrence Wargrave

SFÂRȘIT

- 1 Țăranii (ital.)
- 2 Cavaler al Ordinului Sf. Mihai și Sf. Gheorghe
- 3 Ordinul pentru merite deosebite
- 4 Criminal Investigation Department (Secția de Cercetări Criminalistice).
- 5 Necunoscut, anonim.